

Sneglespor

Lissen Seligmann

2018

Indhold

	Kapitler	<i>Digte</i>
	Forord	3 <i>Sort og Hvid</i>
1.	Vejen	5 <i>Grænserne</i>
2.	Indkørselen	10 <i>I Håbet</i>
3.	Vindfanget	15 <i>Garnering</i>
4.	Entréen	20 <i>Sikken Sommer</i>
5.	Stuen	26 <i>4. Sal</i>
6.	Køkkenet	32 <i>Møllerne</i>
7.	Badeværelset	38 <i>Vendepunkt</i>
8.	Bryggerset	44 <i>Ikke en Fer</i>
9.	Udkørselen	51 <i>Kun vinter kan følges af Vår</i>
10.	Højmarken	56 <i>En Midsommernatsdrøm</i>
11.	Afkørselen	61 <i>Guds endelige Udspil</i>
12.	Mælkevejen	67 <i>Tre, to, Een</i>

Forord

Snegle er fantastiske. Munkene bragte Vinbjergsnegle med sig hvor de kom - *de* og fisk var tilladte i fasten. Snegle er en slags land-blæksprutter. Jeg er selv Fisk og har følt mig som implantat i verden – og ædt. Haven kan myldre med dem – du går, er retur et nu efter, og så er der 0! Så langsomme... **og multidimensionelle**. Oversat: det hele går dræbende langsomt, der sker ikke et lod, og pludselig gør der, jeg kan dårligt følge med... fordi noget jeg halvt om halvt ventede på faldt på plads i en af mine andre dimensioner af det jeg lavede i *denne*. En måde at opleve tidsrejse på. Snegle efterlader lysreflekterende spor. Deres private, uskadelige silkevej ses især i halv- og skrålys, men forsvinder tjept. De har **ENORM** jordforbindelse, er alligevel aldrig i direkte kontakt med underlaget, id med det. De skryder ikke op, *er* bare, tavse, sørger for at omsætte svage planter og affald – holder rent, altid selv rene, uhyre sensitive, dog dygtige overleve, nærmest umulige at udrydde, og med det tempo overser de næppe noget. De er hermafroditter, men sandelig ikke asexuelle. Sneglesex er noget af det mest sanselige... bagefter skilles de uden dikkedarer, enegængere, men de fleste tolererer hinanden godt, bortset fra Leopardsnegle, de *sande* dræbersnegle – de dræber selv ”dræbersnegle”. Snegle *ser* meget videre end optisk, de fornemmer – med antenner i proportioner som på en Stenbuk.

Deres krop er blød, totalt smidig og dog én stor, 100% behersket muskel; men *de* får næppe infiltrationer, selvom de så slæber et helt *hus* på ryggen... hjemme overalt, med et personligt kreeret hus med sig som altid lige har størrelsen, tilpas, ikke mere. Ikke to huse er ens, men alle har den guddommelige form: spiralen, der snor sig ud fra midten som galakserne i universet og i lag på lag med dimensioner i – og sneglen trækker sig baglæns ind igennem alle planerne når den vil være for sig selv indtil den en dag svinder næsten helt væk fra det fysiske så let og kvikt som ingenting, hvis den selv får lov at bestemme. Og sikken et udsøgt kunstværk dens efterladte hus er! Jeg kan lige høre kommentarerne: ”Hør nu, en snegl er da ganske enkelt et lavtstående dyr!” På vej tilbage til guddommelighed bliver vi noget henad det vi var i starten af kredsløbet, Ånden lever ubegrænset gennem os, blot nu *bevidst* enkelt. Ikke at jeg ikke agter sommerfuglen højt, larve, puppe, mirakuløs transformation til en højædel skabning, men luftig, særkøn, tager sig udelukkende af sig selv, efterlader intet til andre. Det vil jeg gerne, så jeg kom for at gøre netop det, op af havets mystiske element, en forklædt sommerfugl... SNEGLESPOR er en værdig titel til min bog. Den blev skrevet i '18 og revideret sidst i '24, så der vil af og til være kommentarer hvor jeg ikke helt kan holde '18 ud...

Dedikation og tak? Menneskeheden.

Kærlig hilsen

Lissen

(ultrakort om forfatteren og bogen allersidste side)

17.12.0570

SORT OG HVID

**Der vælter skidt op, vi kløjs i møget
som gjordes for at ta' alt legetøjet
De mange ser nu hvordan de få
har manipuleret sig magten på**

**Hvad blev der af ret - det hele er Sort
Hvid kan umuligt ha del i det l...
men Hvid er til given og Sort til haven
Sort kan kun ende med ondt i maven**

**Sort har tiltaget, Hvid tilgivet
Hvid kan kun ende med hul i livet
Tiden er inde nu hvor vi erklærer
vi er ALLE farver og modererer**

1. VEJEN

11. hellignat (om nov '12) før Jul '11 havde jeg en stærk drøm – ja, hvorfor ikke begynde sådan – som Martin Luther King med sin berømte borgerrets-tale i juni 1963. Hele denne beretning er i dén grad i pagt dermed. Jeg kalder *min* drøm "**Den gyldne Kløft**". I nogle indledende episoder kørte jeg en hestevogn i **luften** (*jordforbindelse i højere lag*) i **ærtesuppe**-snefog (*uklart af kollektive frosne følelser*), men *vejen* var sikker – og gik i et supermarked med 0 til mig. Så passerede jeg sammen med den mest respektfuldt støttende mand i mit liv en række boder med kærlige kvinder (*helsemessetid*). Vi kom så til en overdækket udendørs indisk tempelplads tæt besat af en forsamling af mange racer og kulturer (*mine mange livs aspekter*) som glade hilste os, afventende ankomsten af **Sai Baba** (*Kristus/Buddha, titel*). Vi satte os som de sidste, og han kom. Vi rakte ærefrygtigt tilbudende et offer frem – en model af en lille plads med en palme og en hytte med fladt tag! *Majsommeligt* udskåret i ét af en lys ferskenfarvet melon (□ **Æ** *p.t. jordforbindelse*). *Moden frugt, saftig skat*, men vi frygtede afvisning. Han smilede, og tog den ikke. Jeg "smurte" ham med 2 vers af "En yndig og frydefuld Sommertid" og vi rakte frem igen – men han trak sig, vi efter, jo mer, jo hurtigere, til sidst løb vi, men han trak baglæns op i skyerne og sagde med stentorrøst: "**I skal følge Jesu vej.**" Så var han væk, og nogle forfulgte os, skød efter os!

Vi tabte modellen og spænedede. Lige tilflyttet en egn med folk i *stenalder* (*nyt, uudviklet trin*) vidste vi godt vi var fremmede, men jeg var kapabel *stensmed*, vi var blevet vel modtaget, og nu – løb for livet! Stensmed var jeg mindre i fare, men min partner blev ramt og *taget*. Jeg resignerede: "Ja, hvorfor ikke *også?*", løb videre, ind i en *blindgyde hvor andre var døde før mig*, en smal kløft med lysgyldne sider. Ingen forfulgte mig dog og alle lyde forstummede snart; men *passionsløsheden* forblev. Kløften blev smallere (*kun én vej*) til siderne *forenedes*. Hø. side, belyst af Solen (*aktuel*) var *bøjet, furet og brudt i toppen* som af slid, *ve. var ubrudt og uendeligt høj*. Jeg kunne kun komme videre ved at gå ind i en af to huler til hhv. *ve. eller hø*. Jeg følte mest for hø. og fulgte hulegangen, der også stød snævrede ind. Jeg endte med at rokke mig frem på ryggen med fødderne først og måtte så stoppe, nærmest svøbt i venlige vægge, ikke hårde, kolde. Jeg lå bare og accepterede døden – af sult el.a., "*skidt, snart er jeg hos SB.*" En ung kvinde kravlede ind ad en anden gang tv. og lagde sig ganske nær mit hovede, en ung mand kravlede ad *min* og *ville* mig, nu fra *fodenden*, (!) men der var jo ikke plads, jeg reagerede ikke og han "*trådte*" *også med knæet i sit ild-skørt* som bremsede fremdriften, strammede om hans lænd... alt var bare totalt ligegyldigt...

DgK var en meget fin synsk metafor for den umiddelbare for-, nu- og fremtid, for hvad er drømme? De er Ånden i os som *taler* på den måde, her i et højt overblik: Kristus. Jeg havde gået i drømmeterapi, men var holdt op da jeg fik den, fik ikke den vejledning der *måske* kunne have klarlagt dens dybe betydning bedre end jeg da, men jeg var ikke i tvivl om at den var **kvali**, så jeg gemte den – men kunne da godt spørge mig selv hvad jeg skulle med den: et klassisk eksempel på at vi ikke kan forudsige nogetsomhelst *nyt*, andet end i meget abstrakt overblik. Som andre drømme af denne kaliber forstod jeg først denne i bakspejlet, kunne altså ikke være forberedt på noget – heldigvis, for så stikker vi bare en kæp i hjulet. Den største værdi var at de gav vished om at noget holdt hånden over/under mig – der blev skaltet og valtet med mig med en vis hensigt. Hvem er ikke tryghedsnarkoman? De færreste lever fra nu til nu, afslappede, nysgerrige, uden forsikrings generelle spild af energi. Gid jeg havde kunnet – vrøvl, så havde jeg jo slet ikke haft grund til at være her! Jeg havde *vidst*, aldrig spekuleret over højere eller andre dimensioner. Hvorfor skulle jeg det? Og næste spørgsmål, ja: "Hvorfor skal man også det?"

Nu er *skal* jo altså noe man gi'r æ høns, og hvem er "man"? Det her er *relativt* frivilligt. Før eller siden går alle denne vej... til **frihed**. Det der adskiller mennesker fra resten af eksistensen er at vi kan fundere over den slags. Det ville vi næppe kunne hvis der ikke *var* andre muligheder for liv for os end det der lige leves kollektivt nu. "Realiteter" er noget meget udefinerligt. Vi skal ikke engang 30 år tilbage for at finde almene selvfølger der ikke er det i dag – i alle lag – alt er i evig forandring. At være fri til at vælge hvilket liv vi vil leve... i fuldt herredømme og dog afslappet, ikke hvirvlende kæmpende afsted i en flod, snart over, snart under, klamrende sig til andres "forsikringer" som tryghedsnarkoman – *det* er en mulighed *jeg* finder tiltrækkende. Jeg kender kun én stensikker vejleder på denne vej, den indeni, og den har hidtil talt bedst til mig igennem mine drømme med sin langt bedre adgang til andre dimensioner og muligheder på min individuelle måde. Når jeg altså forstår den. Men det er jo bl.a. her, bakspejlet kommer ind: erfaring. Vi er nødt til at risikere for at finde, og det gjorde jeg, i starten meget mistænksom, for hvilken Paulus vil være direkte dåm? *Det* anbefales heller ikke lige af *nogen valid* rådgiver før vi har erfaring nok til at vurdere og overgive os i tillid, kort sagt...

til trygge, dogmatiske svar ikke er nok længer – eller vi tvinges, som han. At tænke ud af boksen var aldrig før for jævne folk i Jordens historie. Indtil for ca. 150 år siden kunne vi lynches, i teorien henrettes for det selv i DK (hekse). Demokrati er faktisk kun ved at slå igennem – til revision: skal laveste fællesnævner stadig bestemme?!... Nå, eftersom jeg sagteligen indså at jeg aldrig var kommet galt afsted i *dette* liv ved ubevidst at følge min fornemmelse, noget jeg snarere lavede rav i med tænken, fik jeg tillid. Var en anden brudt ind på linjen ville jeg have mærket det ikke var min *farve*. Desuden var der andre hinsides som havde bevist deres troværdighed, og dem bad jeg ved behov hjælpe og beskytte mig mod inva- og marodører. De kom næppe på overarbejde. Jeg var aldrig i farezonen. "Som i himlen, således også på Jorden" er invasioner ikke OK da de griber ind i den fri vilje. Det blæser invadører selvfølgelig på (fri vilje!), men de vil da helst inviteres! Og de der ikke er tydeligt manipulerbare eller kortsigtet interessant placerede betaler sig ikke at invadere, én god grund til at høj-spirituelle sjældent starter fra magt og position. Magt skal spare energi, har aldrig nok – de færreste magttyper har det fornødne overblik, kløgt nok. Smarte, ja, ikke kloge. Længerevarende konspirationer kræver *udødelig* hjælp. Og den tid rinder ud for 10.000 år.

I vor forholdsvis begrænsede, materialistiske dimension er kun det der på *dens*, fortidens præmisser er manifesteret kollektivt, og så længe jeg aner indoktrineringer derfra er jeg meget lydhør overfor mine drømme: de afslører dem. Det klare tegn på udvikling er mest måden vi takler doktriner på. Den går fra enkel følgen over kompliceret oprør til uhyre enkel igen, men vi kan ikke springe noget over. At fælde et urgammelt træ tager lang tid. Der startes med én gren og arbejdes møjsommeligt indad mod stammen, og fjernede skud erstatter sig nemt med mage; men nat og dag afspejler hinanden godt nu. Doktrinerne sikrede overlevelse, men nu er dødsangsten taklet så godt at kun lettere metaforer behøves, ergo er der flere klare anbefalinger eller altså info om nyt i støbeskeen, sic: jeg er nu mit eget trance-medic. Træ-metaforen er god. Vi kan hjælpes ad i starten herude, men ved stammen er det enegang... nogle har travlt med at få kontrol over deres drømme, startende med at vide de drømmer i drømme. Det er forældet. Hellere lære af dem, så kommer det andet. En af mine glørværdige sønner har altid vidst han drømte i drømme, og truende kunne han stoppe (!), i alt fald mestendels. Men styre? Vil du selv skabe dit liv? Pas på hvad du skaber med din lille, begærlige persona! Få hellere det store overblik først.

Jeg elsker at gennemskue metaforer og afbilde det i ord og på lærred. Metaforer er spørgsmål, svar skjuler sig bag. Det undrede mig i mange år at det ikke sagde mig noget at opfinde en virkelighed og gøre den i bøger (jeg tegnede og skrev min første og sidste fiktion da jeg var 10 om frie, vilde

heste. Der var ingen frihed hos mormor). Jeg manglede ikke fantasi og har altid nydt at læse andres *indsigtsfulde* – Aladdin, Ringenes Herre, Harry Potter mere end H. C. Andersens fine, men så bittersøde. Gradvis mere fri for mormor-låg følte det som rent spild af tid/energi at pakke svar *ind* i spørgsmål, jeg vil allerhelst leve i det sandeste, friest flydende svar. Det virker på mig som om de fleste – al respekt – bruger et helt liv på ørkesløs emballage og aldrig kommer ind til det det hele drejer sig om, og så dør de af sult ude i entréen, kvalt i wrap og uden at have oplevet festen... jeg er godt klar over der er delte meninger om "fest", nogle synes netop en ny, tryk fantasiverden at flygte ind i er det, nu de gamle 3D-dimensioner er nær opslidte, og Potter er en af de mest integrerede metaforer, men stadig en andens. Læg bogen/sluk for filmen, og du er tilbage i gummicellen, ->SLAM!<- ☹ Er jeg ubarmhjertig? Næ, jeg siger bare at der *er* en vej ud, i levende live, og for at finde den må metaforerne gennemskues. De *er* jo ikke alle lige smukke, om nok så forførende.

Fantasien er vor skaberevne, den har på den givne modermetafor naturens grundlag skabt den beskyttende kollektive vi overlever i – nu en selvstændig skabning der aot. lever som en hypnotisk gigaparasit af os og lover død til alle der vil sulte/forandre den, liv til de lydige (som enhver af de gudflokkede vi før kristen-samfundet kollektivt skabte til at "Åse med Vaner", + det kristne) men den vil med vor voksende ansvarsbevidsthed ende forenet med modermetaforen i respekt for dens intelligente, extatiske skønhed i stedet for at destruere den. Det vil i alt fald være klogt, for ellers overlever den ikke selv. Fantasien kan lave de herligste historier og skal det også; derfor er vi lige nu i skaberskolen for at aflægge uvaner der gør os til dårlige skabere, og fantasistadiet er Potte(r)træningen. Øvede befrier sig med den, klamrer ikke med fantasi for fantasiens skyld. Den er laveste klarsyn, vi fornemmer og "oversætter" til billeder, ord. Det kræver øvelse ikke at blive ren Fantasia (Disney's). Hvorfor spørger så forholdsvis få sig selv hvad de egentlig har den til? De bruger den til overlevelse og lettelse af "tryk" kedsomhed, priser den for det og synes at jeg er på afveje. Det er *faaarligt* at bruge den som den er beregnet til, udpakning. Da ikke når det er tid! (Siden så få hidtil har spurgt sig selv om det, har det vel ikke været det, Lissen! Nåja, OK...)

Det er da mindst lige så farligt at pakke ind, det kan fares vild i meget længe, i visse tilfælde kaldes det psykoser. Hele verden er efterhånden én stor "psyke der oser"; men kun de der ikke passer til den *gængse psykose* er indlagte, sådan, bredt set. Det har der været en vis ræson i, men... "The happiest person alive will look into the mirror of *Erised* (skænderi-gudinde!) and see only himself. It does not do to *dwell* on dreams, Harry." I stedet for at miste sig selv i Rowlings ny kollektive fantasi, lyt til det, hun *siger*. Vi vil blive flere der pakker ud, en dag vil farligheden ophøre. Det har hidtil oftest været såkaldte børnebøger der har været indsigtfulde og altså *useriøse* (i modsætning til "adult books"?!)... men hør, skulle vi ikke netop "blive som børn påny"? Jeg bruger altså min fantasi på at fjerne dumme fantasier, som bøhmænd. De blev til fordi menneskeheden måtte ned i en hypnotisk fællestilstand engang for at klare sig, og det er på tide at gøre op med den og se hvad den dækker over. Opstod porno ikke lige netop af dumt pres og perverterede yderligere af mer pres? Ikke helt ufarlig indpakning – lad os dog finde en klog balance i sex! Jo tungere den hvide vægtskål er, jo tungere må den sorte blive for balance, en endeløs skrue udad... gå indad! Den gyldne Middelvej afskaffer alle ubalancer. Og DgK viste da lige netop *den* vej før *the end*.

Jeg kom for at nå ind til mig selv. Jeg lever på Jorden og er ikke ligeglad med andre, men har intet til dem med mindre jeg sørger for mig selv først. Jeg må graduere samvær af den grund, og det er jeg ikke ene om, se på sygdomsfrekvensen. Jeg er altid blevet træt i lænd og ben af hypnosens (*ildskørtet i DgK*), skabt til en sandere tyngdekraft end 3D måtte jeg ty til min 5D-korridor bagom og have den med overalt, som sneglen. At lave viser om og afbilde afsløringer har været min støtte af den men vil en dag ophøre med at være nødvendigt, bevidstheden alene vil være nok. Så vil jeg

kunne vælge om jeg stadig gider lege med de gamle færdigheder før jeg forlader Jorden – efterlader korridorens tilbud om en højere hypnose at følge og trække ind fra kroppen eller tage den med, dematerialisere mig. Åja, det *er* en mulighed, men muligvis når jeg ikke dertil. Vi får se. Ved at gøre *mit* hjælper jeg andre, afbetaler karmagæld for os alle, ser konstant mig selv spejlet i det og har samtidig en buffer mod det stadige pres fra den kollektive hypnose. Den hjælp faktisk med sin modstand. Interessant, hvilke værktøjer vi kan skaffe os. Mit liv var ikke let i starten, allsammen pga. **kh**. Jeg reagerede ved at stænge den ude med nærsyn som 8-årig og fik briller for at tvinge øjnene til fokus. De rædede opad i styrke i protest – *trak sig ind i korridoren* – og etablerede mit helt eget glasbur (- bidrog til *ildskørtet*).

Brillerne repræsenterede sådan set et valg: se eller ej, god beskyttelse, også irriterende, men svær at argumentere med. Når der *ikke kan ses ret langt væk*, hvordan så identificere sig særlig med omverdenen? Og det *kan* jo være, vi ikke skal det... her for enden af korridoren! Hypnosen, også flugt-fiktioner i den, ses altså konstant *opløst* nu uden briller, og jeg bliver stiv og øm i nakken (stivnakke!) af at fokusere for meget på den, for den er ikke min sandhed, den er tilsløring og forældet. Min opgave er en anden. Basta. Det er ikke specielt nemt at leve i kh hvor alt efterhånden skal læses *udførligt* om, men jeg takler det. Kh har sikret overlevelse, men også udnyttelse, og undertrykkelsen af al "forkert" (*farligt* gavnlige) kreativitet er ikke længere godt for os. Tiden er inde, tågen letter overalt trods modstand, hvorfor ikke gå med i stedet for imod – "trukket baglæns ved håret igennem tjørnekraattet, skrigende og sparkende..." Det er sgu dåmt. Hvis vi er klar. Og hvordan ved vi det? Hvis du er, vil "**S**neglespor" tale til dig. Virkelig fornyelse er ikke nye fantasier om drager i lidt anderledes verdener, vel? Nej, det er mere ægte verdener der fungerer på lettere, men ret ukendt vis. Hvordan beskrives vejen? *Direkte!*

Kriteriet for interesse i **Ssp** er *dødræthed* af alt det gamle og *vilje* til at finde vej ud. Jeg kan ikke beskrive destinationen endnu, kun min vej, indledt i "**D**en **s**kønneste **D**røm" med Eva, vejledt indefra. Fantasisløjfer har haft deres værdi, men vær til stede fysisk ét sted, følelsesmæssigt et andet, intellektuelt et tredje og mentalt et fjerde, og noget vil i sidste ende knække – færdig med 3D vil vi få ondt i nakke/lænd bare af at *være* i den, det ved jeg *alt* om, og/eller depression, allergier – kronisk sygdom... rsp. finde frihed via en eller anden udbrændthedsgrads vokseværk. Denne beretning er altså om vejen gennem *mit* vokseværk til et liv der ikke stumper som det gamle – et der bevidst leves i både egne dimensioner og i kh, hvilket vil kræve kh's forandring. Aot. henvises til **DsD** som indledning, omfattende tiden fra Atlantis' sidste "Syndefald" og til det endelige opgør nu som endnu ikke er helt fuldført men som jeg kun kan gå sejrrig ud af. Jeg *er* sommerfuglen på puppekanten: "Farvel og tak, alle I labre larver. Det var et eventyr, men nu flyver jeg, SÅ færdig med alt det kravleri..." og dog – så jeg forklædte mig som en omsorgsfuld Vinbjergsnegl for at komme ned i tide til at lægge spor, en korridor med en masse detaljer om den omhyggelige vej til de andre der ganske enkelt *skal* denne vej uanset samt for de der søger en mere fuldendt rute for et modent og dog lidenskabeligt, barnligt og sensitivt

menneske.

92.04.0019 + A

GRÆNSERNE

**Grænserne for din ydre formåen
er optrukne inde i dig
Betingelserne for altings beståen
er afstukne dybt i dit jeg**

**Alt hvad der sker på de ydre planer
har deres rod indeni
og alle drømme og verdener du aner
færdes du daglig i**

**Har du en drøm du ikke tør rumme
men ved du vil fryde dig ved
Vent ikke på at den skal forstumme
med mindre du skader dermed**

**Bryd dine grænser for når de er brudte
da ved du først hvem du er
Livstræets æbler er ikke forbudte
næh tværtom, så bare fortær**

2. INDKØRSELEN

Nu forbi de tres er der nogle interessante spor at se tilbage på. Helt fra ur er indvielsesvejen blevet beskrevet gang på gang og jeg fulgte den klart, alderstrin endda, i starten ubevidst. Som meget rodløs tyve-årig fandt jeg en mand som sjovt nok kom i kristne kredse. Som 30-årig blev mine små børn hele tiden syge... jeg tænkte ud af boksen og blev bidt af en gal naturterapeut – som lige netop var der, da jeg så efter – med en uddannelse jeg endelig *gad*. Den landede mig lige netop med en mand der var endnu dybere, men uverbalt spirituel (*levede* 3D korrekt), bakkede mig bedre op end x'en, bare med en helt anden talentnuance, lidt ærgerligt, men – anede ikke jeg søgte videre, dumpede ned i psykoterapi/klarsyn og blev bidt – ført om en glimrende klarsynet astrolog/drømme- og meditationsterapeut – begyndte via hende at forstå at mesteren var *mig* under afsløring – for derpå at bringes til SB som guidede mig til og gennem (DsD) en mystisk forberedelsestid før en ret speciel mand "hvis jeg ville på det store anlæg". Klassikeren: "du ser lyset, er i lyset, lyset er i dig, lyset *ER* dig". Yeshua ("Jesus" er latinerkirkens) sagde det, endda etapevis, det kan følges i NT, resulterende i "Faderen (**Q**abaludtryk, Chokmah) og jeg er ét."

Det er at "følge Jesu vej", som befalet i DgK, ikke at slå sig på brystet og hulke: "Mea culpa!" (Min skyld!). "Katolik" er bare endnu et tungt kh-stempel som ikke viser individualitet, snarere overvægt. Stav katolik baglæns, hirhir... protestanter ku' dog snildt være med i Kristenhedenskab, alt blev meget en tro på et sagn – i overfladen. Vi kunne med *næsten* lige stor sandhedsværdi tro på "Valhalla" – dyb esoterik som GT og faktisk meget i familie (går fint i **Q**), Odin er f.x. den Ene/Faderen og Balder Yeshua, i GT er "guderne" *næsten helt* eliminerede, ærkeengles arketyper. Hvor var vi – jo, vejen fra mesterviden til -væren, hrm, ligner ikke ære og ærer ikke det lineære, den er som en oktav på klaveret, under-a til over-a, og vi er ikke over- før vi lever det. DgK viste at min sjæls-vogn ikke mere skulle køres som halvblind Karlsvogn over Jorden, lige lettet. Nu skulle jeg *højere* vha. SB som fra '98 hjalp mig i *drømme*, også efter sin død Påsken '11 – som han også havde varslet mig kort før: gik op på en *privat* etage. 0 mirakler til mig (kosmisk miljøbevidsthed), øv! Nå, jeg så mirakler nok i Indien. Besked **1**) Kristus/passionen trak sig før sin/+*min* ny inkarnation, **2**) ✕ var på vej ud for ♁, **3**) den lille skurmodel var kun start, personas klargøring, **4**) i spirituel udvikling bearbejder vi tiden i *bakspejlet*, går faktisk baglæns som Kierkegaard antydede, i.e.:

i de jordiske små opgaver går vi forlæns gennem stjerne-tegnene, ♃, ♄, ♀... i et højere, i sidste ende kosmisk går vi baglæns i *integration*, ♃, ✕, ♁... jo højere, jo højere hast/frekvens (dog roligere fysisk) og jo mere vil en utryk omverden angribe ("ikke en af os"), hhv. søge at fastholde (skyderi). I højere udvikling var jeg lige i start i en verden i *stenalder*, men med nok kapacitet, stensmed, *jordforbindelse*. Kun *jeg* kom altså ind i kløften. Også i drømme stod min x for klog brug af power, men den skiltes helt fra: jeg havde måttet stoppe messerne '09, energien rakte ikke, den høje til klarsyn halede vildt op og den lave, messedelen ned, for tungt at udrense, jeg var nær gået over på midten. Er noget rigtigt for os har vi gerne kræfter, men så tæt på altings overgang ændrede det sig på nogle år til mess-i-ass, skønt kun ca. 1 pr. md. Hovedindtægten kom bare dérfra, hvad med huslejen? Vi har lært ikke at slippe gammelt vraggoods uden nyt at klamre os til i Jordens flod; men når vi skifter niveau hedder det "slip *alt*, ellers kan den indre lysflod ikke fylde *helt* nyt i dine hænder." Jeg *måtte* jo få diarré af fastholden, og da jeg ikke fandt det viist at renseskide blod ned ad stolen på min stand – mens jeg belærte andre om syge tarme – holdt jeg inde og sad så dér i min lejlighed og gloede, mens tarmen fandt sammen igen. Klientstrømmen aftog *stensikkert*.

Den eneste mulighed jeg kunne se var at melde mig arbejdsløs, og så ville jeg blive jaget ud i det jeg var evolveret fra (*skyderiet*). Jeg *ville* ikke skaffe mig en varig sygehistorie, havde været på vej til kroniske smerter med flere jobs... der er kreative løsninger til alle kreative, og den var der, skønt jeg ikke var vild med den. Min x hjalp (jo også *fanget af kuglerne... i 3D's powerplay*). Det lattede at han sagde han reelt skyldte mig noget iflg. skilsmiselloven. Jeg fandt udstillings- og optrædemuligheder, men de ebbede støt. Jamen hvis jeg ikke skulle dette, hvad så? (DgK, men det forstod jeg ikke da) Jeg følte mig stigende trist, mørklagt, konfus – nogle dage nærmest sindssyg, som i konstant pendulfart mellem to poler. Var det "Sjælens mørke Nat" (Juan de la Cruz)? Jeg havde kun læst sporadisk om det, kunne denne 200 år gamle munketerm være aktuel? Jeg vidste kun at vor vej finder os uanset og følte mig støt mere død (*forevist i DgK, men det overså jeg*), Buddhas Gyldne Middelvej begyndte at ligne middelgullig budding. Jeg havde forresten heller ikke læst særlig i lang tid, for min kloge lærer havde i sin tid bedt mig stoppe fordi jeg havde læst NÅK. Jeg var ved at kæntré da af viden som jeg kun blev mere usikker af (altid!), det var slut for mig, jeg skulle følge min egen flod nu, i respekt for den derude, selvfølgelig...

dengang begyndte mit liv, 35-årig nyfødt, tænk engang, og jeg fandt det en hel del mere interessant end at studere og så i øvrigt undgå evindelige knubs. De kommer jo alligevel netop når vi prøver at undgå dem med kontrol. Verden er et spejl, og det forstår ikke "ikke", spejler bare. Strukturel lærdom (andres+vor fra tidligere liv) var højst min basale tidssokkel – mad, tøj, bolig – og var ret let for mig at tilegne mig, men tændte mig ikke, psykospirituel derimod... tidlige smertenserfaringer havde givet stor obs på livsens bagslag, og bøger var god flugt i et meget kritisk miljø der havde respekt for dem. Jeg havde fred bare jeg sad med en, jo mere opslugt, jo bedre (1. skridt på vejen ind). Men uanset hvad jeg havde eller kunne have læst mig til var det ret spildt på næste vejafsnit, dér måtte fattes, *kortsluttes*, meget *aldrig* sket før *alment*, og nu skriver jeg så om det □ □ En masse energidata blev aflagt fra jeg var 35, skygger troet længst færdig med. Jeg fik også virkeliggjort mit eget meget omsider, men stadig Potter lige før flammepokalens dødsoffer... nu, 54-årig, opløstes alt lige så stille for øjnene af mig istf. at udvikles videre. "Dur ikke, væk" var ikke sjovt. Det strejfede mig ikke at kh nu delvist assimilerede hvad jeg havde med-promoveret på messerne, "*Den frydefulde Sommertid*" var slut: pioneren frisattes til noget højere, sværere...

jeg var nær ved at gå ned i ny depressioner ifm. pendulfarten istf. de jeg havde aset mig ud af, jeg forstod mig ikke levende døende. Det var knap muligt i *samfundet* før, altid en klosterting, men er nu, i DK. *Skyggedalen*, vort fysiske liv, er lavfrekvent Åndsllys, yderste vækstlag, alt vi skaber er af det, konditioneret til overlevelse i Åndens barske natur, endda de traumer vi fortrænger. Øjet er lavet til at se dem, selv jordisk lys er skygge ift. himmelsk. Alt (god)kendt liv foregår *endnu* i tætte skygger. Dødsangst skyldes altid opløsning af extremer ifm. integration, gåen baglæns mod Ånden, spørgsmål til svar, skift til finere stofflige dimensioner. Vi har *alt* for mange forældede/fortrængte; men det er livstruende at slippe dem, og instinkterne kender dødsprocessen. Jeg har altid været åndelig (nogle ville nok sige *underlig*), i.e. "halvdød", har derfor frosset, frøs mere end nogensinde, følte mig forladt og *søgte* SB for råd, men fik 0... troede jeg... i min nød begyndte jeg som nonne på Jesus at overføre alt fokus på SB (som jo *sendte* Yeshua). Med *min* viden at min indre mester var *mig*? Hva'ba'?! Jo, kunne jeg ikke få det ydre liv jeg ville, kunne jeg måske "gå op i" SB... NU svarede han bebrejdende og lidt træt i drøm nov. '10 med følgende ♠ 2:

"tror du da ikke at jeg selv også har seksuelle følelser," viste mig at han sandelig ikke kun var et hovede over en gasfyldt kjortel, løftede den op til armhulerne – oh, rædsel – og sagde "rør ved mig så du selv kan konstatere det!" Jeg var rystet... gør pæææne åndelige mestre virkelig sådan? Ja, de er totalt ligetil. Men nok mest i enrum... som de falske, men af *lidt* andre grunde. "□ ☞ hellige tid

vil fysisk integration via dig (bl.a.), forsøg ikke at stikke af fra det opad – du har en krop, et redskab til at jordforbinde Kristusbevidstheden, krystalenergien med, brug det." Jeg har mange gange i mit liv haft lyst til at opgive alt. Ikke overvejet selvmord, og dog, og jeg troede vist at jeg kunne vælge som et mindre aspekt at forenes med moderlyshavet til genbrug af andre; men min personlighed var det hovedaspekt, den energikonstruktion som mit højere selv havde valgt at dimittere i. Højere selvs *bevidsthed* skabes ikke, som f.x. aspekter. Den er *evig*, lever blot i den valgte konstruktion. Jeg var simpelthen bare så træt af min umulige, uforståelige inkarnation og ønskede at slippe af med den besværlige personlighedsopgave – men kunne, skulle altså ikke opgive den, og *den* ønskede bare (uden at vide det) *sådan* at overgive sin byrde til en højere instans... mit højere selv, som Kristus ville jordforbindes igennem. Jeg havde roderi i forståelsen af sjæl osv. dengang, men *brugen* var korrekt for den gamle tid:

via □ ☒ lille selv "gik sind, personlighed op i" forening med sjælen og højere selv som klarsynet fra starten uden at vide det og "faldt ned igen" efter, vant til ellers at være overvejende i den ydre personlighed sjælen har sendt ned. Det faldt mig let – Syndefald t/r. Mon ikke persona (lat., *maske*) forsvarede sig i afsnittet ovf... kunne lige tillade t/r, men ikke at jeg skulle til at samles permanent selvom den havde brug for assistance, den troede den så blev detroniseret og ville hellere aflive det hele. Den havde fået et gevaldigt chok en dag da jeg kørte et stykke hjemad i bilen uden dens medvirken fra træning/messe. Tjah, jeg var jo ikke just samlet, for så havde den husket turen. Jeg *havde* set "På dybt Vand" med Shirley McLaine hvor de ræser hjem ad bjergveje uden han holder på rattet fordi han går i trance og lader en højere entitet føre bilen, men drog ikke mine konklusioner til trods for min oplevelse: efter 3 messedage hvor højere selv nærmest havde haft total kontrol og derfor let overdøvede persona kørte *det* (theta-hjernebølger) mig fra messen til motorvejen før persona "vågnede af trancen"! Det er ikke sådan at komme ud af boksen, med de egne tankelåg + påklaskede, tit et værre rodsammen... vi er klynger, mange energier der har haft selvstændige samt andre klyngeliv engang, en babel af stemmer at holde rede på.

Jeg kendte teosofiens bud på inkarnationens struktur og organisation, men de udmærkede fremstillinger og hierarkiske skemaer over Jordens åndelige styrelse ville ikke helt *synke ind*, uanset hvor mange gange jeg læste dem, da slet ikke SB's plads i dem. Det var deromkring jeg besluttede jeg var inkarneret for at *leve*, sanse, erfare og ville få *kundskab* når det var tid... og samtidig var i træning på messerne til lige denne mere udvidede, kyndige brug uden at gennemskue det... nu *ved* jeg, personligheden er kusine til alle de andre aspekter af sjælen der har været nede i alle verdensegne og sad dér i DgK inden vi satte os og SB kom. Deres filer er i Akasha, arkivet – et enormt, gyldent et hvor "andre døde før mig," og alle kunne kontaktes af min slutfil, jeg havde mange gange gjort det uden helt at vide hvordan, gjorde det bare. Selvbevidstheden skulle nu op *over* sjælen, der skulle for alvor slippes af med sindets overvægt – Pyyyyyyyh – for et langt højere frekvent liv. Gammeldags mesterlære var meget klog, et sandt jordisk billede af den åndelige modus indtil "slut med andre mestre end din egen, dig selv." "Sjælens mørke Nat" *var* rette betegnelse. Det bliver nat med sjælen når det nu vågne højere selvs lys overtager – en masse restmørke skal passere ud og *det* kræver, mærkes.

Nov '10-skørteløfterdrømmen kom natten efter at jeg af professionelle grunde havde besøgt en mand som SB havde antydnet ret godt i en anden drøm jan '10, men jeg var for tykpandet. Jeg havde bl.a. bedt SB finde den rette partner til mig, også om en værdig opgave – og så ventede jeg ikke svar! Ikke så sært, han var lidt træt – "fat det nu!" Fyren var flink, men kuvøseguf (10 år yngre), matchede ikke lige min forestilling om en ideel partner, så jeg fangede det stadig ikke. Han sagde i øvrigt også at han havde maximal brug for fred (nix pille!), og jeg var fokuseret på min x, for der er

få som han, og er vi smarte nok – se, hvor hovedet kommer på tværs – er vi jo ikke så dumme at fedte os ind i noget mindre bæredygtigt ud fra gode, kendte kriterier... forelskelse kan gøre nas og så længe siden var det ikke at min x blev x. (DsD) Jeg snakkede altså neutralt med denne lydmand, optog og forsøgte at få min musik ud men lykkedes ikke, for jeg har aldrig skullet – kunnet – mase nok på og jeg vidste at for mig hed det synergi og tiltrækning. Det havde virket fint med andet hidtil, men på visse områder var det nærmest umuligt, der var for stor tidstypisk fokus på dem. Selvfølgelig kan det lade sig gøre alligevel – hvis det er meningen... ups, der kom lige et déjà vu. Jeg har set disse linjer før. Tid/rum findes kun i vort fysiske univers (over er det mere kredsløb), så multidimensionelle har allerede *set* det der lige sker eller en potentiel mulighed og erindrer det.

Nuet er ikke et punkt, men et felt som bliver jo større, jo mere overblik, hhv. som at stå på en eng og øverst i et fyrtårn. Det har vort sinds lavprogrammerede betjent dog haft lidt svært ved at fatte andet end på engen i de Åndsforladte tider vi har levet i, så vi valgte at kalde det déjà vu, fin fransk lineær ordtåge, giver lidt extra mystik ligesom "locum" engang for... nå – det betyder såmænd gensyn, men associerer synskhed, er muligvis startsignaler. Kirken har både på tværs af og ifm. Yeshuas formål hjulpet *GODT* med til at sprede en fed røgsky fra div. bål over at det i sidste ende er en almen menneskelig evne, ellers kunne den ikke styre folket i samarbejde med de jordiske magthavere og bevare den enevældige førerposition i flæskefadet. Tsk tsk. Dog nok ikke så uhensigtsmæssigt i forne, mere umodne tider hvor den gamle magi absolut ikke skulle genoplives via nok så evt. uskyldige hekse og et par troldmænd, højst under kirkens tag. Livets Træ fremfor Kundskabens. Men det var da. Og med utallige muligheder som alle kan vælges samtidig i vore andre dimensioner – nogle lige opad vor hovedkanal – kan der opstå situationer hvor der lappes over og bliver... en snegl! Sidespor... nej, jeg fattede ikke, for han var ikke lige mig... jeg havde travlt med at okse med kærren og holde fokus på min x...

11.07.0427

I HÅBET

Årene går, ugerne, dagene
hvornår banker du på min dør
Se min ellipses bane
snart må jeg være ved før
hvor din lyslyd fanges af mig
på mit interneste net
Jeg er træt af det timeliges hulvej
illusionen der visner så let

Kun een vej tændte min ildhu
og selv dens ild døde bort
men viste dog vejen jeg vil nu
som synes aldrig for kort
Jeg spored' dens lydløse tone
må være nærmere dens mund
Famlende, uformående
ber jeg dig være mit fund

Er timen først indhentet
når liv er en tilstand i håb
hvor venten ikke er ventet
og længsel et stilnende råb
Da er jeg måske ved døren
og hører dig banke på
med mine inderste øren
i det nu der aldrig vil gå

3. VINDFANGET

Visse muligheder jeg tiltrak havde været dødfødte i flere år, en forlægger – □ Anfald. En lydmand – udbrændt. Lige netop for sent til en talentkonkurrence. Faglig dygtighed er ingen garanti for succes. Det var ellers det jeg officielt lærte i skolen. Det uofficielle figurerede mest i de alt for korte frikvarterer, måske godt så at de var så korte, og mine lærerinder var *generelt* lige så ”hvide” som jeg. Jeg fattede ikke at vi det ene øjeblik fik ros og det næste pi – jeg mener ris *alt efter* om vi kom *afsted* med rovet og var faktisk ret hævet over det dér fra starten, dyriske rester, *sort magi*: benytte stupid magt, bestikkelse, ”star quality”, ”smil til censor” m/u h kunnen (bevidsthed!). Studér Youtube. Lige bag den pæne h facade indenfor især den eksponerede kunstverden lurede der et mørke som få ville være ved engang undtagen f.x. Hitchcock, men snart stod den meget frit frem i rockverdenen. Magi *betyder* s virksomhed og deler seng med hensigt helliger middel, og hvorfor ikke, på det plan? Men *jeg* ville, *kunne* ikke have succes på det grundlag. Gode evner er *også* tegn på at være for forfinet nu til det pjat – mit højere selv greb ind. Min x havde nær neutral s/h balance, men også han blev fjernere hvor jeg havde håbet, troet på omvendt (ren DgK).

Hvordan kunne det være *rigtigt?!!* Havde jeg haft overfladetæft, såkaldt jordforbindelse (godt ord, bundet til JORDEN, ikke højere) ville jeg have vidst at en som jeg sandsynligvis kun kunne få den succes jeg faktisk fik på helsemesserne. De var en af de forandringens dønninger der kom med især de sidste 2-3 generationer, og alt det gamle samfund kunne bruge af det ny blev assimileret og det essentielle dybere lag jeg blev mere og mere id med sorteret fra. Jeg behøvede bare at studere hylterne i BILKA, økologi, fint nok – og visse ny kurser i salgsteknik: ”Business Coaching”. Føj, var det noget at råbe hurra for? Forretning baseret på misbrug af psykologi er ikke lige mig. Jeg har været udsat for det, og det var ledt. Dog må jeg jo indrømme at det giver bevidsthed om psykologi om så ad bagvejen, evt. også om det oversanselige. Jeg var efterladt i strandkanten efter dønningen, men ikke derfor overflødig, skulle bare med på næste dønning, klar når den kom ind. Det forstår jeg NU den snart er på vej ('18 - '24). Som så mange før troede jeg at have forandret mere på dønningen der havde været; men verden og jeg var ikke klar nok og skulle fassen før næste dønning. Hypnosen er tung, alle har vi været med til at udbygge den i liv efter liv.

Vi behøver kun spørge os selv hvorfor nogen fødes til sus og dus og andre til søs og pøs. Skulle der så bare være herlig én? Tror du på *det*, vil jeg anbefale en anden tro – især da med den store flok tidligere livs personligheder jeg sad sammen med i DgK før SB kom – selvom jeg ikke just elsker religions-hypnoser som andet end indfaldsvej. Er du ateist – godt nok et lidt vidt begreb – vil jeg spørge dig hvorfor enkelte celler – kommet af ingenting – faktisk ret komplicerede under mikroskop – uden impulser overhovedet pludselig skulle ønske at samles i kolonier? Hvis de fik en impuls, hvor så fra? Naturen? Hvad er den? Tag et kik på et blad eller en fuglevinge. Meget mere taler for reinkarnation og intelligent design (ikke det amerikanske begreb), og i ”Dråberne” og DsD er der en hel del om tidligere liv... ja, det kræver fin fornemmelse at afgøre hvad der egentlig ses. Er det *vor* sjæls reelle tidligere liv? Mener vi at have været en offentligt kendt person kan det være resonans, de bliver gerne arketyper for ens temaer. De *gode historier* ”genudsendes” i alle dimensioner, kan *høres* derfra, og vi kan have bidraget med stof til en speciel person og have en vis id med denne. Men det er i og for sig ligegyldigt hvis liv vi ”synsker”, overordnet er vi alle én, min erfaring er derfor at forudsat naturligtvis at synet er dybt og seriøst nok kan det altid bruges til øget bevidsthed.

Tilbage til håbet om – hvad? At dele individuelt skaberværk med andre. Et urønske, ikke sådan at ignorere, også ret dumt. I sen Atlantistid skabtes en ny mennesketype, tættere end sine forgængere,

esoterisk benævnt *Arieren* (indisk Arya, udvalgt, og ja, Hitler havde okkult viden). Den fik ikke så let følelses-*samklang* (som flokdyr), suggestivitet var blevet et problem – men det kunne optrænes. I stedet havde den stærkere sind/kreativt intellekt, en god løsning på vej ultimativt *ned* mhp. integration af laveste Ånd og derpå op igen. På vej *op* skal vi blive tindrende ligeglade med andres mening om os, men indtil da... se sin skabelse leve, interageres med, definere sig selv ud fra fysisk helheds accept, udvikles. Hvis ikke det gik på én 30-årsbølge, så måske næste? Men på en *videre* vej *skal* evt. kh-mål slippes, hvis samfundet ikke er klar til at medkommunikere. Den ægte pioner er altid i spidsen, andet passer den ikke – den videnskabelige/teknologiske og *den psykospirituelle* der transcenderer tid og rum. Jeg følte mig oprindeligt helt ude af trit. Nu – jeg kom højere oppe fra og trækker mig ikke for første gang fri af Jordan og dukker op. Jeg valgte at gå ned igen, er kun i DgK's *stenalder* i dette liv ifm. fjernelse af blokeringer jeg fik installeret for at passe ind i tiden – fordi sommerfuglen greb en option som snegl. Vi kan komme fra ”fremtiden”... som en Tesla.

Bølgerne har ændret sig, fra nu til nu bringes kompromisløst nye, løftende signaler i overfladen (vi er også ret færdige med de gamle) så vi lever længere, men Ånden er den samme som altid, og åndelige nok kan nu gennemgå den laveste død levende, den er jo et højere plan. Sværere end at dø, lettere end at fødes igen til en ny barndom. Vi kan fødes klar eller konstateres klar undervejs efter nogle prøver. Jeg vidste det inden jeg kom herved, huskede det ikke men har kunnet eftertyde det i mine drømme helt fra barn. Bl.a. derfor fik jeg vel også DgK til at indlede *sneglesporet*. Min første mesterlærers unge søn fik et slagtilfælde og lå i coma indtil hospitalet mente han var mør og spurgte om de måtte gå amok på reservedelene. Hun sagde klart F.Y., hun kunne jo *se*. Da han omsider vågnede kunne han kun svare med en lillefinger, men han svarede godt nok. Hun trillede zoombien hjem i kørestol, meget upopulær hos staben. Især da han efter nogen tid viste tegn på at komme sig. Efter det ville de ikke engang hilse på gaden! Frankenstein ville *så* gerne have fordelt ham generøst over hele DK, hvor spændende! □ □ Historien giver gys stadig, hjernedød i coma kan registreres vha. øre-iskvand, pupilreaktion, arteriogram... da han fik mæle fortalte han, han var blevet tilbudt genfødsel. SÅ hellere tilbage til den kendte krop, tak! Sådant tog *han* kvantespringet.

Der er mer eller mindre dramatiske eksempler, som mine 3 børn F.ælles for mange er at vi øves i at dø fra start af. Intet bær ret længe før det dør. Jeg føler jeg har levet mindst 5 liv i ét, der er bare *så* meget jeg har skullet slippe, hhv. tilpasse mig... nej, opdage lå bag og bare skulle leves istf. den halvdøde, lavfrekvente traumeskal jeg blev proppet ned i hvor jeg fatsvagt fulgte nogle usynlige skinner *nogen* havde lagt. Disse konstante forandringer var oplæringen til den levendedød jeg først ½ metaforisk fik besked om at skulle gennemgå i DgK. Og mens jeg lå dér i hulen th. kravlede en ung kvinde stilfærdigt ind ad en sidegang og lagde sig tæt tv. Det kunne være en metafor for nogle uddaterede, umodne følelsessæt der nu, hvor jeg lå stille, indhentede mig og gik i sig selv. Eller det + en eksistentiel spådom... min datter døde juni '12, 34 år, hjerneblødning, smut. En meget nådig død og OK, se DsD, for *hun* havde absolut aldrig passet ind i vort Ånds-svage samfund – som beskyldte hende for at være tæt på åndssvag (blokerede hende, se 2 afsnit nede) – tjah, jeg lå engang selv meget under for hypnosen. Det gør vi til vi kan tænke ud over den, "mains' dream" er og bliver alt der er, og alle passer ind. Hvis ikke, er der noget i vejen med *dem*. Men Eva var meget, *meget* mere avanceret end de – vi – kunne begribe.

Eva blev min første store læremester, det var fast arbejde og megen sorg i alle hendes leveår, men ja, jeg elskede hende, og jeg blev ked da hun døde, og nej, det varede ikke længe, for jeg kunne kommunikere med hende på den anden side hvor hun havde det fjong, så sørge?! Men samfundshypnosen virkede så stærkt i stivnakken her at jeg først for alvor stillede spørgsmål til systemet som helhed få år før hendes død. Indtil da troede jeg det kun var *nogle* områder der

trængte til revision. Lidt ulemper er der ved en privat korridor – findes der et så udpræget tunnelsyn overfor naturmedicinske kredse som jeg blev konfronteret med vil det også ses i resten af systemet. Jeg ønskede bare ikke at indse det tror jeg, det var simpelthen for meget for mig = tunnelsyn! Jeg havde hårdt brug for hendes konstante hamren på min hjerneviste. Eva var meget åndelig, og den totale konflikt mellem dette og omgivelsernes lavere frekvens underbyggede en ultimativ epilepsi fra 12-års alderen som slog hende i smadder.

Der inkarnerer støt flere med højere frekvenser der har øget tempoet i ovf. bølger. Under udviklingen har vi været omkring mange muligheder for at underkaste eget lys andre mere videndes, basis for nutiden – religions- og andre trosmønstre, magtstrukturer – et praktisk konstant mediumistisk halvsøvngegeri imod Syndefaldets konsekvens; men min datter kunne ikke tåle det mere. Eller var måske alligevel en ny sjæl der inkarnerede, uerfaren? Jeg havde set hende i tidligere liv sammen med os andre, men hvad ser vi egentlig? Øjeblik... nej, hun *var* ikke ny. **1)** Mine gut (Gud!) feelings siger nej, **2)** så havde hun ikke været født med halen først. Hun ville retur, havde mere end nok af tidligere oplevelser og/eller vidste at denne ville blive svær... hun var højere intelligent og med en auto-visdom der tydede på tidligere erfaringer, fokuserede hun for meget på noget matrix oversvømmede det hende, lammede sind og krop og "hendes stilk knak". "Her er ikke plads til *mig, min Ånd*". Hun døde konstant. Mediumistisk (ikke suggestiv) gik andres frekvenser let ind og blokerede hende, tanke, tale, hm, jeg kender det. **3)** hun skulle nå frem til at integreres, og vi blev klar til det ved fælles hjælp (? Se 3. afsnit herunder).

Lige før et anfald brændte det overfyldte sind sammen af lavsignaler og astrallegemet kortsluttede, krampede, trak ud/op – robotten mistede al undtagen lige sidste kontakt til sjælen og lå dér, spjæt, ryk til Ånden nådesløst retablerede vha. dybe ÅNDEDRAK (hvorfor mon det hedder det?!). Dette og lægernes fysiske billede går fint overens. En visere tid kaldte det "Guds (pege!)finger", dog ikke overalt. Grand mals, ultimativ levende skærsild er ideel set højere fra, umuligt at styre selv med kemi annulleres sindets forældede/lavpsykiske plan når det vil invadere højere, som gal Kundalini-rejsning hos pågældende og via dybere resonans alle andre, effektiv, dyb sletning af en tid, kan ikke overføres til anden inkarnation, kun afsluttes, så enten er personen højt udviklet og/eller betaler s af. *Min* fortælling her reduceret til notits – også lidt henad min messe-tarm. Robotten bliver med tiden et ringvrag (tømt), men hvad, det *er* en robot. De sidste år gennemlevede Eva nogle anfald uden at knalde ud, karma var åbenbart nær fuldført. *Udbrændthed*, sågar briller bør ses i lidt samme lys (3D kan ikke in-, kun *udvadere*), praktisk til kh som ikke ønsker – nej, ikke endnu *ved* at den vil vi får kontakt til Ånden før nogle af os så sagte får tilført den nye impulser den *lige* kan tillade. Den er som vor persona bange for at vi samles, bryder ud af rottehjulet, for så tror den den dør.

Denne store persona ville få det skønt i en overkommelig rolle for samfunds-kroppen, -køretøjet – med det reelle ansvar hos den større kapacitet. Den har gjort det godt, fanfare, afvæbning, dybt, lettelsens suk. Yeshua måtte lade sig slå ihjel med syvtommersøm for at disciplene kunne forstå den levende død og ikke tilbede *ham, men følge hans lære i at elske SIG SELV 100%*. Det var hans store offer til dem/os, og til sig selv. Han fik rystet dem af, som SB mig. (Nej, jeg husker ikke et discipel-liv.) Der er ved at være flere der forstår. Virkelig mange udlever en andens fantasi og tilfører samtidig deres i film, skuespil, rollespil, stadiet før der ikke er bedre end det helt egne. Jamen vi kan jo fare vild i indpakning! Ja, hvis vi *kun* bruger det til at flygte nedad eller sideværts, henad de gamle trolld-m/k. Gentagelse fremmer forståelse: Vi ender med at bruge fantasien til at afsløre vor indre mester og tillade den at overtage vort liv, og så bliver det et mirakel. Hvorfor dø først i levende skærsild? Fordi vi *kan*, er løftet nok, sparer tid ved at slette tavlen i live for lavfrekvens mhp. at klare højere energi – modstand er lettere at mærke her i det tætte stof, også for

at opleve hele dette *hellige* skift lige nu, ventet i æoner, påvirke og skabe (snegle)spor til følgere. Flere, tak! Feb '18 oplyste "Adamus" at ca. 100.000 worldwide har set *deres* materialer af og til, 30.000 følger det jævnlige og 15.000 er helt dedikerede.

Vi mangler lige... hvorfor lagde Eva sig til at dø lige ved mig i DgK? Og kunne vise mig sit sjælsforum efter døden (DsD)? **Hun var et aspekt af min.** Skulle der kun kunne være ét nede? Få, ja, modsat hos planter og dyr i træning til os, ellers lineær tænkning... mestre har transcenderet sjælen, kan trods kødets begrænsning være to steder samtidig (samt div. dimensioner), de højere oppe yderligere – hvis inkarneret som klode vel samme... alt gentages for hvert plan. *Naturligvis* sluttedes hun, bagud i forud som hun var, men klar hvis *jeg* trods alt ikke valgte mestervejen da hun var 11 (signifikant tal, Q/Potter) i '90. Nu ville højere selv definitivt bruge *mig* til realiseringen og overførsel mellem os var des nemmere. Hjælp til selvhjælp – så kunne jeg lettere være tilpasset den første tid, forløses af den og evt. få tilført en ekstra-livsinjektion senere. Hun/jeg var også helet nok gennem vor kontakt til at fortsætte historien *positivt*, sagde hendes drøm ugen før hun døde samt vore seancer efter. Hun var et højt aspekt som viste at højere selv via sjælen tog examen i frisættelse, var vågnet, afsluttede inkarnationerne, karma. Hvad den yderligere foretog sig via mig behøvede hun ikke være separat *her* for mer, hun kunne hjælpe *hinsides...* var i videste forstand *mig*, højere stof til fremtiden.

Når højere selv vågner samles alle aspekter overalt fra til sidste udredning gennem hovedaspektet før de slippes endeligt fri i universet. Visse særlig gode potentialer, historier gentages med nye aktører andre steder, lidt universelt Disney- og Harry-Potter-land, rollespil. Omstillingen fra at oplæres som lille aspekt i Jordens/den kollektive livsstrøm og til lærer – følgen sit højere selvs i C (henad lille ny Jord) – gør hovedaspektets liv kaotisk. Jeg var begyndt at få absencer, men da jeg begyndte i psykoterapi '90 forsvandt de og Eva begyndte at dø, få anfald. Hun døde lige før jeg skulle til sidste, afgørende oprydning. Hele sit liv trænede, så bar og så lettede hun mit sind. Vi havde meget evner tilfælles, men mit \square barn levede næsten kun ned *til* det kollektive fysiske, da hun kun *evt.* skulle noget der og ellers blot bearbejde mig, det blev tydeligt da hun skulle flytte hjemmefra. Psykologien ved, børn (og dyr) bærer energier for forældre... sikrer egen overlevelse, ultimativt deres, endda ved at dø. *Graden* varierer, men at det kan gå så dybt... "Evaer" af fælles sjæl hører til faldereb, men ser vi mon ikke en del p.t.? Jeg har fundet at der er flere i inkarnation fra hver sjæl i uafhængige forløb til den når en modenhed hvor alt integreres. 8...3, 2, 1 – 0.

11.10.0441

GARNERING?

Hør, Karl deroppe i vognen - hvis muligt at råbe dig op
Hvordan er det dog du kører det her show
Mit liv ligner nærmest et flop

Har du mon fejladdresseret mig, min brik passer meget slet ind
i tid eller sted - ingenting jeg har med
synes at rage Jorden en pind

Min stil er for levende til trenden, penselstrøg, ord eller sang
Facaderne sæller - især fæle tæller
falskhed og død går sin gang

En hæs eller hysset sanger serverer en floskelsalat
Rim på sort og hvis gi'r sikker succes
til et skrydende el-attentat

Hvad skal min rene stemme her og vers hvor vid rimer med bid
og billeder der stråler af lys, ikke skråler
om lyst og laster, nag og nid

Jeg ved du hør' mig så svar mig, er min gnist - verdsligt - et spild
garnering til stegen, ellers stuvet af vejen
til den skal i den lutrende ild

4. ENTRÉEN

Den unge mand i DgK der kravlede ind ad *min* hulegang efter Evas død var fulgt efter via kløften fra fortidens Jord mhp. fremtids jordforbindelse (*fødder*). Han kunne ikke få kontakt, jeg reagerede ikke, lidt irriteret, her lå jeg på det yderste inderste – lad mig dø i fred, tak! – og ”knætrådte” i sit *ildskørt*, yderligere hindring... min indre proces ville ud af det? OK. Hvad skulle jeg også med et ildskørt? PMS? Lændehold?... ”spådomme forstås først evt. længe efter.” Det ville da også være dumt andet. Hvem gad se en fodboldkamp hvis vi fik resultatet forud? Spådrømme skal ikke fortælle nøjagtig hvad der er i støbeskeen, bare flashe de næste overskrifter, især hvis vi er tæt på en kursændring eller føler alt er slut: når et nært familiemedlem smutter gør en masse usynlige bånd også = øget frihed. Derudover – er det et barn finder det oprindelige stof barnet lånte tilbage til kilderne, dér er jo affiniteten. Det kan jeg skrive under på. Jeg mærkede det. Der tilflød mig også bevidsthed via sjælen – det næste halvår kom øget klarhed. Jeg indså at jeg ikke kunne blive ved at klamre mig til hvad der ikke ville min vej alligevel, især x, ab nu kaldt xx. Det var stort set mine ord til ham – i nov. '12, som forudsagt med DgK – samt at så var der jo lissom ikke mere at gøre.

Måske lovlig bedrevidende, hvem har ret til at dømme andres vej og valg, jeg elskede ham, men jeg var træt af alt (*mit*) tovtrækkeri. Det ville befri begge, fint! Det kom ”sært nok” samtidig med at jeg begyndte at tale mere med den famøse lydmand, ab nu xy. Vi havde ikke snakket længe, og han var blevet 20kg tungere, jamen dog. Også han var i opbrud, ville væk fra sin samlever... han ordnede noget software til mit elklaver. Vi havde en god dag og aften og så spurgte han om han kunne overnatte. Det gav et ryk i mit univers af □ *smerte* fra – du godeste, knap 15 år siden! (DsD) Det havde vaccineret mig meget imod m. Ved de få lejligheder med tilnærmelser var jeg blevet kold på stedet, film-elskov benyttede jeg til wc-besøg for ikke at brække mig... jeg gik i panik, glemte at han boede langt væk, sagde nej, og exit homo. Dagen efter var der mere kapacitet: ”Det var schi's'me da sært...” og så kom en indsigt farende op for udsigt. I '98 blev jeg spået i Indien. Det skal man altså dér, jeg ville møde en 10 år yngre mand "in long future" – ”fine man, spiritual man this time... the right partner... you are going to find a spiritual power in him”, det var *lidt* tidsforvirret... jeg ville blive gift når jeg var 49, i '04. Den slags skal man tage med 1 *spesk* salt, og jeg huskede intet særligt i '04.

Nu rumsterede forudsigelsen imidlertid. Drømmestumper med SB dukkede op – som jeg jo havde bedt finde en partner. Det havde han med andre, og jeg gad ikke flere dødssejlere, tak. Der var en fra jan '10 i et kulturhus hvor jeg fumlede med et lille lydanlæg. SB spurgte om jeg ikke ville på husets store, joda, hvorpå der kom en lydmand der ville sørge for det. Han lignede xy... og så var der den nys hvor SB lagde planer mens han gik om søen i anlægget nærved. Jeg kunne godt lide fyren, men fandt ham meget... han stod ikke rigtig *frem*, var faktisk ikke særlig tiltrækkende. Men hvad var det, SB sagde nov '10? ”Tror du da jeg ingen seksuelle følelser har?” Jeg prøvede at *se* ham, *så* at han havde været en yngre præst i templet da jeg var dronning på en sidste rest af Atlantis (DsD), beundrede mig på afstand (som nu), følte med mig, men stod langt under. Jeg mailede dagen efter og forklarede. Hans svar gik rent ind... han kom direkte fra besøg hos en kæderygeren og ville godt have imprægneringen skyllet af. Fint, jeg tog en kikker – og fik en overraskelse. Jojo, han var helt normal, men det klokkeværk havde jeg set før – i skørteløfterdrømmen. Spøjst... SB's klokkeværk... vi ville ikke forhaste os, noget så pæææne og neutrale dér i sofaen, omgivet af en usynlig sky af alt muligt... jeg foreslog aftensmad, og vi rejste os.

Med ét var det som om jeg *så* den mand jeg havde mødt på Bornholm bag de 20 kg. Han så fortabt ud, noget i mig smeltede og jeg gik hen og kyssede ham. Ismure og -tinder faldt i havet. "Åh, godt du gjorde det," sagde han. "Jeg var ved at tro, det hele var en fejltagelse". Jeg undredes, han kunne da bare selv have... nå, vi redte op på stuegulvet til ham, ville jo tage det roligt, og jeg faldt snart i søvn i mit rum. Og vågnede midt om natten. Lysvågen var ordet. Jeg fornemmede mig badet i et vældigt lys der ordløst sagde: "Gå ind til ham." A'hva'? Det var ikke lige tanken. Men *en vilje* overtog min krop og jeg – eller den robot vi normalt id'r os med – rejste mig, gik ind og risikerede "skrupskør". Det var efter Eva det mest mediumistiske jeg har oplevet... snart gik naturens gang. De 20kg var uden betydning skønt jeg havde været bange for at væmmes, med min perfektionistiske opdragelse. Men *jeg* var nærmest jomfru igen. Av! I gang 45 år og 3 børn... men sådan gør kroppen når noget ikke bruges, og det gik over. Og – han praktiserede tantra, at udskyde udløsningen. Det var en åbenbaring. Fra ganske lille havde jeg *vidst* der var *noget* derinde, længe før jeg kunne vide det. Når jeg onanerede med dynen mærkede jeg tydeligt *noget* der primært reagerede på bækkenets bevægelser, dernæst presset udefra.

Da jeg var 4 mente mine modne k omgivelser at piger ikke havde sexualitet, men det havde *jeg*, om så næsten altid i praktiske bukser. Børnehavens andre piger havde det åbenbart kun i deres nysselige kjoler som hurtigt blev græsselige, eller også var de allerede afrettede, gys. De modne k'r bar generelt mere over med drengene. Det var til at få pip af. Hypnosen kan aldrig dække helt, lyset finder sprækkerne, men den kan dække *godt*, især i voksne. Jeg fik naturligvis konflikter med dem som med min rigide mormor, det/jeg var ikke OK *derne*. Jeg husker hvordan livet i min krop lige så stille blev kvalt: jeg holdt op at onanere, for efter fulgte nu overvældende skam og fortvivelse over min uhyrlighed, og *det* lærte mig kontrol. Skam er et anslag mod al id, åndedræt, liv, medfører skyld som hurtigt bliver uoverkommelig og indebærer strafferi; men al højere udvikling, alle samfunds basis bygger på angst, kontrol af natur. Da jeg fik menses var der veer med (som kun dulmedes af seksuelle bækkenbevægelser!), som søgte jeg at føde mig selv gennem en dæmning over min livsstrøm, og de første *års* samlejer gjorde kun ondt. Jeg gik til læge, blev indlagt, de søgte at hjælpe men gjorde snarere ondt værre... man var ikke helt *pæn* da hvis man var tidlig, og psykologer var syge køer, der lo. "Der er intet i vejen." "Jamen..." jeg var *heldig*.

Da moster som 39-årig blev gift i '60 blev hun skuffet over sex og gik til lægen. "Hvis hun ikke kunne lide det kunne hun jo bare lukke øjnene!" Gjorde det lige så ondt på hende? Det tog *år* før det fortog sig hos mig, og "PMS går over når du får børn" (stor trøst for en 16-årig). Kun P-piller tog det. Efter barn nr. 3 blev jeg steriliseret og skrottede dem, og PMS var der som små, blå, *brændende* søm. Jeg har sendt børn i skole, selv kravlende på alle fire... sensitive børn er nemme at blokere trods de stærke spændinger det vil resultere i. Mormor et al gjorde det godt. I alle 45 år med samlejer nåede jeg kun sporadisk til at føle lidt i skeden, og altid kun i starten, så fortog det sig og jeg blev bare slidt og ville selv stoppe. Men jeg vidste jo... det var frustrerende, jeg læste om det og gik til sexolog både med xxx og xx, nytteløst. Ikke (kun) deres fejl. Jeg havde ikke fået forløst det grundlæggende tyranni, for kontrolleret og utålmodig til at følge det seksuelle flow mellem os andet end lige i den spændende start, derpå blev jeg bange for ikke at "du", og xxx og xx havde ikke rigtig haft andre partnere... da jeg ikke kunne (til)lade flowet blev jeg ekspert i at fokusere på *dem*, det klargjorde mig men befordrede deres busen-på... men her og nu var jeg ikke eksperten, han var erfaren – og jeg indstillet på at føle mig frem. Hele mit underliv vågnede op, og jeg blev ikke tør.

Der snakkes meget om forspil, og det er da dejligt, men bliver uundgåeligt rutine. Her var jeg altid klar. Selve akten var hele sagen, en zen-agtig tilstand af flyden på en bølge der hævede og sænkede sig og aldrig stoppede. Det bestemte vi selv. Så hvornår? 2 timer? 8? Væde eller ej, og en god

forhud er en genial opfindelse, mindsker al friktion i lav-perioderne – alm. m omskæring er en synd imod k'r fra nogle urgamle, invalide traditioner, renholdelse afhænger ikke af forhud, det er en dum forklaring, snittet afhjælper imidlertid en for snæver, som m's "mødom" så m bare kan buse på □ □ alligevel fik jeg en mås som en bavian og han en lunte som en fakkell... jeg så senere på nettet at forhuden kan genskabes med lidt god vilje. Tantrisk sex handler ikke om at buse på og fyre den af. Lineær sex har sin skønhed, men snyder en for en masse, og bagefter er han en død sild og hun ofte skuffet uden at vide hvorfor hvis hun er – uvidende, som jeg var. Tantrisk er ulineær, blide, sanselige bevægelser over tid så begge når at mærke noget, k kommer med og m får en meget længere oplevelse og ikke "dør". Han kan nå næsten klimaks, pausere, fortsætte og få flere nærtoppe før parterne enten vælger at fade ud eller fyre af som et dejligt punktum for begge, og hvis, er han slet ikke så flad, for energien fik lov at cirkulere og også give ham. Livsenergien øges på den vis, og akten kan nærme sig meditativ halvsøvn, men det er netop dejligt.

Nogle k skulle komme under akten, der manglede noget i det for mig, som om jeg ikke helt kunne bringes *derhen* ('24: energimangel fra *ham*); men der kom mange fine træknings, som fin klokkeringen – måske den oprindelige inspiration til kirkeklokker! Oh, hvilken herlig tanke-kæde... tænk på de geVALdige klokker der kimer til højtider, alt – sex – er jo bare om *integration!* Hvorfor mon jeg ikke fandt frem til tantrisk sex sådan som jeg søgte... nå, nej, jeg frastødtes af den religiøse hypnose den slags meget omgives af. Jeg havde på messerne set promotorer for tantrisk sex: kontrollerede m'r i seriøs s pingvin, k'r i zzzpraglet zzzlørhale, malerier i galleriet *alle* af lignende henførte k'r... hmm, fint, jeg foretrak mere balance, fandt i stedet "Erotikkens Tao", Chang + Lydeking, men fold-ud-m fulgte ikke med. Før nu... xy sagde at lineær orgasme ikke er let for ret mange k'r (jo i realiteten m's gebet). Jeg havde altid troet mig særlig besværlig. Og forandret mig på 10 år. Det trak ikke så møj. Hormonal udfasning? Måske, og/eller træt af alt lineært. Men de første 2 gange ramte som en indre vandsøjle mit isselåg med et knald (har-har), inkl., passende!, knaldende hovedpine som dog snart svandt. Chokerende, som fontanellen blev sparket op igen til sølvkanalen som brister når vi dør... epilepsi-reaktion (provokeret Kundalinirejsning via Sushumna, dis- og *reintegrativ*, af højfrekvent stof fra Eva, aktiveret af xy mhp. *det store anlæg*).

Den sexuelle akt var ikke det eneste jeg snart fik et andet forhold til. Udsondringer var jeg oplært med skulle hurtigst muligt afvaskes og i øvrigt dækkes med deo. Skønt jeg aldrig var en god investering for en parfumefabrik, ->hiiiiiv<- i bussen når én der var kom forbi... var en nøjere undersøgelse af kropslugte aldrig faldet mig ind (lugtesans = jordforbindelse), jeg troede at den sære fiskelugt jeg oplevede i mine første forhold enten var infektion eller snavs, og selv mine ret jordnære x'r havde ikke xys indsigt. Pludselig indså jeg vor forbindelse til havet. Jeg nåede aldrig at *elske* lugtene, k'r er nok mere til blomsterdufte – men de har faktisk også noget *numse* over sig når vi snuser nøjere efter, og xy tog tit en blomsterkvist med hjem til at udsprede duft på sit rum. Det er en ret stor ting at nå til accept af sig selv. Vi klarer os langt med vand alene. Fattigdom og udmattelse havde givet ham et mere naturligt forhold til sig selv og hudens balance: han kunne svede som besat og lugte ramt, men så snart det var fordampet var der intet at mærke. Naturlig mikroflora er i høj grad selvrensende, men kræver accept af først at lugte som et svin så den kan komme til igen efter udryddelsen. Ikke at sæbe ikke er godt, når det er tid.

På det tidspunkt havde jeg kun mødt ganske få udbændte. De var alle gode, højt udviklede mennesker som behøvede højere spirituel bevidsthed. Så spirituel som han var var det mig derfor uforståeligt at han igen advarede mig om behov for meget enetid pga. udbændthed. Det var ikke lige til at se, og det havde altid været et problem, han kunne dårligt leve i samfundet som det var – som Eva. Nå, det gik nok, for jeg kørte ingen destruktive spil og forstod respekt, og vi var jo begge

spirituelle. Jeg ville bare elske og evt. lave musik med ham, for det var der tydeligvis grundlag for omsider. Det lød vidunderligt bare han *rørte* guitaren, og han havde i sin tid været rockmusiker, ledet bands og spillet som menig i flere i en årrække før tilværelsen ramlede ned over ham og tvang ham ud på randen... der havde været tider hvor han troede han ville blive sindssyg, men havde så fundet noget god terapi. I forvejen var han uddannet klarsynet og noget af en lomme-astrolog – havde som jeg altid været en der søgte. Dyb spiritualitet er ikke for de sarte. Det starter med sær modgang og hug, senere må næsten alt jordisk slippes. Der kommer aot. en godbid, ellers er lønnen gerne mere hårdt arbejde, så hårdt som vi gør det til, ja, dog særdeles brutalt til tider. Vi *kan* ikke være forberedt, for i alt fald i V ved de færreste noget om hvordan det ser ud når højere selv mener os klar. Det er ret enkelt – bordet ryddes. Det forstod jeg naturligvis først flere år efter...

= skyderiet i DgK lige efter SBs bakken ind i skyerne ('98/min kontakt /SB's død) som trak op i fart. Ud med jordisk tilværelse, partner, passion, livslyst og ind i levende død. Realisation kræver *ALT* og bærer lønnen i sig selv. Processen er individuel, dog samme: ryd, død. Her gik den altså omkring en xy. – Lige nu ville han for sig selv, havde erkendt ikke at kunne fungere i parforhold. Nå?! Hvad så os? Så havde han vel fundet de gale? Bornholm kom op at vende. Han gav mig et dask bagi i forbifarten da vi stillede op til messen – ups, det var jo *sex-chikane*... men jeg så det som sjov og stak ham et spøgefuldt nakkedrag, for ellers kan vi jo sige fra, og han åndede lettet op. Jeg stak åbenbart ud, han opsøgte mig senere og iagttog mig i messedagene. Jeg var på arbejde, men – lydmand... det kunne jeg bruge. Nu fortalte jeg ham Indiens-spådommene: "...når jeg blev 49 ville have været i '04, har-har." "Messen var i '04," sagde han. Ahem... jeg vidste godt at "nådegaver" som dette kaldtes en nat har meget skrevet med småt. SB havde vist sig og smilet huldsaligt, uha, altid tegn på *arbejde*... xy var *for* kontrolleret, jeg begyndte at få ham til at udløse mere i sex, *så* og sagde at det gavnede ham... og besluttede at glædes over lidt liv omsider, havde glemmt/ikke fattet ryd, død. "Hva' Fa'en har jeg at miste? Lad komme!" Jeg var stærk, livserfaren, kunne takle alt.

Han legede med ord – have-traktor var hæрге-traktor. Kontanthjælp konstanthjælp. Hensyns-betændelse gearet 1 tand mere hensyngns-betændelse. "Lissen Seligmann" var da ikke særlig svært: "Listen! Se lige, mand!" - herlig humor, klog, dyb – uforudsigelig: vi gik småsnakkende side om side, og så begyndte han at skele, lave friluftsgæbis, spastiskerarme og slæbe det ene ben efter sig. Øhh...? Jo, hende ovre på den anden side fandt vor aldersforskel skandaløs og gloede som var vi uhyrer. Han ville da ikke skuffe... så var vi to om det. Vi tog ud hvor jeg ikke ellers var kommet – verden var holdt op at interessere mig særlig... det blev sommer. Jeg besøgte ham i et bette loftsrums lejet i et gammelt pensionat. Nemt at tage på, et gammelt flygtninge-/smuglerskjul? Døren var en dobbelt skabslåge, bagved var der en hønestige op til et nogenlunde isoleret rum lige under taget, hundekoldt om vinteren, godt jeg ikke prøvede det... men der var en *seng*. "Ude af skabet" kørte vi rundt på hans cykel med lad foran, dér sad jeg i starten, og de der ikke blev mopsede lo. Vi lo. Vi elskede hvor konventioner ikke tillader, nøgne mest muligt ude, inde, os selv, det frieste jeg havde oplevet, skønt – jeg skattede hvert minut. Der gik bare længe imellem at vi sås. Det overraskede mig at det var så hårdt. Aftalen var frihed, ikke bånd. Var jeg ikke fri, livserfaren?

Jo, men forelsket. Når jeg vågnede føltes det som var jeg ved at gå i stykker i strubegruben af savnsorg. Jeg gik i gang med et maleri... tit havde jeg syntes at se en alien i ham. Han var smuk på sin vis, men anderledes. Dion Fortune skrev at inkarnerede deva-typer har visse fællestræk, let tilspidset kranium, hår ned i en spids i panden, lidt spidse ører, evt. med hårdusk, lidt skrå øjne... meget lig ham, så jeg kaldte ham satyren. De forstår ikke rigtig menneskeprogrammer og vil bare være et med elementerne, fri, sans, leve. Jeg havde *set* mig som tidligere sylfide, □ Ævæsen, luft, og skrev og malede så "Satyren og Sylfiden", ret skarpt *set* i retrospekt, såvel som "præst i de lavere

rækker på Atlantis". Jeg følte mig som sømands- /soldaterkone. Jeg havde prøvet lignende med xx i starten, men han ringede hver søndag, og dengang havde jeg børn og udearbejde... for at lindre pinen skrev jeg lange, dybe mails jeg mente han ville nyde, han læste jo meget, men så sagde han at han stønnede hver gang, nu var der det mere at overkomme! Jeg stoppede, der gik uger uden en lyd, halsen rumsterede, jeg fik □ Banken. En sommeraften efter 2-3 uger ringede jeg og blev mødt med irritation – hvorfor gav ingen ham tid til at få lyst til at ringe? *Lyst?!!!*

Længtes og elskede han da ikke som jeg? Nej, ikke på samme måde! Nå... så var der jo ikke mere at tale om... jeg ringede af. Og græd bitterligt. Han ringede og beklagede, havde haft meget om ørerne... og det havde han, flyttelæs, psykisk stormvejr med x'en, hjælpe hende med at flytte fra og til – aftale med udlejer, bistandskontor, venner... alle ville ham og han ville være 100% til stede med folk, ikke 50. Før vi indledte havde han en dyb samtale med vennen der havde marineret ham i cigaretrøg, forelagde at i hans situation kunne han ikke være bekendt at indlede noget, det var urimeligt overfor mig. Han var nærmest lidt sindssyg, kunne ikke klare for meget nærvær, et almindeligt parforhold eller andet som sunde, livsglade k'r kunne forvente. Vennen havde spillet djævelens avekat, fået ham til at indrømme at mit valg var mit, ikke hans. Jeg forstod ikke helt. Såvidt jeg kunne se var han ret sund, blot blevet mødt forkert, og gav hans ven ret. Vi må se på hvad vi tiltrækker og kan ikke træffe andres valg, jeg elskede ham og SB sagde "ta' ham". Men... er vi i tvivl selv skal vi da lade være... □ Er ikke et valg hvis det er rent... det er 0 eller 100%. I alt fald for en som mig. Ellers er det jo bare *belejligt*, og det tangerer prostitution...

nyhedens spænding vil altid være der i starten, frygt ved at risikere ultimativ blottelse i extasen, med dybde og respekt varer fryden længere og er der stadig når spændingen er aftaget, det havde jeg lært med xx. Vi oplever os selv vha. den anden, men "du gør mig hel" er ikke at vi er halve, som i lav frekvens. Det er vidunderligt at fornemme, *se* Ånden ikke kun gennem egen helhed, talenter, □ Men opleve at alt er ét i det mindste ifm. dette menneske i det større kredsløb mellem vore poler, ☼ og □ Extasen er guddommelig passion, □ Individelse, og personligt fik jeg uanede kræfter af det, kunne klare alt. Problemet xx/mig var at han efter 5-6 år ikke havde haft overskud til at dele *mere* med mig, kort sagt ikke villet *udvikle* forholdet *sammen* med mig, og så fik det jo slagside, for *jeg* udviklede mig åndeligt med lynets hast. Han var for gift med sit krævende arbejde og orkede knap familiearbejde, direkte Ånd da slet ikke, i 3D-matricen er det nærmest diametralt uklogt; men han *led* ved at firmaets □ Mindskedes, vi *vidste* begge at utroskab mod sit □ Giver sygdom og død i og om os, hvordan så lukke af, underkende, *nægte at mærke* □ Er kalden konstant? Kun hvis vi ikke har nok, for *så* kan vi vælge, et firma – og/eller f.x. ikke savne partneren. Men det er stadig sandt at "m sætter det indre på plads ved ydre arbejde, k det ydre ved indre".

Jeg var forud som altid. Signalerne var der med xy, "for kontrolleret", "satyr/sylfide" og "lavere rangerende præst" ser jeg i '23, men det forstod jeg ikke i '13, det var over min fatteevne at □ □ kunne blive ikke-mødt-nok med én som i alt væsentligt var så fair og så spirituelt seriøs. Det var kommet snigende fra medio '90 for mig med xx, det svækkede kredsløb gav indpas for et grundstød i '98 der var svært at komme over med en anden spirituel mand (DsD) og kredsløbet svækkedes yderligere xx og mig imellem efter. *Det var helt* ufatteligt, da vi begge var glade for skilsmissen, men også hinanden. Godt nok har det altid været hovedtemaet m/k: "Love is for man a thing apart, 'tis woman's whole existence", vistnok Byron, men at opleve det er træls. Hvorfor skulle det overgå mig altid? Jeg havde kendt nogle (fortid!) hvor det ikke skete og gjorde mig jo *netop* sådan umage med □ Åndens primære drev for alt på Jorden... så det xy-intermezzo var vel ikke noget at hidse sig så meget op over, et bump i vejen, og jeg var aldrig veget tilbage for psykospirituelte arbejde...

13.09.0490

SIKKEN SOMMER

**Det var den skønneste sommer
hvor alting lysned' for mig
hvor ingenting lovede knuder
men bare formede sig**

**Det var den skønneste sommer
med håb om en fremtid på vej
for drømme der syntes brustne
og dog havde liv i sig**

**Det var den skønneste sommer
og skønt den kun viste en vej
som ikke endnu ku' befærdes
så var den et lyshav for mig**

**Det var den skønneste sommer
med kærligheds ild og leg
en sommer som ingen forgangen
Jeg lærte at elske dig**

5. STUEN

Jeg så mig om i min to-værelses. Fuldendt, alt som jeg ville have det, ikke mere at lave og for stor, jeg kunne næsten have haft nok i en af mine sønners hybler. "Kun" de og xx bandt mig her. Xy, derimod, boede i den anden ende af øen. En tanke slog mig: hvad med at flytte dertil? Tjah, jeg havde jo flyttet 8 gange før i mit voksenliv; men dette ville blive noget ganske andet. Jeg havde kun boet i hovedstadsområdet. Ishøj var det nærmeste til provinsielt og ikke provinsielt. Ville xy føle jeg trængte mig på hvis jeg flyttede omad? "Det ville da være dejligt," sagde han, afmålt undrende over at jeg ville slippe hvad jeg havde for ham (eller i skræk for igler), det havde han ikke oplevet før, kun selv gjort. "Når man finder en dejlig fyr som dig, skulle man så ikke være klar til at slippe alt andet?" sagde jeg. Det viste sig svært at finde noget betaleligt, bortset fra pensionatet xy havde fundet istf. "Skabet". Der var et ledigt rum. Ville jeg NU invadere? "Nej, bare vi kan komme fra hinanden, har frihed til f.x. at besøge tidligere kærester og venner uden den anden bliver sur." Hvad antog han mig for?! Vi flyttede samtidig. Jeg kunne se ned til hans baghus fra mit vindue. Kirketårnuret slog kvarterslag lige bagved, men det var bare hyggeligt.

Mit værelse havde herlige fri tværbjælker i loftshøjde, lige til en hems. Her lå løse gulvbrædder til at lægge ting op på, så med et par interimistiske "sengeheste" vovede jeg at sove der. Jeg havde lavet skabe af to reoler med bambus-jalousier til husholdningsgrej, service, mapper og tøj, og på et kobberrør imellem hang en slags kæmpedragtpose til stangtøj, syet af mine gardiner. En læderstol og små indskudsborde stod midt på mit naturtæppe og langs væggene den gamle egetræskommode, computer-skrivebordet, en bogreol, 2 klapstole, elklaver, guitar, staffeli, malergrej og billeder. Skælskør er gammel og malerisk, skov nærved og hele Noret, fuglereservatet ude i fjorden og Kobæk Strand... idel lykke. Nu kunne vi ses uden logistiske problemer. Værtinden var sød og spirituelt inklineret, og herre over egen tid kunne jeg nårsomhelst være sammen med xy. – Jeg har aldrig haft behov for at markere mig. Det har gerne smurt mig op ad en væg, så jeg lærte – i terapi – at markere mig noget; men *grundfast form* var aldrig særlig vigtig for mig, bare den virkede, hvorpå jeg lige så stille farvede den efter eget □ □ Hvorfor slave efter f.x. et stilkøkken? Jeg voksede nøjsomt op og var rig i mig selv, dybest set altid på gennemrejse, aldrig helt jordforbundet, fyldte ikke, sneglen, det rummende medie, nu spilfri – helende.

Det var derfor let at være meget sammen med kærester, også en forundret xy. Han fandt det sært at jeg ikke følte særligt behov for at være alene, men "jeg havde nok fået al den enetid med mit han ville ønske han havde haft". Det sneg sig måske derfor ind på ham bagfra når han havde extra behov, typisk pga. gamle skygger, spil. Jeg spærrede ikke for dem, hjalp dem ud, min helende virkning, for jeg *var* altid hjemme i mig selv, i mit □ □ det rydte bare hvad han skulle rydde med *sit*, og pludselig *så* han sine egne forsvarsspil, følte sig "invaderet, ædt", projicerede dem over på mig (beskyldte mig for dem) og nærmest smed mig ud. Jeg forstod ikke og blev stødt, han havde jo bare behovet at sige til... direkte (□ □ lod ikke til at være let for ham, så han afventede at jeg følte behov eller læste hans antydninger (spil!) og blev så frustreret. Ikke-ork, flinkeskolekontrol? *Mig* undrede det at han var så længe om at få sit jordiske læs på plads, "for træ/usikker om det skulle". Nå, og? Så kunne han da røre sig... han kunne ikke lide computere, men studerede nettet, tit langt ud på natten – spirituelt, musik, elektronik – og sov så længe. Klart at han var træt når han lod matrix æde sig sådan – *dets* medie – men han var også brat mat uden særlig grund – hvorfor han ikke kunne skabe, udøve *sig selv* ret meget mere. Så må man spise tungt, som han gjorde.

Det var begyndt da *hans* bord, jordforbindelse blev ryddet. Fra at være vegetar om en hals så han sig æde en hakkebøf på 500g for at holde sig sammen. Strengt taget havde vegetar aldrig været helt

godt, almindelig dog endnu mindre. Hvedemel var helved-mel, mejerivarer mæg-er-i-varer – men han eksperimenterede, for alt efter indre processer tålte, tålte han pludselig ikke dette eller hint, og stress kunne modvirkes med kost til de temaer der manglede bearbejdning en dag var slut. Så ville problemerne daffe af. Korrekt. Min kernefamilie begyndte at leve vegetarisk pga. mavevrøvl, det hjalp, og vi levede i en årrække *overvejende* vegetarisk. Det skyldtes ikke ideologier selvom det kom op... siger kroppen "jeg vil have kød" er det svært at diskutere med, og der er også *gode* grunde til at *æde* hinanden: integration af energier, ÷ og +, h og s, alt er metaforer. En drøvtyggende ko på en mark = jordforbindelse, ro, fordøjelse kræver energi, men kikærter *kicker* ikke nok og er endnu tungere fordøjelige. Kun ved ultimativ psykisk bearbejdelse forsvinder behovet. Der findes de der lever uden at spise. Så har de *god* jordforbindelse, er fuldt id med den. Jeg prøvede i '03 (DsD), men var ikke klar nok endnu...

at han ikke kom på plads var vel til dels blevet *hans* måde at ignorere fast grundform på på hans meget jordnære rejse, konstant på farten, og det lettede kreativiteten at alt lå fremme, det fyldte bare mere end mit... på sin vis "sov" jeg delvis hele tiden i de højere frekvenser hvor de fleste kun kommer i søvne, hvor han var træt hele tiden eller sov for at gøre ligeså. Lille spejl. Vore modsætninger blev støt tydeligere, han havde haft ret fra start i at jeg var 10 år forud for ham i psykisk bearbejdning. Han begyndte støt oftere at beskyldte mig for at søge at styre ham. Jeg blev chokeret. Det skete flere gange, og hver gang fandt han aben hos sig selv – og sagde det; men min □ blomst krøb en smule mere sammen for hvert frostpust. Det ville kun fortage sig hvis det fik tid nok. Ville det det? Han snerrede hvis jeg rakte ud om morgenen – og det kunne tage ham *tid* at vågne, så jeg holdt op. Så klagede han over at jeg aldrig rakte ud mere om morgenen! Han havde brug for stilhed. Det var en udfordring for mig; men efter et par udbrud om at jeg snakkede for meget blev jeg tavs. Så sagde han at det ikke var altid han ønskede stilhed! Jeg syntes, dyre- og plantenavne var praktiske til at dele en oplevelse, det begrænsede ikke noget af deres magi for mig. Det syntes han det gjorde... aot...

hører den slags trivialiteter til i et 5D-forhold? Nej, vel – så hvorfor blev jeg? Jeg forstod ikke helt da, men var ikke ung, med yngle-kuller eller hvad ved jeg, jeg elskede og valgte ham, men var også forelsket, til en vis grad energisyg. Forelskelse er afhængighed, navnlig i den spændende start, passionen kan altid koges ned til åndslængsel, genkendelse af hvem vi virkelig *er* hele. Uden at vide de forurenede aspekter af afhængigheden, hvordan vælge fra? Kontrol, undertrykkelse tilhører ur-træningsfaser, overlevelse blev samfundshypnoser som gjorde parforhold noget med kun at stryge med hårene, tie, tåle – OK i en indledningsfase, men spejlende samfundsmagters skræk for *højere* kærlighed. Den er integration, ikke konvention, samfundshypnosens evt. død, må altså holdes i kort snor = *godkendt* religion/filosofi, f.x. materialisme. SB havde anbefalet mig xy. Han sendte mig endda en drøm hvor han og xy skiftevis var den der gik th. for mig: "Du ville have mig, *det store anlæg*, og det tog dig længe nok at fatte jeg kun kunne jordforbindes i dig via xy – se ham som mig." Der var intet jeg *skulle*, jeg kunne ikke komme afsted med det jeg *ville*, og strengt taget var jeg i tvivl om jeg rigtig gad mere. Jeg kunne lære at tie og være i nuet, for det vidste jeg at have brug for. Senere *så* jeg det også havde med Evas stof at gøre, m/k-processen manglede det hun havde båret for mig. Jeg kunne siges at være heldig, xy var et farvel-sansebrag kun få oplever.

Ikke-gøren skaber vacuum nyt kan suges ind med, men hvor i samfundet kan vi lære det? At forlade de gamle spor, uforudsigelig, utilgængelig er vigtigt, frier af alle gamle bindinger (*aspekterne på tempelpladsen*). Alt var skræddersyet til denne *død*, hvad bedre end at ligge længe vågen tavs om morgenen i sengen ved siden af ham og lytte til stilheden? Der høres pludselig meget i det enorme mellemrum mellem ordene, der bliver. Tiltagende insisterende stemmer som

mente at han da skulle dit eller dat, men ret/galt ville jeg hverken høre eller udtrykke dem, jeg havde mine ansvar, han sine. Jeg havde lært, dit eller dat var rigtigt, men jeg kunne se, det var begrænsende. Tæsker vi løs på en hest der er styrtet om i skaglerne? Og hvad bilder vi os egentlig ind at sætte den til at slave dér, hvis dens talent er et helt andet... hvordan skulle jeg have hørt disse stemmer hvis ikke konstant forstærket – af os begge? "Desværre" hørte han lige så godt som jeg. Så han havde ret i at "jeg" forsøgte at styre ham, skønt jeg ikke gjorde og det lige så meget var sig selv, han hørte. Dette var om total respekt og frihed, helt ud over ønsker og behov (var det nu det?) og hvad jeg ellers kunne lære af ham. Hans hypersensitivitet vækkede min yderligere. At kunne sanse omgivelser er værdifuldt, og jeg havde det med at fylde dem ud med tale.

Livfuldt, men kan også tangere vold. Der må sondres mellem relevant i nuet og snak for snack. "Bliv som børn påny", jo, men bevidste. Via xy fik jeg opgraderet min selvopfattelse og forståelse af jordisk parforhold og kærlighed, skønt jeg ikke lige forbandt processen med Evas studium i mit sjælsforum i '12 (DsD) eller DgK før langt senere. Xx havde mange ligheder med xy, dog mere balanceret og dermed højfrekvent – ikke sådan på naglerne som min "hysteriske kæreste". Hans egne ord. □ □ Desuden – i min toværelses hvor alt bare opløstes havde jeg bedt om en værdig opgave hvis ikke jeg skulle billeder og/eller musik. Jeg håbede på musik med xy, men hvis ikke ville jeg i hvert fald være én han fik noget godt ud af, og via ham kunne jeg bl.a. få bedret min værktøjskunken som jeg havde minimalt af. Jeg ville høvle nogle gamle gulvbrædder til hems og spurgte til råds, købte en el-høvl, og han viste mig til rette og gik – mesterlære. "Lav nu de fejl der skal til!"... jeg hørte alle mulige mindreværds-stemmer indeni + "det ku' han da ikk' vær' bekendt, hva'?" Jeg blev ærgerlig de første gange jeg hørte den, var da ellers altid vil selv! Ville jeg styre (nej, Evas stof)? Det var mit projekt, ikke hans, og han var udbrændt. Genialt arrangement.

Ellers havde han med garanti involveret sig m/u lyst. Nu var han nødt til at være tro imod sig selv. Nå, jeg var ikke fremmed for tungt arbejde (for mig), fint at udleve en gammel drøm, og tilfredsstillende – jeg kunne godt trods mindreværdet der desperat spændte ben. Kunne jeg selv var der jo ingen afhængighed! Samfundshypnose. Ja, jeg var generelt længere fremme psykisk, ukvemsord blev i mig og blev bearbejdet. Jeg var selvfølgelig ældre; men det behøver ikke spille den store rolle. Jeg havde intuitivt fundet frem til meget og levede det, men vejen var "for tåget af frosne følelser" (*hestevognen i snefoget i skyerne i DgK*). Det var ikke nok mig. Nu opgraderedes min Eva ad ydre veje – xy foreslog Osho's Tarotkort istf. Crowley's. Osho? Jeg var i årevis udelukkende gået indad til mig selv og SB – hvad skulle jeg med andre? *Livet* var min Tarot nu, men OK. Han foreslog spirituelle på nettet, bl.a. "Adamus". Jeg havde mine drømme, men jo, de inspirerede... han foreslog en spirituel uddannelse. Jeg tog den for at forstå hans selv-balancering, en slags healing. Da alt ramlede havde den holdt hans sind i balance... men den kunne ikke erstatte reel bearbejdning, det var for let at smutte udenom, og jeg syntes ikke om at udøve den længere ud, vi har ikke Åndens overblik – undtagen f.x. Adamus/St. Germain.

Vi nød også *livet*, cyklede ud til fuglereservatet og en ugenert vig, så skønne solnedgange, gik i skoven ved Noret og ved Kobæk Strand. Jeg nød at gå bag satyren og se hans fødder elske Jorden for hvert skridt på de smukke ben. Vi spes på små caféer i Skælskør. Slagelse svømmehal havde en god vanddyse til hans jævnlige ryghold ('vort ildskørt') ifm. energiskift. Blot ingen jog ham ud i åndssvage aktiveringer klarede han sig, havde længst fundet at kroppen var selv-helende, endda efter en perforeret blindtarm efter et absurd forløb hvor ingen læger ville høre at han sagde det var den, så han slap for operation. Efter en kæresteballade blev han indlagt med □ Anfald. Her fandt han at kunne skabe og afskabe et. Han prøvede at vise staben det, men de slog ham nær ihjel for at redde ham, så det kom der 0 ud af. Fra start var han hypersensitiv og vel egentlig genial, skilte alt

ad og samlede det, reparerede el-redskaber, ude af boksen – blev naturligvis mobbet i skolen og havde *sine* historier om landsbylærere, meget henad de vi kender fra kendte danske forfattere. Ingen læreplads eller uddannelse passede eller tiltrak ham, dels var der ting han ikke ville finde sig i, dels kunne han selv regne det meste ud. I forhallen på en skole (for at lave *noget*) stod et flygel han spillede på istf. at følge timerne. Alligevel klarede han eksamen...

en kærestes medstuderende på uni var vilde med at diskutere psykologi med ham til de fandt ud af at han ikke også læste, så var han bare sær. Kærester havde han haft en del af, tiltrak dem som lys møl. Kvinder med især en stærk m side (☼) anede noget vigtigt i disse post-macho-tider (stærk ☼ Hagen er at det nok tiltrækker, men også hurtigt frastøder i tidens m/k-ubalance, det er jo diametralt svært at leve med i så presset en tid. Lettere blakket af traumer tiltrækkes også myg (lavfrekvente blodsugere), som han også gjorde. Men – de er *også* ideelle ubevidste redskaber for Ånden, det blev blot et ret blodigt punktum. Hvad andet kan forventes af myg? Kun lydteknik/-elektronik og musik havde varigt tiltalt ham, men han fik ikke succes... eller? En impresario spottede hans band, men de skulle spille *andres* kompositioner, tekster osv., ikke lade *egen* ☼ skinne...?! Ret almindeligt i 3D, men de skred. *Det* valg var givet afgørende, ab da gik alt nedad, hans ☼ kvaltes, myggen kaldte ham *uansvaarlig*, brugte barnet til at smadre ham, økonomi, tilværelse, rødder. Han lærte at ikke istandsætte, sætte på plads osv. af at bo ca. ½ år hvert sted, tæt på hjemløs til tider, skidt kombination med faderskab – og blev endelig hentet midt om natten på en pædofilianklage, lige så meget BS som med SB. Skønt anklagen pure frafaldtes hænger der altid lort ved.

En nys startet uddannelse bortviste ham, han måtte ikke se barnet, folk hilste ikke på gaden. Befrielse af cirkus synes ikke altid befrielse først, og han følte endnu kølvandet, havde ikke været længe nok alene... han sagde det jævnlige til mig, den lunefulde ☼ og det skurrede imod at han også sagde han elskede mig, forelskede sig i mig helt tilbage i '04. Jeg kunne ikke forestille mig det han sad i. Jeg blev bare så lille når han sagde det, for når man elsker/er forelsket er det ikke rart at føle at den eneste og bedste måde at elske den anden på er ved at skrubbe af. Jeg håbede, det fortog sig. Jeg tænkte at hvis vi blev elsket korrekt, af ☼ ☼ville det helbrede alt. Fremme selvagtelse, energi, livsmod, lyst til at udøve sine talenter, lave noget sammen i glæde over tilværelsen når den strøg en med hårene. Han havde meget format, jeg ville gerne bakke det op. Han fortjente en chance. Siden jeg blev sat sammen med ham ville han vel snart blive klar, skulle jo sætte mig på *det store anlæg*, ikke? Der var bare ikke blevet sagt hvordan eller hvornår, "snart" er mange ting. Men jeg ville gerne bære nogle af hans byrder som husdyr, børn – og k'r ofte – gør, jeg genkendte særdeles mange af de prøvelser han havde haft fra mit eget liv. Det *kunne* vel få hans ☼ frem igen...

Jeg sagde at måske var det ikke så hensigtsmæssigt som han troede at være ene lige nu siden SB havde ført os sammen. Han havde selv haft en drøm kort forinden der viste ham hen til mig. Han indhentede mig bagfra... hm, mange tanker om fortid, for meget fart på og ☼ Jordforbindelse... alene har vi godt nok fred til at bearbejde hængepartier (hvis vi så gør det), men får vi den rette sparring udefra samtidig kan det spare megen tid. Jotak, sagde han, men vi skulle også lige overleve... det havde han jo ret i. Han havde en Satans tendens til at have ret og være skarp, jordforbundet som jeg nød, som gav mod til at holde ved... lækker udtalelse når vi nu ved at vi spejles. Jeg havde aldrig fundet mig i så mange kolde spande vand ellers. Sand kærlighed har rod i det guddommelige lys. Hvorfor x og ikke z? Forelskelse, ☼ holder ens røv på stegepanden så der kan ske transformation af mørke, det er dumt at undervurdere den – og for snævert at begrænse den til kun partneri, skønt det er det stærkeste fokus. Set overordnet, hvad er så *ikke* kærlighed? Kærlighed er nysgerrighed, spørgsmål kommer af at have et svar vi ønsker at opleve at vi har. "Kærlighed" er det oprindelige alt-i-ét som alt ønsker at vende tilbage til.

Ikke underligt at vort samfund dagligt foretager mord på nysgerrighed istf. at lade den virke i div. individuelle tempi = leg. Vi tvinger, *propper* viden ned i børn som engang gjort med visse julegæs. Det går en vis tid, har været forsøgt på flere måder i historien, bl.a. eugeni, men gæssene brækker sig altid en dag, som Eva og jeg.... længe efter havde jeg en snak med en veninde. Jeg sagde at jeg var på mester-vejen, og det kunne hun ikke helt forholde sig til. En mester havde en kæmpe korona af kærlighed, sagde hun, ja, jeg var også kun på vej... den mærkes på lang, upersonlig afstand, men nærmere spejles overvejende vor forskellige karakter og helt nær på vore projektioner, og mester eller ej, jeg har altid haft Xns talent for at opløse og derfor synliggøre dem hos folk, så jeg har ikke haft mange venner. Kirkens Jesus-Kristus-offerlams-hypnose har nok været god at proppe i naive plagede til at indfange, men er en meget halv sandhed. Yeshua var revolutionær. Mestre er rebeller, i konflikt med kh fordi den tager folks rygrad og giver den til magthaverne. Nærlæs det trods alt ret oplyste skrift NT er! Mestre nussepusser ikke særlig ofte, de skælder ud og forlanger urimeligheder rent samfundsmæssigt. Ja, de viser omsorg og medfølelse, men *kun hvis det er det rette*. Nogle kalder de dér lyserøde sirupsskyer New Age-fis. Er det ikke lige så meget Old Age-fis?

Ultimativ kærlighed, Ånd er et ufatteligt urdyb, ikke så sjovt hele tiden. Adamus gav mig forståelsen af en afskabelse af alt gammelt før en ny tid, at visse især spirituelle arbejdede hårdt nat og derfor var nogle udmattede dag som xy og min ældste søn, hvor længe syntes ikke til at sige, barsk udsigt, jeg måtte i tillid lade min oversjæl føre mig med den visdom min personlighed ikke havde. Ikke specielt skræmmende, lille persona ville bare gerne have, håbede på visse ting skønt den sagde den var holdt op at ønske sig noget særligt efter alt det nixen den havde måttet udstå i tiden... apropos tid, den var ved at rinde ud her. Udlejer havde sagt at hun forventede at blive boende, men vi skal ikke tro vi kan regne med nogetsomhelst. Hun havde førnævnte gulvbrædder liggende på loftet over baghuset. Xy havde brug for at stille noget af vejen, og jeg tilbød at rydde loftet for ham og også for hende mod at jeg kunne få de brædder jeg behøvede til hemsens. Jeg hævlede brædderne og satte hemsens op med hans hjælp – hvorefter udlejer med alle tegn på beklagende lettelse fortalte at hun uventet havde fået huset solgt. Hun havde opgivet det og lavet pensionat da det havde stået til salg i flere år... så hemsens skulle ned igen! Nåja, det var jo det mindste af det. Vi nåede at bo der ½ år. Lige passende med xys hidtidige flytte-frekvens. Og nej, han sagde ikke: "Hvad sagde jeg?"

13.10.0493

4. SAL

Selv da jeg flyttede ind i mit hus
var pladsen stort set minimal
Stuen til tredie er slet ikke nok
når man er født genial

Årene gik men huset forblev
for småt for en universal
til jeg stak ho'det igennem mit tag
og så op i himlens anal

Jeg sad imellem Guds ankler lidt
og lo ad at denne kanal
altid vil være det første at bygge
også fra 4. sal

Men hvor'n ska' jeg gøre med hvad hvornår
for ikk' a bli' perinatal
Jeg ved faktisk mest hvad jeg IKKE vil
Det er nok Guds lineal

6. KØKKENET

Alle lejere skulle jo fraflytte, en af de andre havde set på et mindre hus til leje. Det passede ikke hende, men måske os? Vi var ikke engang begyndt at se efter noget endnu. Der var en vindmølle på naboens område, men haven + især et højt, gammelt vejtræ dækkede. Det grusede forareal afgrænsedes ud til vejen af buske og træer, th. af stuehuset, til de andre sider af en grim gammel grisestald, lavet om til garage og maskinbygninger. Huset var tæt på ideelt, to indgange, adgang til køkken og bad uden at skulle igennem hinandens rum hvis vi indrettede os lidt smart. Træpiller til fyret var lidt baks, men gik. Det lå 7km fra Skælskør, jeg cyklede derud og skurede af rent □ □ til den ”tak” at hans mor vidste alt om rengøring og nok havde brugt 3-db. Salmiak! – Jeg hader emhætter og ovne, andre har brugt. De oplagrer fedt i dem i stedet for i vandlåsene hvor de så oplagrer sæben til ovnen. Der var hvinhyl på alle gulve, og vi var uvilde med dampene; men det var et godt underlag over rå beton. Xys løsning var alm. alu-folie, afdækningspap, malermåtter og hhv. sivmåtter og klikgulv ovenpå i vore rum. Så var der både isoleret og dampspærret til små penge. Vor ”gamle” værtinde forærede xy flygelet. Han havde altid ønsket et... satte alt i system jfr. youtube, vi rejste det på højkant på et rullebræt og lejede en hestetrailer. Hyp!

Alt var klar da hans familie kom med bilen og for at stå i vejen de rette steder. Flygelet gled høfligt på plads uden at nedlægge nogen, og så havde han det – foruden flere el-basser/-guitarer, klassiske, keyboard og et trommesæt. Samt mixerpulte, forstærkere, al mulig analog elektronik... det meste skulle repareres, som han, inkl. flygelet der som så mange akustiske i disse tider ellers var blevet kasseret. Han havde også alverdens værktøj. God kombination. Jeg ville være blevet idiot af alt det habengut, men samtidig var han også minimalistisk. Det var endnu ikke afgjort om det skulle bruges, og hvis fyldte det meste lidt, var god kvalitet og reparabelt. *Men* meget. Han havde et fint øre trods en vis rock-tids tinnitus – og som energi-sensitiv problemer med digital teknik. Den rejste en mur mellem ham og kreativiteten som dykkede lodret da den blev introduceret. Livets energibølger er alt-inkl. analoge, ikke ”kirurgiske zigzagstriber der myrder mellem-musikken”. Satyrens naturånd fandt lyden tom, flad, begreb ikke den fik indpas, en ubalanceret sindsskal. Det gamle alt inkl. havde håndvenlige knapper, direkte adgang i stedet for irriterende menuers benspænd. Han fortalte om et komfur han havde oplevet: fin menu, kunne ALT – virkede ikke..

”digital lyd mangler jf”. Jeg havde mærket lignende, med teknikken dog mest ifm. størrelse. Xy mente at den var en tærskel hvor alt liv frasorteredes til en ny, levende teknik og energiform kom på den anden side og tillod analogt liv igen, og det ville han være klar til. Kvalitet fremfor kvantitet. Had/elskende alt i kh var han dog ferm til at bruge det... ”fandt sig i det uundgåelige”, et mønster i sig selv: til parforhold u/parforhold, system u/system, penge u/penge... alt har ulemper, klodset analog tech sadler naturen: Ånd, proppet med dyriske *powerprogrammer*; barsk indtil kh's formildende brovej lagdes... vor sidste er digital, bratte udsving mellem polerne (m/k!) rensede for dyrisk power *inkl.* passion tit giver harmoniproblemer i starten, ja, meget rigtigt, men det vil bedres, bygges sammen med vor egentlige menneskelige, powerlette natur... til liv med uhørt kapacitet og passion (kvantetech 0/1 er på vej '23). – Lige før vi flyttede ind blev rørene til fyret lavet... hundepoter overalt rigtig pynteligt lige oppe over vinduerne hvor rørene blev ført i stedet for under gulvet... nå, en klud, og gardinstænger unødvendige. Jeg syede nogle lette privatlivsgardiner. Vi sov på madrasser på gulvet, men han havde en plan til nogle enkle senge af reglar og brædder. Skulle vi så ikke lave dem? Vi fik fat i materialerne, men ikke fællesskabet.

Øv, det kunne da have været hyggeligt? Men de var ukomplicerede, så jeg øvede håndværkeren og vi havde senge. Madrasser var der masser af (lyddæmpning). Jeg syede sengetøj sammen så vi kunne have hver sin dyne i én, skar nogle skummadrasser op på langs og lagde sammen, betrak, og vi havde ryglæn i sengen. Terrassen var kedelig, jeg gjorde den kønner i kanterne og lavede en fordybing i midten uden fliser til bålplads som vi forede med marksten fra en bunke bag grisestalden. Der endte med at blive rigtig hyggeligt, læhegn med Klematisranker og en stor dusk Gederams lige ved døren. Vi sad tit ved bål derude i sommeraftenerne, grillede og klimprede lidt. Have og indkørsel var omgivet af syrener, der var jasminer i haven og lindetræer i nabolaget. Der duftede skønt hele forsommeren når vinden ikke var Ø, for så var der en smule fims vi aldrig helt fik placeret. Måske fra septictanken her, senere fandt vi en grisestald mod Ø... men gylletanke havde vi tjekket 0 af! Flagermus flaksede over os om aftenen i haven, og hver morgen galede en fasan lige ved. Jeg døbte ham Skryderik Flapperfatter. Harer, rådyr, fasaner – jeg havde aldrig set dem så tæt på og tit, på marker – i haven. I jagtsæsonen gemte harer sig af og til her. En dag spænedes to rådyr hjemmevante ind i den ene ende og ud i den anden til indkørselen.

Der var en... lovlig primitiv indstilling til vildtbestanden. Foderskove med rette linjer til skydetårne som i KZ-lejre, adr; men det var alle dage svært at leve af jorden, nu mer end nogensinde, og vildt æder afgrøderne. En "godsejer" var sur på kragerne, de tog harekillinger – så han ikke kunne plaffe dem ned senere! En jæger var mopset over ikke at kunne jage ræv i yngletiden, de tog jo vildtet! Jeg sagde den havde mere ret til det end han – *den* kunne ikke gå i Netto. Nåeh, næeh... mine romantiske forestillinger om æ land blev grundigt manet i jord mht. hovedparten af bønderne. Sikke maskiner! Hushøje, gigalarm. Det slog mig at næste fase måtte foregå *inde* i en maskine, og et kik viste det jo på vej. Naturen var fjende nr. 1, samarbejde, økologi, biodynamik? Dagens vits. Parolen var Round-up, Round-up, og så lige lidt mere. Jorden led så tydeligt ved nærsyn. Nøgen, død under kornet, på brakjorden (sprøjtet!) invalidd ukrudt. Voldtægt giver også børn/korn, men ladningen?! Jeg så Round-up var under snarlig afvikling. Pyh. Når de sprøjtede skyndte vi os ind, men det kneb på cykletur, og det var netop i skønt, stille vejr de sprøjtede og vi cyklede. (I '18 fortalte xx mig et forbud var undervejs. Først tænkte jeg "TAK", men... det er jo den hævdvundne måde at introducere *endnu* større helveder på, som GMO...)

Det var en pragtfuld forsommer, tidligt varmt, han foreslog at sove på terrassen. Jeg havde triste erfaringer med at fryse udenfor nat uanset hvor indpakket; men også det blev en åbenbaring. Jeg skulle bare sove nær xy, så var det varmt nok. Fryd! Der var mange skønne aftener og morgener derude under myggenettet. Vi riggede en presenning til som hurtigt kunne rulles op over hvis det skulle regne. Frøer og nattergale himlede op hele natten, stjernehimlen kørte sin fantastiske, tidløse video, og tidlig morgen kom der i fast, kronologisk orden skøn fuglesang, grågæsflukke, dyt-båt, og engang et svaletræk jeg aldrig glemmer – som at se delfiner jage en fiskestime. En vældig flok i velorganiseret samarbejde dykkede i 3 store bølger ned over insekterne. Cirkelnde havørne og andre karismatiske rovfugle... jeg var euforisk, havde aldrig oplevet lignende som bybo, og mine sultede sanser drak ind i vældige slurke. At kragerne kom *tidligt* og larmede ad H til før de drog videre i det øvrige revir var et bette minus. Han lavede aftener aot. hvor vi hørte musik, drak os lidt dumme og skreg af grin til "De Nattergale", som jeg aldrig havde gjort i – lige skønne. Og tog på Tønder-festival. Jeg havde ikke været til lignende i årevis, så det blev en oplevelse, især på hans vis. Vi proppede telt o.a. i hans skabskuffert fra den overkørte tid.

En guitar, rygsække og køletaske og afsted med tog og bus. Jeg har sunget mange salmer i min tid, nogle med rod i folkemusik, og dem har jeg med tiden følt støt mere for. Min opvækst var fyldt med snobberi, folkemusik var ikke rigtig "fin". Det blev ikke sagt ligeud, jeg vidste det bare. Hvad

var jeg ikke gået glip af! En mystik, dybde talte direkte til sultede dimensioner i mig. Det var lige før jeg så feer og fauner. Rock havde sneget sig ind, det gjorde den ikke dårligere. Det lidt modnere publikum var også rart – dog både morgenlærker og natteravne – suk. Da vi omsider, ømme, beskidte og dødtrætte havde slæbt os hjem – han med kufferten på ryggen, wow et syn, man er vel k – jeg med alt det øvrige hængende fra alle gesimser, hm, k – Ssp er en god bogtitel – skrev jeg flere folkemusiske viser. Jeg spillede dem længe – han faldt *ikke* ind. Efter Tønder mente han en anhænger var smart til evt. længere cykelture. Han fandt en til et par hunde, svejsede noget... hihi, interessant svejseapparat, men *billigt*, han må ha' svejset den klarsynet. Men så virkede den også. Den kunne rumme telt m.m. hvis vi cyklede ud i landet næste sommer, lidt planen. Indtil da var den til indkøb og småture. Jeg ser stadig for mig – han ville sætte den i garagen efter en tur og stod bag huset i varmt solskin uden en trævl på og så på mig med sit fri, uskyldige blik, venstre hånd om anhænger-vognstangen, højre... tja, vandede bedet...

han lignede en lille dreng med en trækvogn. Jeg kunne næsten ikke holde op at grine. Det var i den slags øjeblikke jeg skattede ham allermest, når han bare VAR. Så forbudt. Men vi havde stadig de sammenstød, varierende i grad... ville de aldrig dunste af, trods 2 indgange? Jeg erhvervede en ligeglådighed – nå, nu igen. De mindede om min barndom: "Du bør være taknemmelig over at vi i det hele taget holder dig ud." Så er der ikke en plet at være på, ikke engang indeni. Jeg sagde at hvis jeg kun kunne elske ham nok ved at gå, gjorde jeg det. Nå, det syntes han nu alligevel ikke... og at jeg blev utrolig bedrøvet ved disse ture, for mit □ Øys slukkedes en smule mere for hver. Tænkte i mit stille sind: tror han at jeg bare "rykker tilbage til start", som i Ludo? Dybere kom jeg ikke da. Det gør jeg '23. Historier starter som fri potentialer der vælges i et årstidskredsløb vår, sommer... danner et spornet, og *den* slags spor fremmer disintegration og død, alle historiers skæbne. Hvorfor så vælge dem? Jeg så gerne forholdet bevare Åndens skønne enhed længst muligt og *så* at det hastede mod slut. Han *så* ikke at jeg levede lige det han fablede om, spilfrit □ □for han var ikke dér, mere til drama end han ville være ved. *Jeg* var på drama-tyrker, men *noget* gammelt var smukt, bevaringsværdigt. Ligeglad er vel så ret sundt, selvhøjtideligt – til det bliver kontrol.

Jeg fik hurtigt mit habengut på plads, han tog det længe igen. Jeg forstod ikke, men *så* at han ikke havde drev. Hvorfor havde *jeg* drev og kræfter og ikke *han*? Fortid var fortid, og han *kunne* bearbejde sig selv, ellers kunne jeg have forstået. Hvis ikke havde vi ikke været sammen. Vi var fordi jeg troede at det kom, alle forudsætninger var der jo og jeg kunne vente... Jeg elskede at skabe, viste det sig at skulle væk igen havde jeg nydt det imens. Det havde han også gjort engang, nu var det mest overflødigt spild af kræfter. Nåja, men hvad liv er der i bare at glo på en skærm? Hvis vi *har* kræfter... så jeg satte mig for at forskønne huset mest muligt mens jeg om ikke ventede på ham, så lignende. Jeg ryddede ved fyret, holdt i det hele taget rent, syede, malede billeder og entréloft, vægge, dørtærskler, døre, karme, ->pust, støn<- satte spejl på badeværelsets dør, lavede en flot knagerække af et af gulvbrædderne fra Skælskør, ->gispe, ralle<- forskønnede det grimme køkken – sparkefri bræt, kantlister, de sjusket sortmalede – trendy – låger. Hvad trends får folk til! Han fandt nogle gule porcelænhåndtag hos Søstre Grene – lidt shopaholic når han trængte til distraktion, men det var altid *meget* for *lidt*. Ikke lige mit valg, men kønnere, jeg lærte at elske dem. Senere malede jeg sæson-motiver på lågerne, men efterårsmotivet blev ikke færdigt...

Jeg udstillede på det tidspunkt stadig, havde fået en lokal aftale. Han havde lovet at hjælpe, men da dagen kom sad han og sukkede, vendte og drejede sig og bad sig så fri. Det fik mig til at føle ind. Havde jeg egentlig selv lyst? Næ. Jeg ringede og aflyste. (Forbudt!!! Ahhh...) Det var helt OK, og jeg var lettet. Skulle jeg udstille nogensinde igen skulle der være en anden energi på. Ellers ligemeget. Havde han ikke siddet dér og sukket havde jeg bare bidt tænderne sammen og maset på

som oplært til. Alice Miller skrev "Du må ikke Mærke". Det må du stadig ikke. "Det er godt med dig, hvis alle sagde sådan kunne vort samfund slet ikke køre." Næ, så kunne det laves om til *mennesker*. Altså fik billederne også en pause nu, som viseshowene. Efter en stærk drøm i starten af '10 hvor SB/jeg rent ud sagde: "Det lyder ikke godt, og du vil ikke få succes med det!" havde jeg ladet dem meget ligge. Jeg forstod ikke, for jeg syntes viserne i sig selv var gode, men noget var i ulave, jeg kunne bare ikke helt forstå hvad – da. I '12 lige efter Evas død sagde SB pludselig jeg skulle se at komme i gang, og lige da begreb jeg ikke et muk, troede det var kunsten jeg skulle tage fat på igen. Jeg misforstod totalt. Det var ikke billedkunst eller viseshows jeg skulle i hug med. Det var xy/Eva. Men det kom jo, og jeg var næppe forsinket.

Når jeg tænker på alt det arbejde jeg lagde i de sidste viseshows ift. de første, der blev langt bedre modtaget... xy sagde at de var fremragende, men forud og for koncentrerede for de fleste. Jeg indså med tiden han havde ret, også andet: sangen var for præstations-præget, tekst, stemme og melodi sloges. Hvad skulle vinde? Det måtte afgøres for hver enkelt vise. Akkompagnementet i mange var ikke godt nok (mere) syntes jeg. Hvordan forbedre? Jeg indførte forskellige variationer – sang alene, guitar alene, fløjtede til eller snakkede teksten, slog rytmeslag på guitaren til teksten, lavede folk- og rock-rytmer på min vis. Han havde en C&W-guitar, jeg blev ret vild med. Der var en variation mere at bygge videre med – jeg følte noget for det. Kunne det ikke komme ud, ville jeg lege med det hjemme. Basta! Det er ikke så rart at være forud, men her i vor nye bolig var der mange muligheder for at eksperimentere. Jeg havde regnet med vi bare satte os og spillede og faldt ind med vore bidrag når vi hørte den andens numre som vi med tiden ville genkende. Vi prøvede – lidt, det kunne være blevet *noget*; men en dag generede det at jeg sang – i den anden ende af huset. Det var sådan et chok at jeg næsten forstummede. Nå, måske ikke lige nu... Han "kendte ikke mine viser godt nok" heller. Så kunne han jo bare have hørt efter, men...

så prøvede jeg at lære hans. Han spillede bare støt mindre og meget ufærdigt. Jeg fuldendte noget af det, og så blev det *aldrig* spillet mere. Nåja, det var jo så ikke helt hans, men det lød nu godt... jeg forsøgte så de mere faste strukturer fra hans regi, blues, rock til en fælles startbase, men en dag sagde han at jeg ikke overholdt rytmen skønt jeg var sikker på det. Jeg blev usikker på mig selv og mere og mere forkrampet af at søge at imødekomme, bakke op, og syntes at han gjorde alting alt, alt for kompliceret. Typisk kapacitetsproblem. Vore musik-seancer ebbede ud. Inden da nåede jeg dog at sidde ved et trommesæt, spille bas og ikke mindst el-guitar. Bas var sjovt, omend hårdt ved fingrene. Jeg besluttede at øve el-guitar målrettet. Han riggede elektronik til så jeg kunne øve lydløst på hans "Gibson". Gode, gamle Cream, og Jimi Hendrix var en eye-opener. "The Wind Cries Mary" var ikke svær, skønt han spillede omvendt – for han var enkel, ude af boksen. Unik. Jeg øvede og øvede og tænkte at det vel tændte en gnist i satyren så vi kunne gå mere til værks? Næ. Døren blev konstant smækket i fjæset på mig. Jeg kunne forstå han var blevet lukket af i de år alt ramlede, men nu? Jeg var altid en overlever og mærkede den ny tids forår i mit □ □ men det betød ikke *iff*. Intet er så dødt som Ragnaroks Fimbulvinter. Jeg opgav helt.

Så blev vejtræet mellem møllerne og os fældet. Nu kunne vi ikke være nogen steder uden den lede techno konstant. Jeg er ligeglad med at det er vedvarende, tiltrængt energi, landvindmøller er øre/øje-bær og burde forbydes i den størrelse med øjeblikkelig virkning, også ved kysterne. I en tid hvor vi ikke må bruge hævdvundne ord fordi de pludselig støder nogen tillades det i døgn drift at genere hinanden med møller. Bemærk den dybe brummen under alle de andre lyde: infralyd fra motorveje, kraftværkers orgel-skorstene, container/tankskibe – og vindmøller. Solcelle-parker? Bedre højde, lydløse, værre bredde. Ja, der må eksperimenteres før kunnes, pc'en jeg skriver på er praktisk og el er beåndelse. Der er behov for en ny Tesla, gid de skide møller snart ville kradse af.

Jeg så så at også de ville blive en Saga Blott inden længe trods ordet "vedvarende". Jeg håber jeg ikke var inhabil! (Mange nyere rykkede til havs) Nu begyndte xy at snakke mere indgående om en gammel drøm, om at bygge sit eget lille nul-energihus på egen grund, henledte min opmærksomhed på de mange mini-huse på nettet. Halmhuse havde han engang været ret involveret i og sagde var skønt at bo i. Et hus der åndede, som man nærmest kunne spise! Halm, ler og træ. Jeg var tiltalt af idéen, selvom det ikke umiddelbart var mig, men alle mine programmer var jo slettet mer eller mindre, hvorfor ikke prøve noget helt andet?

Vi begyndte nærmest for sjov at undersøge grundpriser på især Omø og Agersø (fred). Han fandt imidlertid landets billigste hus på Lolland, til salg for præcis det jeg lige havde fået frigivet fra en lille pensionsopsparing. Synergi. Vi ville se nærmere på det og fik lov at være der i en periode i telt så vi kunne mærke hvordan det var at bo der. Anhænger med telt osv. og tog og bus dertil. Gode busforbindelser. Stedet var voldsomt tilgroet, men jeg elskede det lige fra starten. Det "kaldte på mig", lå nær de fredede Lolliske bakker og hverken store landbrug, kloakeringsplaner, gylletanke, eller – utroligt for Lolland – vindmøller lå nær eller var planlagte. Huset var godt nok en mug- og skimmelrede, isolering af gammel bindingsværk fra 1827 er tit en uheldig affære, men vi kunne med lidt god vilje bo der imens vi lige så stille satte det i stand. Det lå 6m over havet og et par meter højere end de laveste steder nærved, virkede som et godt tilbud til en gør-det-selver som han. Med alle de planer der svirrede rundt i hans luft og aldrig tog jord tænkte jeg også lidt grumt at det nok var smart at få én ned, da især en gammel drøm. Der var en vidunderlig fred der, tilbage fra alle større veje ad en grusvej midt i nogle marker. Man kan gøre meget ved et hus, men ikke omgivelserne, og de var noget nær perfekte til et lydstudie.

En dag sagde jeg at skulle vi ikke tage at underskrive? Pludselig så han skræmt ud, havde ellers virket så positiv. Hvaff?!? Det lignede starten på en drøm og kom så nær på hans som han nogensinde havde været, jeg var i stand til at *give* ham den. Og hvad, blev den et mareridt var der kun betalt for selve jorden, og småpenge. Huset var gratis, og vi ville kunne bo for en latterligt lille husleje alt inkl. Hvad var der at vente på? Han understregede at en istandsættelse af *den* skonnert ville tage lang tid fordi han ikke havde ret meget overskud. Jeg huskede godt hans listen rundt og noteren sig ting da vi først havde set på huset. Jamen jeg kunne da lave meget udfra hans idéer, sagde jeg, og tid havde vi jo nok af. Byggematerialer ville ikke være vanvittigt dyre på den måde vi havde tænkt os tingene skulle foregå, vi kunne købe dem henad vejen uden at låne, for det ville ingen af os. Et værdigt eksperiment på alle måder, passende til hele hans livsindstilling, han kunne få det lige som han altid havde villet. Jeg anede ultimativ frihed i det, et lys skinnede igennem. Måske så han det i mine øjne og tænkte at det skinnede ind gennem et kolossalt hul i mit baghovede, men ville altid gerne bakke lys op. Han foreslog at vi købte en brugt stationcar med anhængertræk og fandt en. Tak til vores gode udlejer og planlægge flytning *igen*.

15.04.0542

MØLLERNE

**Der var engang en lille mand der ville være stor
Han plantede en høj cementgrå mølle på Mor Jord
Nu kunne alle se - hvad han var blevet te'
gigant med arme 3 - der hvirvled' og gjord' ve'**

**Og ingen kunne sige meget til det svineri
Han ejed' jord'n og møll'n gav bæredygtig energi
som var fra himlen sendt - protest var jo dement
Ja penge er bestemt - et vægtigt argument**

**Så skønt naturen blev beskæmmet stod der hurtigt fler
som skabte kraft og penge, blæst og WUSH i alt slags vejr
mens mennesker til natur - blev gradvis mere sure
og pønsede på jur - a mod den møllemur**

**Men pludselig en dag gik alle møllerne grassat
og løfted' hele Jordens skorpe af med deres passat
Så prusted' de sig væk - mens ejerne sprang læk
af storhed uden tjek - guddom'lig retfærd, ik'**

**De skramled' ud mod Sirius som et hæsligt fugletræk
men længe før de nåede Månen var de knæk og bræk
for hvad sku' de dog dér - Mor Jord er hvor det sner
Den lille mand med fler - de sku' ha' elsket mer**

**Tilbage stod de sunde børn der elskede Mor Jord
og nød de atter ku se frit Ø-V og S til N
De plantede' skov og krat – betalte godt nok skat
men brugte høj're Watt - den gamle var forladt**

7. BADEVÆRELSET

Vi havde god tid til indflytningen, ryddede terrassen og rev skimlet tæppe, gipsvægge og isolering med rotteganget ud – sand rottelüksus, privat indgang derfra – i alle rum undtagen et loftsrum der kunne soves i ud på året. Murene var af alt for hånden, faktisk gammel lerklining med en tyk afstivningsskal udenpå... musene var glade for dem. Vi smed dem ud, mus *er* altså lavet til udenhusliv, og jeg mørtlede alle sprækker. Så havde jeg lært det og tog senere også alle udenpå så det røde hus lignede et trafikuheld. Betongulvets klaplæg var sølle og skimlet, jeg hakkede det meste op med spade, skovlede det væk og vi lagde overdækningsplast. Toilet/bad var uisolaret, men velfungerende, så det forblev som det var, fik bare et par hylde. Den ene ende af huset skulle være min, den anden hans. Da han regnede med at udskifte murene med halmvægge fandt han en landmand der solgte baller i håndterlig størrelse. Vi hentede 100 og stillede op langs væggene à la isolering. Så flyttede vi alt vort én gang til, det meste op på loftet. Taget var OK, gammel eternit. Ejendomsmægleren rang: "Kgl. Brand vil høre ang. husforsikring?" "Johnny, hvad skulle vi forsikre imod? Mug/skimmel, skjult rørskade, konstruktionsfejl?" Han begyndte at grine. "You name it, we got it – futter huset af vil det næsten være fint, vi har kun betalt for jorden."

Jeg/vi gik i krig med brombær, roser, humleranker, nælder. Naturen er fantastisk, selv store ting bliver væk få meter inde. Hos vor tidligere udlejer opdagede jeg en dag en hel harve i buskene foran huset. xy sagde det var ret almindeligt på landet. En kompostspand, en gruekedel og en hel stensætning med højbed i V bag flagstangen dukkede op foruden målerbrønden i skellet. Vi fældede træer og buske, jeg beskar frugttræer og samlede, savede, sorterede, stablede brænde til år – nogle døde træer i skellet fik lov at stå til senere brænde. Ved indkørselen stod en halvdød troldpil som gav mig myrekryb. Hvis de grene faldt ind over taget... men vi var ved at kvæles i træ. Vi sov i teltet så længe som muligt og var ikke særlig begejstrede for at flytte indenfor, der havde været så dejlig lyst derude. Det lave bondehus slap ikke meget ind. Det ville han ændre med facader i energiglas. Vi tog fotos af alt vi lavede til dokumentation. Jeg tænkte at det ville være skægt at skrive en bog om et sådant projekt uden gæld og store indtægter... i processen afdækkedes hvor rigtigt vort samfund nu er. Det var utroligt hvad vi ikke måtte på egen grund. Og hvor svært at skaffe ting lokalt, fordi f.x. alle muslinger koges ét sted i landet så formuer må ofres på miljøbelastende landtransport af isolering ifa. muslingeskaller...

alt var i kræmmer-spændetrøje, benspænd for alt kreativt. Jo, jo, forståeligt – til en vis grad... jeg planlagde beplantning med videst muligt vilde, spiselige planter der ikke krævede for megen hjælp. Det interesserede nemlig ikke nogen af os særlig, han var højst interesseret i et kartoffeltårn, rucola og ramsløg, det hensigtsmæssige. På vore ture holdt jeg øje med hvor jeg evt. kunne hente frø. I Kragenæs' lokale skov var der et *flor* af ramsløg. Vi hentede et par og plantede i S-skellets skovbundsagtige skygge. Der stod vild endivie der og stokroser tæt ved huset. Ja, de kan også spises. "Vi skal finde ud af hvordan huset opfører sig igennem vinteren. Før jeg i det mindste ved det, ved jeg ikke hvad vi kan gøre, og jeg vil være helt sikker før jeg gør nogetsomhelst," sagde han. Huset havde en brønd til vand fra tagrenden på hver side lige ved entrédøren i N, og røret ned i den var rykket til side opdagede jeg ved nærmere øjesyn. "Hm?" Jeg dummede mig – ned i brønden igen. Derfra gik et cementrør under huset til den i S, der også tog gråt spildevand fra køkken/bad, derfra et til en brønd i S-skellet og derfra et til et drænrør i marken. WC'et førte lige ud i septiktanken der virkede fint – og blev tømbar da jeg kappede *måtten* af invaderede græsrodde – derfra gik også et rør til brønden i S-skellet.

Det virkede fint ½ års tid, så fik kraftige skybrud brønd N til at brække sig ind over dørtærskelen i entréen, der var nemlig hul i brøndens side så *overfladevand* kunne løbe *ned* i den. Bare også *op*. Deraf mærker på entrégulvet og fugtighed. Røret under huset var givet frostsprængt, og vandet kom tæt op under os når brøndvandstanden var over rørets munding... xy førte resolut vandet fra tagrenden ud til skellet med et løst rør tværs over indkørslen. Byboen her var behørigt imponeret... Jeg rensede en masse bladfyld op af den særdeles ulineære tagrende med latterligt små huller til nedfaldsrørene så vandet væltede ud over under skyller – og skovlede et lag græs af indkørslen NV, så den skrånede mere væk fra huset – jasanya, her lå gammel brolægning. Resten var grus. Alt var bygget om/til i flere etaper, én stor overraskelse. Jeg rensede brøndene med en kloakrenser, entréen tørrede ud igen, xy lavede lukket gråvandsrørføring i brønd S og førte tagrenderøret udenom her også, og alle bænkebidere forsvandt fra badeværelset. Men der var en sær lugt... nåeh, wc-soklen var utæt. Trylledej! Hvedemel er ren mørtel, det holdt godt. Brønd Ns sidehul skulle bare lukkes, men da vi ville sløjfe N+S gjorde vi ikke noget straks. Skråningen væk fra huset var vel lige nok til videre...je ku' ik' li' a' det hul trak ud. Ét snefald – nysseligt –

og smeltevandet pissede lige ned i brønden igen og fyldte begge på no time. Jeg blev pissesur, ”det ku' enhver idiot da regne ud, hvorfor lukkede vi ikke det hul” – tømte brøndene og mørtlede hullet... det var nu ikke det eneste vand der kunne spøge, viste det sig. Ved skorstenen var der utæt når sne tøede eller regn slog hårdt ind fra visse vindretninger. Mørtlen var forvitret, skulle lappes, men indtil da klarede et par spande det... jeg iagttog mig selv i det her. I mit storbysind havde vand ind i boligen hvorhulensomhelstfra råbt *katastrofe* i huse vi nærmest ikke selv *kan* reparere, mens en *kort* oversvømmelse her ikke ville skade særlig. Vandet kunne synke væk og huset tørre fordi det netop *ikke* var tæt og ingen særlig sokkel havde. Han voksede op nær natur hvor man selv reparerede sit hus, som xx, det havde jeg 0 erfaringer med, blev derfor let skræmt. Jeg lærte meget af det her lille utætte hus. Jeg kan ikke lige reparere alt, men vil altid kunne *gøre noget*, og det = jordforbindelse. Varme? Han fandt en brændeovn til spotpris. Slap af... ild skal bruge varme, ilt og brændsel. Halmballer er faststampede, svære at få ild i, selv løs halm er. Derimod er en tidssvarende familiebolig med skumforede, luftfyldte møbler og syntetiske stoffer en veritabel brandfælde. Få minutter og alt er et frådende ildhav, se youtube, en fordel ved det digitale univers.

Selv mus skal *slide* for at entre en halmballe. Lader der brændte som fakler opfyldte alle krav til ild. Vort lille hus ikke... et par bordplader over ballerne gav køkkenborde. Et komfur og køleskab/fryser stod i et skur lavet i hans husende, de virkede. Min vaskemaskine i det lille badeværelse, og vi havde alt. Den lokale skov havde en skøn kyststi til Kragenæs og 1-2 bette vige hvor man *kunne* bade. Vi var ved den ene et par gange, men der var knap så rart som i Skælskør. På Nakskovs ”Hestehovede” fandt vi et hul i dimensionen. Ingen så os, selvom vi badede nøgne lige ved. Alligevel... vi prøvede alle nære NV-kyster, ingen var helt gode, Keldernæs bedst, men med en led ventilatorlyd fra en stor bygning nær adgangen... æv, men vi nød mange solnedgange fra dem, og ellers badede vi i haven, fin, ugenert, og lummer i stille, høj sol. Han riggede en haveslange til batteriet i badeværelset. Her var de skønneste nattehimmel, for der var ingen bylys lige ved, og udenfor høsttid dejligt stille. Vi kunne næsten bilde os ind *helt* stille hvis ikke for infralyden, den slipper man nok kun for nu i f.x. Sverige. Der var lavet en bålplads på terrassen, her var megen aftenidyl og næsten 0 myg, sært, for jeg blev vold-stukket i kratrydningen... rådyr og ræve gøede, fasaner skrød, sen aften klukkede vagtler i skellet... vi så dem aldrig, de *er* meget små.

Flagermusene her var daredevils, svirrede om ørerne på os somme tider aften – og hurra, her var ingen ”dræbersnegle”, måske pga. Leopardsnegle. De kom ind i entréen om natten ad et hul i dørtærskelen. Jeg vidste ikke hvad de var for nogle da, men syntes de var meget hurtige for

nøgensnegle. Uff. Mørtel, slut. I Nakskov var stemningen tydeligt afmattet. Jeg husker vort hysteriske latteranfald da vi på den ellers smukke havnefront henover facaden på et meget faldefærdigt hus med samtlige ruder knuste så et banner med ordene: "Nakskov, Danmarks lykkeligste by"... der kørte anstrengte forsøg på lokalaktiviteter i alle halvstore byer for at holde modet oppe, jo mere, jo hulere, tomme idrætspladser, tomme giga-svømmebassiner... Maribo var smuk, med lettere stemning, Nysted også. Deres sokkel var solidt (?) plantet i turisme... ud på efteråret måtte vi flytte ned i køkkenet. Det blev for råt på loftet. Der var nu heller ikke *så* fantastisk deroppe, et bette vindue og ikke så god lugt, vel mus i isoleringen her også. Køkkenet var hyggeligt, overvintringen faktisk rar meget af tiden med ovnen buldrende dér nærved og den duftende halm. Vi lagde plast på cementgulvet og sivmætter på den ene halvdel – de isolerede forbløffende godt, faktisk – klikgulv foran komfuret for nem renlighed.

Jeg vaskede mig ved håndvasken, fik faktisk aldrig prøvet brusebadet skønt jeg havde skaffet træfliser at stå på – fru frys var ikke særlig begejstret ved tanken. Jeg eksperimenterede efter hans linjer som jaget vildt. Rigtig meget kan undværes. Jeg kom aldrig til at lide at undvære deo, men natriumbicarbonat var godt og billigt. Håret kunne vaskes i det – det blev jeg heller ikke vild med, måske blev jeg ikke ved længe nok – men eksperimenterne skyldtes ikke pengenød. Jeg behøvede bare ikke meget og kan ikke sige at vi levede på et virkeligt minimum. Vi var da i svømmehallen og ude at spise af og til, og bil havde vi, var ikke "The Moneyless Man". For øvrigt interessant – anbefalelsesværdig – youtube. Jeg havde klienter, men ikke mange, og en lille buffer på min konto fra xx. Vi deltes om fællesudgifter og han betalte afdrag på sin halvdel af huset. Dem satte jeg af til byggematerialer og hovsa, og ellers levede vi af hans konstanthjælp, købte tøj i genbrug... vi var rige, bortset fra pladmæssigt – så fixede han rummet bag køkkenet, det var hans ende af huset, og så kunne vi komme 5m minimum fra hinanden, med dør imellem. Jeg begyndte at læse mere igen og søgte at lave alt muligt dagligt da han foruden sædvanligt også læste meget mhp. huset.

På ture holdt vi øje med alt hvad vi kunne få brug for som bare lå til rådighed, paller, stenkunker. Vi fandt en gammel hugaf med et mobilt savværk og betalelige stolper der ikke var skamhøvlede; men hvor starte? Hæve taget? Topremmene var også rodsammen, skævheder var kompenseret for i tagkonstruktionen. Kunne vi støtte nok hvis vi rev murene ned 1m ad gangen? Skulle vi starte med gulv eller loft? Satte vi energiglasfacader i min afdeling til start? Skulle vi skrotte halmen og finde på noget andet i erkendelse af at vejret ændrede sig i mere fugtig retning end smart for halm i DK? Jeg følte uro over afstanden mellem de konkrete tiltag og over at de tit ikke fuldførtes, men ville ikke presse. Vidste jo... så lavede jeg alt det udenfor der alligevel skulle gøres. Tidligt forår lavede vi 2 brændeskure og et tørreskur af paller og plast-tagplader. Øh, *han* lavede dem – *næsten* færdige, igen. Jeg støttede. Jeg kom til at tilbringe megen tid dér med motorsaven med vor Guds velsignelse af træ til brænde, altid travl... en dag i '16 sagde han, han ikke følte jeg var engageret nok! Øhh! Han vidste da jeg havde købt huset til *ham* og hans direktiver? Modsat ham var jeg jo totalt *grøn*. Nå, jeg prøvede så at tænke med. Aot. syntes det brugbart, og det var rart at kunne finde på noget, selv på et helt ukendt felt. Han ville "tiltrække den helt rigtige løsning." Bare åbenbart svært i det ukurante hus.

Han/vi fik forberedt loftet over hans rum til endeligere løsning. Rotterne havde rigtig hygget sig i rockwoolen, pfuii når ovnen nedenunder varmede... vand var stadig et tema, grunden måtte godt skræne mere væk fra huset, og han opdagede mursten under græsset på husets S-side der fik vandet til at løbe ind imod det da græsset bulede op. Jeg foreslog at vi frilagde dem så vandet kunne løbe væk og gik i gang. Et nyttigt delprojekt. Jeg håbede min indsats ville tænde ham lidt til at give en hånd, men nej. Det var da ellers *engagement*. Jeg fandt det et hyggeligt ryddearbejde, og som jeg

selv havde sagt, den slags kunne jeg jo klare... lige. En dag vi sad og soledede os tog jeg det op med ham. Han følte ikke for det, basta! Jamen, vi var da fælles om projektet, og gav han en hånd med ville det hurtigt være gjort, og det ville være hyggeligt at være to om, sagde jeg, begyndte faktisk at græde fordi han var så afvisende. Men uden □ ind i det vidste vi begge at han som Amen i kirken fik lændehold (ildskørtet). Som han sagde: han havde måttet lære at være et dumt svin for at folk forstod at det var nej. - De der siger det er jo også gerne sure over at svinet ikke gør som *de* vil. Jeg tørrede tårerne, tog alle stenene op, sorterede dem, kørte de knuste på grusvejen og stablede de hele i et hjørne under en presenning til senere, nivellerede samt fjernede en masse fugtsamlende vækst langs husets side. Så forbedrede han forresten tagrenden.

Men vi kom stadig ikke i gang med noget mere grundlæggende, for alt bed sig selv i halen. Gjorde vi A, ville B komme i vejen. Gjorde vi B, C. Vil det ikke altid være sådan? Man kan tænke sig ihjel, og jeg følte at vi bare skulle gå i gang, men jeg holdt bøjle, havde jo ingen ekspertise. Og så var der energien... jeg mindedes: "Hvorfor kan ingen vente, til jeg selv får lyst?" Jeg sagde tit at jeg var klar når han var, at han bare skulle vise mig hvad og hvordan så han kunne tage sine pauser. Men han blev ikke klar. Sad med den bærbare og... jeg ved ikke hvad. Jeg gav ham plads ved at lave en masse ude, sortere brænde osv. – men en dag jeg fjernede vækst langs huset kom han ud og sagde at han ikke følte han fik plads nok. Jeg kogte op, blev vred, viste det – og fortrød skønt det sank ind, for dén hede bølge var aldrig naturlig for mig, et dumt program. "Hvis dette program ikke tillades, skal dette med tilhæftede følelser starte og..." det var jeg bare færdig med. Jeg kan have det sådan når jeg vågner at jeg knap kan klare Jorden efter søvnens højere dimension – mærker alle de fremmede, gamle programmer optage plads så vejen ud er spærret. Som vredesbølgen, blot forlagt til en kold brand i baghovede/nakke under entring af kroppen igen. Jeg mindes Djinni's kommentar til Aladdin i Disneyfilmen: **"KOLOSSALE KOSMISKE KRÆFTER** - minimale boligforhold." I lavfrekvent selskab kan jeg føle lammelse i tanke eller tale – som Eva. Mediumisme. Det hændte også med xy... samt konfrontationerne stadig. De fulgte uvægerligt med tungere kosmiske indflydelser der tydeligt også styrede vejr, natur – menneskehedens kollektive ubevidste – og når vi så hvad der *havde været* gang i astrologisk gav alt mening. De var ikke et kosmidiotisk benspænd, meget værdifulde at arbejde med, mere end at sidde og tæske i guitar og miave til. Også mere end at istandsætte et hus. Jeg så større ydre sammenhænge end hidtil pga. ham, og var *jeg* humørsyg, var *han* da helt til rotterne. "Et levende parforhold lader parterne opleve alle facetter af diamanten." Øhrm, der var grænser for min masochisme. Jeg forlængede mine ophold i København og Ishøj så han fik mere enetid. Mor var ved seriøst at takke af, og jeg ville se mine sønner. Mor syntes ikke at behøve mig særlig, snarere lidt generet af mig på vej væk, desuden var min søster meget indover. Mor var eksistentielt spirituel, uverbalt. Hun havde før valgt at blive her længere (i en drøm jeg tydede), nu sejtrak hun bare. Hvorfor understøtte *det*? Jeg kom ca. månedligt i 2 dage og tog videre ud til xx og sønner.

Engang jeg kom hjem havde xy indrettet min afdeling med udmærkede sivmætter fra en container, sofa, lidt borde og lamper så vi også kunne sidde der, sammen eller hver for sig. Jeg blev rørt, men gid det dog havde været noget mere tilbunds gående, bare en bid til start... min ældste søn spurgte om han kunne komme på en uges sommerbesøg, og vi indrettede loftsrummet til gæsteværelse. Vi sov selv i teltet. Efter et par dage med hyggeligt samvær reagerede xy i desperation med at tage bilen og finde et sted i en skov at sove for ikke at være i vejen for os. Heldigvis vidste min åndelige søn alt om udbrændthed. (Jeg begreb stadig ikke da, men i '23 gør jeg. Ånden trak megen passion, □ □dvs. også megen lavere energi ud af 2000 til det indre arbejde, så power forsvandt i grader fra □ □der færdedes nær den lavere grænse. Jeg færdedes højere og havde altså tilgang til mere, dermed mer power, dog aldrig *rigtig* nok. Én med ikke nok □ □ntegreret var altså ilde faren) Da

han var rejst viste xy mig hvor han havde sovet, vi tog derud og var – og jeg fik et voldsomt dyk. Jeg ønskede helt enkelt at dø. Jeg undlod at spise nogle dage og spiste så kun lidt frugt daglig i nogle uger. Pundene raslede af, men jeg havde taget på, så fint nok. Måske kunne jeg nu leve uden at spise? (kap. 5 og DsD) Nej, selvfølgelig kunne jeg ikke det, uden ordentlig jordforbindelse. Dette anfald var første *seriøse* advarsel om at det her ikke skulle vare meget længere.

Xy sagde ind imellem at han var i tvivl om han egentlig skulle manifestere noget mere. Hidtil var alt blevet brutalt revet ned. Han havde oplagret ting i en kælder mens han var lidt på en korsvej, elektronik, lydclip fra mange år som han forestillede sig at skulle bruge en dag, var uopmærksom med at fjerne det efter en anmodning fra udlejer, og da han kom efter sine ting lå alt i en container. Hvad der ikke var knust var fjernet af div. marodører. Efter det var han meget lydhør overfor alle signaler om at nærme sig. Den slags ville han ikke udsættes for igen. Som da min datter havde udstillet nogle malerier på en fælles kunstudstilling, misforstået afhentningsdatoen og kom efter dem sammen med mig (Gudskelov). De var foræret væk. Hun satte sig og græd hjerteskræende. Jeg lagde armene om hende og sagde: "Skat, alt hvad du maler er bedre end det foregående. Slip det og mal nogle nye. Dine billeder er ude hos nogle der er glade for dem." I dag forstår jeg naturligvis meget bedre hvorfor Eva ikke skulle noget med sine malerier... men xy var næppe 100 år forud og havde nogle planer der evt. kunne realiseres. Han havde lavet nogle fremragende mikrofoner som hans musikerbror brugte. De kunne sættes i produktion for få penge, og jeg kunne hjælpe til med lodning og div. i den forbindelse.

Han fik senere en idé til noget lydelektronik, en problemløsning ingen andre havde fundet som blev begejstret rost af stjerne-net-lydnørder. Det kunne gå hen at blive en rimelig levevej med tiden i afveksling evt. med musik og lydstudievirksomhed, sagde han, "hvis tiden var ham nådig, hvis..." jeg svarede at vi havde tid. Jeg så mig omkring, og min hjerne sagde at det var muligt at bo her som her var, selvom jeg var lidt træt af det. Der var alt nødvendigt. Brænde, frugt, mulighed for at dyrke ting selv. Der var køn natur, om ikke så smuk som i N-sjælland. Der var fred for alle krav næsten, fra jobcenter, fra kommune. Fanden kunne ventes ud her. Vi elskede hinanden, og der var intet vi *skulle*. Jeg ville godt have lidt mere plads og skønhed på *min* vis, men vi skulle da nok få huset mere velfungerende. Det var som om ideerne om hvordan det skulle laves funktionelt mere og mere tog form, trods alt. De blev enklere, mere jordnære. En dag i en solrig bølge ud på sensommeren spurgte han hvad jeg ville sige til at han lavede et hul i muren nede i sin afdeling og installerede et energiglas-prøvevindue? Jamen fint, bare han lod resten af huset stå. Han gik i gang, brum, brag, krasj, noget mur revnede lidt dumt, men kunne altid fixes. Han lavede en ramme, baksede med det, tilpasning, dum mur – og så fik forældrene lige netop brug for hjælp til stråtaget!

Det var ikke første gang noget uimodsigeligt fra dem (fortiden) lagde sig på tværs når han endelig havde overskud og lyst til at lave noget *her*; hvorfor Fanden skulle det hele tiden ske? Hvad var det med dem og ham der ikke var på plads? Der var en særdeles spændingsfyldt atmosfære hjemme i deres i øvrigt – syntes jeg – smukke hus. De holdt hinanden nogenlunde fejlfrit *ud*, havde endda fejret det (!) med guldbryllup, hun en *rigtig* kvinde, meget styrende og manipulerende omsorgsfuld, han en *rigtig* mand, tvær, tavs udenfor sociale aktiviteter, begge meget sensitive. Jeg fik en mave som en spærreballon hver gang vi besøgte dem, lige som den jeg havde alle de år mor og jeg boede hos mormor... jeg bandede højlydt indeni, men der var ikke noget at gøre. Der var ikke andre til at hjælpe dem uden skyhøje monetære konsekvenser. Der gik en uge med det. Han reparerede vel sin egen karmiske sokkel ved det, forberedte indirekte sit, men det var altså træls. Ville vi aldrig passere forberedelserne? Efter *den* omgang var der ikke mere sprøjt i ham den sommer, og vi gik i hi for endnu en vinter i køkkenet. ØV og NÅ.

17.01.0551

VENDEPUNKT

Hvad er glæde uden sorg
Aftenstund må følge morgen
som afsked følger velkomstk nus
kølig ro elskovsrus
Selv det største onde får en ende en skønne dag
Kæmp din kamp og slip så gavmildt dit tag
Dæmonerne dør ud
når du når derud
hvor du ser det kun bli'r ved

Ser din meningsløse kamp
mod de onde støvletramp
Der er ikke godt og ondt
når du vender rundt
Det'r et spil
Et du vil

Mørke kommer stadigvæk
bølgemønstres fugletræk
gennem glædeshaves gyldne lys
som næres af det, fornys
Ingen smerte kan ramme dig mere, for du blev fri
Du kan se at alting er energi
Hvad end der kommer nu
accepterer du
la'r det løbe linen ud
Alt er Gud

Hvad end der kommer nu
accepterer du
gror til guddomsliv på Jord
som Guds ord

8. BRYGGERSET

Xy viste mig konspiratoriske David Icke på youtube, jeg læste om MK-Ultra/Monarch/CIA, Illuminati, Brice Taylors smertensliv i USAs regeringskreds, så interviews med gamle rock-stjerner – så en del mere til en verden jeg hidtil havde undgået fordi den ikke skulle have energi fra mig. Mørkets omfang gjorde mig beklemmt. Jeg har aldrig forgudet jordstjerner – min savnede familie blev guder i skilsmisse-kølvandet til jeg så de bare var mennesker og trak forgudelsen hjem igen – men selv de jeg syntes om var involverede. Var intet helligt? Næ. Dualitet, s/h er s og h, men s er jo netop s, har generelt skjult sig i baggrunden, *pæne folk* er oplært til kun at se og være h, stor fordel for s. Jordspillet opretholder en ekstrem dualitet hvor nogle *kan* være pæææne, h, ærbare mus i forgrunden og s leede fatcats bag. Falsk, men funktionel nødløsning. Xys hårde år fik ham til at indse at måtte undersøge s for at fatte alle de angreb på ham – vi haler helvede efter os hvis vi kun forstår h. Bøddel, offer, redder, dem havde jeg også indset og lært, men aldrig helt *set* den globale målestok. Sikken noget svineri... jeg vil ikke være med! Men vi er nødt til at se mørket, personligt og globalt, vi har selv skabt og skal selv afskabe hypnosens på hver vor vis.

Alle har prøvet alle 3 roller, ”mange af de første skal blive de sidste”, men traumer er ikke altid konsekvens, derimod prøver ifm. opgaven. Jeg mørklagdes noget i barndommen med dem, og dog slog basal neutralitet igennem alligevel, jeg tiltrak aldrig s. Jeg havde bearbejdet dem, og dog var jeg nødt til også det han gav ifm. stoffet fra Eva, evt. inkl. restkonsekvenser af i mit mørke at have været for hård ved hende i starten, godt nok søgt afhjulpet. Dualitet, polariteten s/h er illusionens byggesten men skal kun have en vis spænding, ikke mere, ellers bliver alt det rene drama. Til den ny tid var der alt for meget s (□ □nu h (☼/□ □var trukket at afleve. Det er nogle til, jeg ikke, ud med penge-, sex- og magtmisbrug, unødigt smerte, en kh der kun *lige* vil begunstige individualitet og selvansvar i småprogrammer: regler og afguder, afhængighed fremfor kreativitet – traumatiske forelskelser – hvad skal vi dog med det? Jeg er mest h, lys, elsker luende, overvægt af s slukker min lue... og jeg læste om halmhuse, overfladisk men bedre end 0, og cobovne, masse- og flex- – det skulle huset ende op med, og jeg ville bakke op – og Steiner-lærestof fra søn 1's studium, studerede Osho's Tarot og "Adamus", crimsoncircle.com (cc). Jeg begyndte at læse og se "Shoud'ene" fra en ende af da jeg indså deres værdi som uptodates.

Der var sammenfald imellem mit liv og Shoud'ene i de samme perioder hvilket viste at jeg ikke behøvede læse noget, og dog satte de på plads – det er fantastisk at finde lekturer der spejler én klart når alt ellers altid har været matteret. Også oraclereport.com, hvor astrologiske konstellationer blev meldt forud af Laura Walker men først sås i bakspejlet pga. tidsforskellen ramte godt, skønt lovlig analytisk-intellektuelle, imagicreation.com med Sarah Biermann og thecosmicpath.com, Stephanie Azaria var også gode. Der var sikkert glimrende kanaliseringer også i dansk regi, men hans ”fund” var disse. Jeg mindedes en drøm helt fra '97 hvor jeg så ud ad et panoramavindue. 3 tæpper fløj forbi med s trolde på, mit hidtidige mørkeliv vel tænkte jeg, so what, *så* kom en lysende rytter over engen til mit vindue og ville ind. Jeg blev så bange at jeg gemte mig under sengen = vågnede. Dengang fandt jeg det var Gabriel, fandt også Mikael, skrev "Gabriel og Mikael", malede dem, og det *var* sådan set Gabriel, ”Guds helt, styrke”, bud om min. Jeg *så* nu det havde varslet mit mesterlys som jeg ikke helt turde da (om 3 år). Jeg mødte SB i '97 og var på min lysvej '00... intet skræmmer som vor egen sandhed, Kristus-energien. Jeg skrev så "I mit eget Mesterlys".

Jeg *så* også at DgK-kløften både var afstanden mellem verdenerne hvor siden mod det gamle åndelige var under nedbrydning mens den ny tid var hel, nær, dog endnu ikke *tid*, og sted og følelse

var mig selv, dels sjælsslør, dels højere selv, JEG ER. En neutral del af mig der sad bag og bevidnede og kommenterede et sted bag min nakke og dog indeni, særdeles velkendt, bare aldrig opsøgt så målrettet før, blot kontaktet... cc tog det og åndedrættet meget alvorligt, og jeg begyndte *virkelig* at kontakte for at tiltrække... daglig. Den slags får konsekvenser, men ikke altid de vi venter... jeg *forstod* nu hvad jeg allerede havde set, at vi egentlig er sole i vor opbygning, for når jeg gik inderst ind havde jeg altid set et stærkt lys, det som også ses i/om højt udviklede mennesker. Yderst var den tætte, tunge, fysiske energi vi alle kender, muskelkraft, pres. Længere inde den kosmiske, lært meget at kende og respektere i disse år, som på "mystisk" rumvis påvirker fysisk, men ikke hersker. Bag den Kristus/krystalenergien, usporlig, heller ikke hersker over de andre, udreder dem blot så de kan beherskes 100% af vor kerne-energi allerinderst hvis vi lader den, en enorm, højfrekvent kraft, helt vor, som ikke kan røves eller opbruges, lige udenom vor bevidsthed. Vi fik den med som vor personlige gave da vi forlod kilden, alle universers C-sol, den Ene.

Energi skabes og skabes med, bevidsthed er evig, umulig at fatte for det lineære sind ikke lavet dertil. *Bevidsthed VED*. Og er kærlighed, for kær lighed fører altid til bevidsthed. Ikke mange har ordentlig kontakt til deres JEG ER-☉, de kæmper og slider alene med den fysiske energi, meget påvirket af den kosmiske via vor storesøster Jorden. Det ses tydeligt på verdensplan. Med tiden fornemmes den intuitivt – eller særdeles slagkraftigt – hovedpine? Stærke solar flares. Gamle temaer, kvalme? Nymåne. El, trafik, internet svigter? Merkur retrograd! Men jo mere bevidst, jo mere bruges vor krystalenergi, ubeskåret ved ét med det højere selv og dermed kerne-energien. Slut med plasken rundt i kh's flod, væren i stedet *floden*, Mesteren, transcendere Jordens. Så længe vi er id med den fysisk-kosmiske energi siger højere selv: "Nå, du er stadig drama-queen, så læner jeg mig tilbage og ser på," hvor skidt vi end har det. Det er ikke ondt, men en kærlig forælder. "Det er *sjovt* at have det skidt," sagde xy ironisk. Hans liv var meget drama, tabte betalingskort, punkterede cykler, låst ude af bilen, sære uheld... ren Harry Potter... spændende, forførende, *trygt* skidt. Jeg blev jo selv bange i '97, tog ikke fuldt imod som nu. Er vi først dér gider ingen misbruge andre/sig selv mere, har tilgang til en sådan kraft at alt andet blegner.

Vi *kan* ikke engang misbruge heller. Her bliver s til h og omvendt. Godt sammenskruet, sikke linjer, hvilke kurver – den vej var min, ikke fremmed, hele mit liv havde ført ad den, jeg var bare ved at afdække endnu mere jeg hele tiden havde vidst. Jeg var så taknemmelig over at have fået den forståelse, overfor mig selv, SB, xy. Endnu mere nu. Jeg lærte så meget af ham. Hihi, jeg sidder i sengen og skriver. Det lærte jeg også af ham, flad røv og det hele. Hvad skal jeg også med en konventionel skrivebordsplads jeg fryser ved? Efter konventionelt at være stået op til tiden, have spist og klædt mig på osv? (Det var ikke lige det jeg havde tænkt mig at skulle med det forhold, men hvad, så meget viser sig jo at være metaforer for noget dybere, og vi var sådan set begge forud for vor tid) Åndedrættet var/er essentielt ifm. JEG ER, forbindelsen dertil, et dybt dræt, hhv. suk trækker sjæl og udvalgt persona sammen til et hele. En selvstændig Jord – på Jorden. Dybdræt og suk kan let bruges overalt, meget effektivt... også *generelt* til epileptikere, burde harmonisere signalstormen, uvægerligt sejre... kræver blot accept af en åndelig årsag som kan kaldes hvad vi føler mest for. Ånd ER uanset. Så harmoniserede – skal vi så slet ikke være noget for hinanden?

Joda, har jo stadig vore personaer til samarbejde om større opgaver. Balance var dog alle dage eget ansvar, og hvem kan dele noget smertefrit før balancen er varig? Sygdom er kun tegn på søgen retur til harmoni. Mennesker har i dualitetens udadperiode fundet mange metoder til det, sidst kirurgi og syntetisk medicin til hængepartier (tak til *den* kirurg, ellers skrev jeg ikke her); men extreme fysiske metoder skader generelt de raske af min slags, vi er begyndt på hjemvejen, hvorfor bruge dem her når de ovf. nævnte energier hersker over alt underliggende hvis vi lader dem, ikke er

for tunge i røven? Der er mere naturlige og kærlige metoder til det fysiske, kost, massage, homøopati, healing, lydterapi, men gået ud af balance brugte jeg primært bevidsthed nu. Alle behandlinger svigter før eller siden hvis den ikke er med. I denne periode kom jeg mere ind på numerologi end før, bevidsthed *lige* over de basale byggesten, livets konstruktions matematik. Bogstaver og tal er nært forbundne, nærmest m/k på samme plan, tallene dog dybere, nært forbundet til kosmos. Navne associeres med kollektive såvel som personlige erindringer, navneændring kan få stor virkning, dets talværdi dermed også, derfor gør loger, s/h, meget i numerologi, bogstav- og talmagi ifm. tiltag. Selv SB gjorde. I øvrigt jo også videnskaben!

Al magi er manipulation af h/s, m/k, og her var "overtro", årstider og historiske datoer vigtige, hold da op, det kunne fylde flere afsnit i sig selv... s og h mødes altid på midten. Det er ikke det samme som at synes lige godt om dem, men hver for sig giver lige megen ubalance. H vil skabe, give, samarbejde, respekt for alle, omsorg, forstå, seriøs, dyb, f... demokrati, ender med tyndskid og alle i skidlinje... s bruger, tager, beordrer uden hensyn, klarer/tjener sig selv, tvinger, letsindig, overfladisk, m... tyranni, ender med kronisk forstoppelse... (som evt. bliver tyndskid i udmattelse!) begge er kun gode i balance, finder den en dag og når så i mål. Kirkens såkaldt vise fædre søgte faktisk at gå den h/f vej, i forvejen taget fra k's matriarkater, smed s magi derfra ud – men blev meget s og aot. ikke bedre m af det, vi kan jo kun prøve os frem...nogle når lyset. Terry Pratchett: En munk ser en flok knaldhætter slås over nogle chokolader – arme, ben... et skrig lyder...”Ah, democracy at work”, he said happily”. - - - Bilen gjorde knuder. Vi udskiftede den med en anden brugt. Ups, utæt tank. Vi fandt en reservedelsbil, opdagede at den var langt bedre efter lidt omsorg og flyttede pladerne derover i stedet – så blev *dens* tank snart også utæt! *Tankevækkende...* □ □ □

Jeg fortsatte med brændesavning, og have, stadig i den tanke at udefra-ind var smart med et hus som vort. I processen fjernede vi flagstangen, cementklump og det hele. Hans projekt og imponade igen (for mig), vægtstangsprincipper osv. Jeg havde fået respekt for overfladevand... der skulle ikke mere til end et dumt hjulspor ind i indkørselen fra vejen og vi havde et uønsket soppebassin foran døren ved skybrud... men også lært hvor lidt der faktisk skulle til at styre det, lavede på bare én dag et effektivt fald fra huset ud til en rende, fyldte sporet op, og tørskoet adgang. Jordnært, ikke fra Vesterbrogade i København. Jeg sløjfede brønd N, opbrydning, lukning af cementrør med rockwool og mørtel, sand og grus og det hele. Han sløjfede brønd S og tænkte lidt mere i tagrender mens jeg mørtlede brønd S og soklen op til terrassen, hvis hældning væk så blev forbedret. Hold kæft, de var tunge, de fliser. Han fandt en eksperimental-brændeovn til projekt flexovn og jeg et gratis læs ekstra mursten og vi fandt fordele på et genbrugs-/og byggemarked. Men så, pludselig, ændredes projektet til at vi hver for sig havde ansvaret for vor afdeling. Jeg skulle altså selv lave mit, men han lovede at hjælpe. Det var ikke lige den oprindelige aftale, men hvem ved hvad fra start... det lød korrekt, men føltes forkert uden jeg helt kunne sætte fingeren på det.

Fint nok dog ikke at skulle vente på ham, jeg *ville* i gang i år. Han sagde så at han havde undret sig over at vi ikke var gået i gang i fjor – antydede for lidt initiativ fra mig! □ □Jeg kunne dårligt have sendt tydeligere signaler som ikke-håndværker, havde tørlagt huset udvendig fra, og drømmen var hans? Skulle *jeg* være lokomotiv for *den*?! Nå, jeg skulle begynde et sted, fandt loftet i mit rum smartest da taget skulle forblive så vidt vidstes, rev brædder og isolering ned. Føj, host, nys. Rottereder, musereder. Han rev ned i skuret og vi kørte skidt væk. Jeg friserede så loftsbjælker mens han gik i stå igen. Midt på året manglede han "plads" igen, tog for sig selv og fandt en lille haveforening hvor han kunne leje sig ind for en slik! Så vidste han hvor han kunne tage hen ved behov. Det var da praktisk! Jo. Jeg tog med og så og fik det bare *så* skidt: "Nu istandsætter han evt. et skur her istf. at arbejde på sin del af huset og sammen med mig." Jeg sank som i en sump af

sorg og trak mig lidt mens han snakkede med top hat. Bagefter sagde jeg stilfærdigt: "...jeg havde nu ikke forestillet mig at skulle sætte huset i stand helt alene." Han blev taktsom. Næste dag kørte han i byen, og jeg forsøgte at lave noget, men måtte stoppe. Da han kom hjem sagde jeg at jeg følte mig totalt uden støtte og bare i vejen. At jeg var ulykkelig, for jeg elskede ham, men det var nok bedst jeg rejste.

Pludselig fik jeg støtte – det forstod han godt, og haveforeningen blev ikke nævnt oftere; men jeg kunne ikke komme mig. Jeg havde følt rædsel alene her inden han kom hjem. Han gav en hånd med aot. nu og langsomt fandt jeg – næsten – tilbage. Han foreslog at kalke loftet, undersiden af loftsrummets rå gulvbrædder og de frilagte tværbjælker istf. at sætte brædder op igen mellem dem, et herrens arbejde. Med en flexovn i stuen under ville isolering være spild, og der blev lige det højere til loftet i rummet der havde manglet. Meget bedre, og al snak om at hæve taget forstummede. Brædderne kom på loftet til evt. senere. At få plads til flere ting på loftet var også et projekt. Det tog han sig af. Jeg besluttede at fjerne det sidste loft i entréen også. Resten kunne færdiggøres hen ad vejen, som ordentlige lister i loftslugens kant og en bedre trappe op. Skunkene skulle isoleres og lukkes. Jeg turde næppe spørge... men fik info hvordan. Han deltog fra loftet, jeg kravlede i skunkene og lagde plast. Så fik han lændehold igen. Hvorfor NU? Jeg skar rockwool og plast til, proppede ind og lukkede huller i bræddeloftet. Skunkene skulle dækkes med? Skaller fra savværket foreslog han. Glimrende idé, ulineære og smukke, så det blev ”viller” for kun 500kr.

Afbarkning med spade. Gisp, støn, rallll. Kun få var nyfældede så det gav en sej uges arbejde, og først efter klamphug med stemmejern og sandpapir kom sommerfuglehøvlén i gang. Den kunne have sparet mig – det havde han sagt, men jeg havde ikke forstået. Eller også var jeg bare for klog. Nå, så lærte jeg det – udsøgte de bedste og beregnede længder osv. hvor de skulle op. Der var noget at holde styr på så de strakte til hele vejen rundt, men det gik. Så skulle de saves – på langs. Mere kompliceret, men han riggede til på nogle døre og bukke og jeg fik savet. Og sat lægstestykker op til fæstning af dem. Og fintilpasset længderne hvor de stødte op til bjælkerne og i hjørnerne. Jeg fik både brugt dukapørsav, rundsav og stiksav, du alstyrende, og forboret til skruer. Det var det sidste, så skulle de op. Solen skinnede, men jeg ville være færdig, følte tiden rinde ud. ”Du skal bare sige til”, sagde han, men jeg ville ikke belaste unødigt, ville have alt klar først. Da jeg endelig spurgte, snerrede han ad mig. Totalt åben som jeg var, var det som en mavepuster, jeg gik faktisk nær i gulvet. Jeg havde jo netop... han havde jo selv sagt... havde han? Det huskede han ikke lige. Halvbedøvet gik jeg ind igen og så om ikke jeg kunne selv. Det kunne jeg, brædderne var lettere end ventet, kun de største kneb. Han kom pludselig ind og hjalp... jeg var vist meget stille.

Jeg fik tilbudt en gratis rejse til Tyrkiet og kunne tage en med. Jeg meldte os naturligvis til. Det var til efteråret, så der var god tid... sikke meget ovenfor, ikke? Jeg *ville* ikke en vinter mere som sidsten. Vi skulle kunne komme fra hinanden, og jeg sled for det, men alt tog længere end ventet af mangel på glad fællesskab og ekspertise. Når jeg vågnede morgen var der tit kraftig □ Øbanken og svedeture. Det fik jeg ab 2000 aot., men det var tiltaget på sidsten, især ifm. kosmiske påvirkninger. Det gik væk med dybe åndedræt som jeg i forvejen brugte typisk morgen. Lige siden årets start havde der også været en sær farvel-følelse. Jeg følte ikke særlig glæde ved at plante, ordne have, skære brænde hvor jeg før havde nydt det rimeligt, følte ikke for cykelture, skovture, strandture, sex, døde bare støt, især efter skunke-skalle-episoden Det var *hans* irritation, ikke min, han havde ret til den, ”lad dog passere...” selvhøjtidelighed? Ja og nej, mit overfor xy totalt åbne □ Fålte ikke flere hug. Jeg forstod ikke. Blev vi ikke mere ”højglanspolerede” med udvikling/forståelse så den slags bare fløj durk modsat blot mere sarte? (nej, i *nære* forhold kræves *tillid*.) Han sagde at han

elskede mig. Hvorfor følte jeg så at han aldrig *rigtig* havde været der, ikke engang nu heller hvor det endelig skred... vi ville se om gulvet var isoleret og solidt nok til en flex-ovn og borede hul.

Alt var i orden og vi forberedte til den, den skulle have en varmegang i mursten, foreløbig lagt ovenpå gulvet, senere nedlagt i det hvis forsøget gik godt. Xy planlagde ret uengageret, fandt ud af hvad vi skulle bruge, og vi skaffede. Han kendte Steen Møller fra tidligere og ville lave den i en model *han* havde fundet frem til, så vi lavede en aftale med halmhusets "Grand old Man" i DK. Xy foreslog vi gjorde en tur ud af det, så vi tog til Kerteminde først til rock-koncert – glimrende rock-band, Poul Halberg & Friends – skønt umuligt at høre hvilken tone bassen spillede i højttaleren – vi sov i bilen i det lokale skovbryn, kørte derpå til Friland og havde et dejligt møde. Han huskede xy skønt han så mange mennesker, xy huskedes. Steen var turens clou, ville have været hvadsomhelst værd. Ellers var den rædsom. Jeg var i *mørke*, og hele landet var bare blevet så kommercielt, med arkitekt-øjebæer lige hvor udsigten var smukkeste og friest. Udnytter de *hvor* folks (anstrengte) øjne søger hen for at få fred?! – Føj. Vi tøffede rundt på Fyn, kikkede ind til et par af mine veninder og kom hjem over Spodsbjerg-Tårs, totalt færdige. Xys lændehold ville ikke helt slippe. Og så knak en stor del af træet ved indkørselen i en hujende hyler en morgen. Hold da kæft, et brag!

En plade på tagryggen knak, midti, nemt at udskifte, sagde han. Jeg var vred, men tav. Jeg havde sagt det fra start, og træet havde for nylig smidt en ORdentlig advarsel ned på taget uden at skade. Han reparerede pladen trods blæst og lænd, og vi nakkede resten af træet. Jeg følte at en ring var sluttet med det træ da jeg "friserede" det og grenbunkerne med kædesaven. Vi skulle snart til Tyrkiet, vekslede til Euro, men jeg havde tabt al lyst til det og aflyste. Han var forundret. Det undrede *mig*, for han havde da kun forudset udfordringer ifm. tur og ophold. Der havde for sjældent været følelsen af reel glæde fra ham, □ eller fællesskab med *noget* og jeg var løbet tør, følte at rejsen kunne blive ét veritabelt drama os, de andre, rejsebureau, hoteller imellem... *det* gad jeg ikke. - Mor kom på plejehjem nær sin bopæl efter en voldsom lungehvæser et godt sted hun ville have værdsat i sin mere bevidste tid. Nu var hun forvirret – ikke pip, huskede mig, jeg besøgte hende nogle gange – men tilværelsen var hende tydeligt fremmed nu. Jeg håbede hun snart takkede af. Jeg var selv begyndt at føle mig gammel, så det i spejlet, træt af at mit almindelige tøj ikke var praktisk eller varmt nok så jeg altid måtte gå i indtil-videretøj i et lige så indtil-videre hus. Gad dårligt vaske mig om morgenen. En dag sagde xy: "Det har ikke været sjovt at se dig visne."

Død over det hele. Ingen kreativitet med andet end huset siden maj, lidt guitar, måske, i enrum. En dag i skoven efter en lidt lang dag fik jeg for en gangs skyld lyst til at synge og oplod min røst i ren livsglæde, og straks sakkede han agterud fordi jeg brød ind i skovens lyde men gav mig plads, så jeg blev dér fremme, mistede bare straks sangglæden. En gammel, beskidt kvinde. Findes der noget mere uønsket? Selvom han verbalt værdsatte mig tit – nu. Jeg gjorde klar til at hvidte loftet – og noget sært skete. Jeg havde længe følt støt større sinds-modstand mod opgaverne; nu stod jeg med den dryppende hvidtekost på stangen og kunne ikke få den op til loftet for tankespind om hvordan jeg skulle hindre kalken i at løbe ned til mine handsker... jeg havde kræfter nok, *kunne* bare ikke komme i gang. Jeg stillede alt fra mig og flygtede rystet ind i køkkenet. Han så på mig, og jeg sagde at jeg bare ikke kunne hvidte nu. Hidtil havde jeg tilskrevet modstand mindreværd, men dette var anderledes stærkt. De næste dage så jeg Adamus, åndede, læste astrologi, så på drømme. De sidste var sære på sidsten. En var med en flok *ildere*, udrugede på en masse sten og jord og nedfaldsfrugt de guffede i. En halvvoksen havde bidt sig fast i min nakke, bange for de andre... jeg satte den ned til flokken og *gik*.

En anden sagde at mit lille hvide plastsmørebrædt var for fint at lægge under et café-midter-bordben for at hindre vaklen! I en tredje kørte xy mig alt for stærkt ad en til min side hældende digevej hvor jeg skrækslagen så huller i bunden under fladvandet dernede... til venten i et skur der ikke var mit... jeg forstod først rigtig de drømme senere. Mor holdt op at spise og ville ikke ud af sengen. Min bror sad hos, fik udtrykt at han tilgav hende og følte et lettelsens svarsuk. Det havde været hårdt for min gode mor at forlade to børn på 8 og 10 år hos deres far og rejse nærmest til den modsatte ende af landet for ganske enkelt at overleve. Mor sov ind over nogle dage. Fin død, og så 11.09.17. Familie er forbundet, bevidst eller ej. Samme dag sagde min arm nej til hvidtekosten. 2017 (=10) blev generelt det skrappe energi-år advaret om ad alle spirituelle kanaler – hvor alt muligt *sluttede*, især følt fra midten af året. Så sandelig. Jeg mærkede opgivelse snige sig ind helt fra maj. Slut – med al gammel overflade? Jeg havde stadig morgener med □ □banken og angst og var nu lige så mørk indeni som jeg havde været lysfyldt den nat jeg sendtes ind til xy. Mor skulle bisættes, og xx sagde at jeg kunne bo så længe jeg ville hos ham – i det hele taget, hvis jeg måtte væk i en periode.

Fredag 15/9 vågnede jeg kl. 5 med det sædvanlige anfald og *vidste*, jeg ikke skulle være der mere. Huset og alt med det – *jeg* – var opbrugt. Der var intet til mig her. Hvorfor? Hvad med *det store anlæg*? (Hvordan skal sindet forstå noget højere end sig selv? Det tog mig år. Jeg elskede stadig xy, men havde drænet mit □ □roses ☼ for ham til den var næsten slukket, fyldt mit næsten-fulde dramabæger med hans □ □ *Han* havde behov for lidt drama for at føle grænser, *jeg* var færdig med det før født, Eva viste mig det med sin død, men jeg forstod først helt efter at have bearbejdet hendes returstof i kølvandet med xy. Jeg *vidste* hvordan det føltes når en kæreste engageret, af □ □ elskede mig igen, og det havde xy aldrig evnet, det ville aldrig blive det *jeg* forstod ved balanceret kredsløb, kun årelade, trække ned. Finis! *Det store anlæg* var noget langt højere.) Jeg lå og lod alt passere revy. Hvor stedet i '15 havde *kaldt* på mig følte jeg det nu fjendtligt. Surrealistisk. Ved bordet sagde jeg: "Jeg har fået en voldsom erkendelse." "Ja?" sagde han interesseret. "Jeg er blevet klar over at jeg ikke skal være her mere," sagde jeg, og han blev lang i ansigtet. Mit □ □gik ud til ham... "det er ikke fordi jeg ikke elsker dig," sagde jeg. "Jeg kan ikke forklare det, jeg skal bare væk." Det skulle jeg jo alligevel til mors bisættelse. Al gammel tid var død. Jeg pakkede og han kørte mig til toget i "Silvars Sted", nutildags – Søllested. Passende på alle måder... eller...?

17.05.0565 +

IKKE EN FER

Der er dage hvor jeg føler mig sindssyge nær
væk for mig selv bag en tåge som tjære
fra de udbrændte sandheders sod i min sfære
skygger der' nul og nix værd

For de er ikke den jeg er - nej jeg er den jeg er
lige fra Nu - til Nu - til Nu der er
så hvad skal jeg med doktriner, de'r kun til besvær
bør ikke røre mig mer

Straks jeg vågner om morgenen vil de invadere
”Du burde, du sku' og så ligger du bare brak dér”
□ Elhamrer mig svedt før jeg når at parere
men jeg forløses, jeg ser

At de er ikke den jeg er - nej, jeg er den jeg er
lige fra Nu - til Nu - til Nu der er
så hvad skal jeg med doktriner, de'r kun til besvær
må ikke røre mig mer

Når jeg ånder dybt, roligt, mærker mig være
er jeg ét med mit □ Som si'r der'r meget mere
end at slås som 'n gal for' bevise – hvad? Mindreværd?
Jeg vælger at eksistere

Og være lige den jeg er - ALT jeg sanser, jeg er
lige fra Nu - til Nu - til Nu der er
så hvad skal jeg med doktriner, de'r kun til besvær
kan ikke røre mig mer - hvordan sku' de røre mig mer
de rager mig ikke en fer

9. UDKØRSELEN

Alt gik pludselig stærkt. Mor bisattes og jeg meldte mig ind i boligforeningen jeg nys havde afmeldt og mistet anciennitet i. Hvad nu? Xx som ellers var blevet så fjern kom nu ind på et andet niveau... han havde overvejet flytning fordi lejligheden var for stor, det ville passe ham fint hvis jeg overtog stueetagen, to små rum (foruden køkken, bad og bryggers). Huslejen – glem det – og når jeg havde boet der en tid havde jeg ret til anden bolig her hvis aktuelt. Så uden jeg havde rørt en finger var alt klar. Jeg fnes da jeg pludselig så at udsigten fra køkkenets store vinduer var som Steen Møllers. Fuglene trippede rundt lige dernede i græsset. Vinduerne gav meget lys og varme og badeværelset havde gulvvarme... hvad du ønsker... ulemperne var nær 0, selv det □ udluftningsanlæg i det for tætte betonbyggeri. "Flyt adressen hertil, så rydder vi ud og sætter dit ind." Let sagt. Jeg sled til jeg segnede. Han boede der kun liiige, selv efter 10-12 år. Altid på fart ifm. sit arbejde, som i sin tid. Jeg ryddede helt fra Eva – forærede de bedste billeder væk ved mors gravøl da Eva næppe ville komme ned maj '18 som barn af sin bror, stadig ungkarl, gemte kun få – og rengjorde til tak den lidt anløbne etage alt inkl. så der skinnede. Så Torrig.

Åh, jeg ville have haft oceaner af energi i et kærligt samarbejde, men har sjældent oplevet det om andet end husholdning. I DsD hjalp min tvillingsjæl mig væk fra xx' nu utilstrækkelige □ kønt skåret over lignende m/k læst (forberedelse på den endelige xy-død)... nå, så lavede jeg mit alene, men jeg havde haft så mange håb *her*... vi sad lidt og sludrede, så gik jeg op på loftet og baksede med flyttekasser, sorterede, samlede. Jeg havde troet det ville tage nogle dage, men det tog kun timer... jeg kunne ikke få mig selv til at overnatte. Hele stedet afviste mig. Igen havde jeg den tydelige følelse af at være en styret robot. Jeg elskede xy, men... han så lige så fåret ud som jeg følte mig. "Ved du hvad, kør du mig til Maribo. Så gi'r jeg en tur på China House hvor vi har haft så mange gode stunder, og så kan du køre mig til stationen efter." Restauranten havde med lidt god vilje selvfølgelig et bord til os, og vi fik en god aften. Stor kuffert, rygsæk, guitarrygsæk. Men på Nykøbing F tilbød en ung nydansker hjælp, og i Høje Tåstrup en anden... nåja, jeg var jo ingen vårhare mer... søn 2 hjalp det sidste stykke. Det større flyttelæs ordnedes med biler og en gratis-trailer. Vi kørte fra x-huset til Ishøj i kortège og læssede af. Afsked mellem x'er. Exit. Ret exet. Bil i xys navn, økonomi på plads. Jeg tilbød ham x-huset for 1 krone på tinglysning via nettet.

Han havde betalt nok for os begge + afdrag, men ifm. sin situation ville han hellere lige nu bare betale de faste udgifter. Hm, jeg ville friere liv med xx og opgav, da han trak sig. Xy ville men var nærmest uden jordforbindelse. Jeg gav ham en – måske... var det det? Først vild tiltrækning til stedet, så rædsel – og retur til xx? Forvirring, skuffelse og sorg (jeg havde ikke forstået det med Evas stof da). Jeg skrev et par smukke viser; men livserfaring er en god ting. Mail fra rejsebureauet med Tyrkiet tilbød en tur til Kroatien til spotpris. Jatak. Efter det værste kølvand begyndte jeg at male, spille, synge igen. Jeg afleverede de sidste, knap så gode Evas malerier på Genneren – og så dem blive *revet* væk! "Top dog" kendte og spurgte til hende – hvorfor ikke melde mig ind i Ishøj Kunst Forening? Hm... hun henviste mig til en som kørte el-køretøj. I natnyt spejdede jeg efter strømlinede rutebusser i en by. Et sært, minibus-stort, gyldent køretøj standsede lige ud for mig 2 gange og samlede ungdommelige, modne kvinder op... hirhir, det var el-køretøjet i str. "tror du, du kan se mig?" Jeg meldte mig ind. På få måneder var hele '18 næsten besat med udstillinger... musikken... nej. Hm. Jeg købte en C&W guitar bistået af xy, spillede hver dag på begge guitarer og fik masser af ny ideer, selv til gamle viser.

Maleriet drillede lidt, den ny guitar do da indeklimaet var for tørt, men det løste sig. Jeg gad igen, havde flow – og plads. Til fernisering 26/2 i Gladsaxe Kulturhus, 44 ud af alle 45 billeder + Evas kom op med viser ved og blev samtidig renoverede. To dage før drømte jeg stedet "blev forberedt", men havde erfaret at der højst kom ½ øje til ferniseringer og tog det roligt, forsinket yderligere af ½ times sneglekø i snevejr... trods ½ fremmøde var alle små borde optagne. "Skoene" var udtaget til udstillingens billede – jeg blev mødt med rødvin og lykønsket... helt overvældet, ellers havde jeg nok sagt noget i orkesterets mikrofon, nu søgte jeg bare ly ved bordet med IKFs repræsentant, interessant starut. Det viste sig han også spillede jazz, og de havde ingen sangerinde. Jeg sagde at jeg kunne synge. Ja, det vidste han. ??? En udsendelse på TV Ishøj om mig og mine viser fra for længe siden havde været genudsendt jævnlige, og han var vild med dem... sådan ytrer det sig, når floden løber igennem en. Løn for troskab? Ryddet til endeligt flow? Musikken manglede... jeg meldte mig ind i Visens Venner i Glostrup. Hvad fik jeg ud af xy? Jeg tænkte over de forløbne 5 år, overvejede en bog om min levende død istf. – Ssp begyndte... "Ja! Ja!", sagde drømmene, og på kort tid var jeg så syltet ind i sneglen at jeg lod guitar og maleri stå.

Hvorfor skrive fiktion når vi *lever* den slags hændelser?... xy-processen mindede mig om da jeg røg, ikke møj, men ville stoppe og ikke kunne. Cigarettrøg styrker personligheden ift. sjælsforbindelsen, alle de reklamer med ih, så uafhængige, emo-tjekkede m og k – med en fiks lille giftpind oosende hjælp til det (godt til *udad*, bemærk hvor mange der er holdt op)! Røg kan bruges begge veje, er ilds "skygge", *salvierøg* bruges typisk *indad*, til at rense lavpsyke i svedehytte-ceremonier. *Jeg* blev *overtjekket* af tobaksrøg, var for meget sjæl til alt det emo-persona... som dog strittede imod at afstå mer territorium som bare pokker. Det var en duel mit intellekt ikke kunne vinde, så jeg sendte besked helt ind om at jeg ville holde op og *gav* pokker. Et overflade-omsorgsjob kom forbi, hm. Nå, jeg lagde □ □ det en tid, mærkede så at nu skulle jeg ikke mere, det nødvendige var integreret – rygetrangen væk – uden kamp. Alt invaderet ikke-af-□ □ ilhører fernissen, jeg tog det derud med □ □ Dg da vi gik retur blev cigaretterne hvor de hørte til. Mor gjorde lignende efter 80 års røg, fik lungehyler... 14 dages omsorg efter var trangen væk, uden abstinenser/eftervirkninger. Heling er aktiv neutralitet, alle kender til det. En afhængighed stoppes ikke, den flyttes til noget stærkere, hvad bedre end □ □ Trangen er i høj grad savn af Ånd, reel støtte.

Der var så meget savn i min barndom, især af m, redskab til tidligt at finde partnere, mit horoskop viser udvikling via parforhold, det ypperste jordiske udviklingsredskab. Xx blev xx fordi jeg bad om hjælp til større selvstændighed og kærlighedsevne. Det betød (logik!) skilsmisse, og jeg lærte så omsider at leve meget godt alene. Men jeg ville gerne dele livet med én på de rette præmisser, så jeg søgte SB som beskrevet, og han anbefalede xy, ideel. Han både-og ville, hudløs, hysterisk, behøvede □ □ E☼,, havde knap jordforbindelse, *en Eva*, fint, hun fortsatte i mig med ham, og naturligvis forelskede jeg mig i hans åbenbare spiritualitet, kreativitet og musikalitet, så mig i ham, stod meget samme sted, kunne ikke få vejgreb som verden var. 5 år med fernisaktivitet. Hvad bedre til kold tyrker med gamle rester af forældet 3D – mhp. nyt? I en sådan, nej, *al proces skal* □ □ investeres helt. Som med smøgerne. Det handler om offervillighed for at få nyt. På Atlantis blev vi tættere fysiske, men havde dyriske rester og behøvede *fernisebkræftelse* til afkræftelse af "forældet, unok Ånd", magi. Det *fysiske* ferniselements flowstruktur øgedes først ret dyrisk-emotionelt mellem os på bekostning af det magisk-religiøse indtil *intellektets* blomstring, og i *den* glemtes al Ånd meget i personas halvblinde plasken ude i Jordens fernisflod.

At få den koblet på vor *allerinderste* do igen kræver persona-tyrker. Det betyder ikke at vi ikke kan fernissen mere, blot integration. Jo mere sideordnet et system er, jo mere power og "tyndere flade", kortere varigt. Jo mere indad/bagom-line jo længere, i al fald i et reelt spirituelt system. S og h

bliver her ét som omtalt kap. 8. S er sagen på dette mest splittede plan, men ikke – *mere* – i ekstrem, gluten-allergi er givet en logisk følge af at være færdig med for fysisk væren/power. Patriarkalsk hvedemel er ren cement, lige til at tætnes en wc-sokkel med for de færdige med power – jeg havde en herlig drøm engang hvor min gamle mc stak af fra mig ud på Roskildevej og torpederede en bagerbutik – uddateret power-play fandt hen hvor det skulle (nyt brød)! At slippe be- og afkræftelse er ikke nemt, de er livsvigtige for de der er id med det fysiske. Uden, 0 tyngdekraft, intet ståsted/jordforbindelse. Det kan give sindssyge. At skifte til tyngdekraften i sit eget C, ikke behøve, resp. underlægge sig andres, ikke engang valide mestres mere, er at skulle forcere en **afgrund**. Selv så klar som nogen får >90% gerne selvmordstanker. Det giver ensomhed og modstand, mobning fra omgivelserne der ser "farlig" uafhængighed, problemer med at få en beskæftigelse der, skønt alle forudsætninger i øvrigt er til stede...

og er samtidig sært tiltrækkende, alle ved jo inderst inde at det er rigtigt hvad den pågældende exponerer. Jeg så engang en yogi på youtube svæve (ikke fusk), al hans forbindelse var i C, han behøvede knap Jorden, havde spændt afgrunden. Det ytrer sig på mange måder, også udenfor ifa. alle de "tovholdere" der er nu, for natur, velfærd. Firmaers grå xx eminencer med sund jf hvor den yngre generation har nær 0 danner bro, så alt ikke ramler som på Atlantis – xx oplevede undergangen af min slags forankring da, (DsD) han var så min forankring nu jeg havde sluppet alt næsten helt i overgangen retur. Jeg selv var mere rådgiver/rebslager til den ny tid end tovholder, inde i □ Ånden. Xy *kunne* have rådgivet, følte sig ikke valid og blev så brækjern og rebslager i systemet. Lidt længere fremme var mine sønner, totale □ Brækjern/rebslagere. Uvurderlig, tung rolle. Mange er på konstanthjælp og bør undes den, investering i fremtiden. Jeg aner at et **kabel** er slået til fremtiden og lige grebet '17-'18, nu hales der ind. En meget ubevidst form for tov er gæld: "Om 10-30 år er jeg der." Noget der *tegner* den tid jeg har levet i er da gældssætning, overværd, nærmest omvendt skam og skyld... "I believe that anyone who wants to be a change-maker has to face the abyss and then commit to life." (Shoud-citat som jeg kun har forstået *dybere* med tiden.)

Afgrunden, the abyss er hvor al kollektiv definition ultimativt skilles fra vor egen dybeste: fyldt med tvivl, mindreværd, følelse af sindssyge undervejs. Selvstændighed og generel distance er og bliver et must – en tid. Vi er på det mest sensitive plan som sanselige væsener når og hvis. Men bagefter – hvad med samarbejde og parforhold? Sex? Tjek Vinbjergsneglene! Hver kommer med en helhed den anden tilføjer sit unikke helhedsbidrag... *begge løftes*. Sex vil blive noget to frie mennesker vil føle for at have sammen, ikke i flæng, □ Har større kredsløb, mere kompromisløse. Hvad så de der laver ufaglært, manuelt arbejde? Det vil robotter og maskiner overtage så de frigøres til noget højere humant, og kan de ikke det... Jorden er i opbrud. Mange vælger at tage herfra, hhv. inkarnere på andre Jorde/dimensioner i forberedelse. Husidéen var god nok – til *afvikling* for mig. 2000 trak Ånden jo i forberedelse □ Meget ud af 3D i xx, xy, sønner, kh, hvor det endnu i '90'erne havde været der, se kap. 4 og 8, og resttemaer skulle opbruges før "commit to life". Sand dyb forelskelse er passion, anerkendelse helt ud fysisk. Kæresten *repræsenterer* os selv, *bekræftelse* kan stoppes op hvor solen ikke skinner. Brug evt. en hammer. Hvem vil gerne **be-kraftes**?!... håb kan mistyde... xy var min absolut sidste be-, nu kun afkræftelse.

Jeg havde brug for hvert eneste lydspor af mig selv fra lydmanden. Astrologisk havde jeg stor-trigon i vand, han i jord, sagde han, selv ♃ + asc.♄. "Derfor vælger jeg meget at være et blad for vinden for ikke at lave for faste strukturer jeg så må nedbryde for at intuitionen kan få sin visdom igennem." Han havde lært af at finde alt sit i containeren, ville være *til tiden*. 2 stivnakker på hver vor vis... jord hæmmer vand – som undergraver... gav, tog og bar vi, såede frø, men de kan ikke spire til vår hvis den anden skygger, ude af trit. Visse ting kan kun løses ved at gå, og matte Lolland

var da *stedet* at slippe alt gammelt – måske et af de første steder våren virkelig vil vise sig? Først når det fysiske legeme er *helt* tomt for gamle energier er vi tilstrækkeligt døde. 2017 (10) og mine målbevidste åndedræt og skabelsestiltag fra årsskiftet hjalp med... var jeg for sent ude, for tidlig? Næ, jeg var altid til tiden i *mit* liv, forstod bare oprindeligt ikke mit højere skinnekredsløb. Xy hjalp mig at se det og rydde sidste hindringer... det blev tydeligt at jeg ikke kunne fungere i 3D, ikke engang de sidste rester af den i afvikling – selv retur hos xx (viste det sig)!

Fred er ikke kedelig efter drama, og vi havde også fred som par; men □ blev fortsat ud af 3D, og istf. det ny □ var der sarthed. Alt skulle finde ny form. Bliv fri helt ind til kernen og dermed ude i det globale. Samfundet er børnehaven, må altid fungere efter flertallet. Det havde åndenød, som vi, skabt af os i mange liv. Jeg var fortørnet over at det ikke havde plads/brug for mig for 20, 10, 5 år siden; men flertallet havde stadig brug for h silkemasker med s hugtænder bag, ikke ½-transparent helhed. Hvordan kunne det så være anderledes? *Nogen* skal jo være pionerer. Xy og jeg fik begge ”karrieretilbud”, jeg et sted hvor jeg blev opført i en base. Kontakten fablede om at jeg lignede Kim Basinger. ??? Måske, so what? Vi ville ikke prostituere os for "succes" på 3Ds andres betingelsers lavmål. Lige da kunne vi vælge det, men vi ville højere og forstod ikke at det ikke var der nu til os, vi var ikke til det småtteri; men man kan aldrig vide, så vi fik lige valget. ”Nej tak.” Det blev det, og ”så blev vi *squ sure*” da frekvensen konsekvent friede os af det lavstade. Naturligvis ville vort komme. Vi og de ny der nu inkarnerer vil tiltagende skabe ud fra os selv, så der vil blive noget til id med. Vi rummer alle universets energier, ☼, □ □ Jord, kan kun dimittere med alle integrerede, rensede, beherskede på hver vor vis, ellers har vi jo ikke bestået.

Kerne-energien er et *lokomotiv*, men utidig, uden helhedshensyn vil den bremses derude, smerteligt, lige så pinefuldt som *selv* at bremse sig med lavere frekvens. Nok Tesla til mig, tak. Jeg mindes en SB-drøm '07, allerede da viste han mig *han* stoppede mit lokomotiv (MY!) helt om ca. 6 år, men i forberedelse på nyt kredsløb, *genkomst* i planlægning, en m lidt fremme ad vejen... jeg forstod ikke da, først nu ('24), og skønt 9 år gik (jeg mødte xy '04 og Eva døde '12) effektiviseredes processen blot for min stive nakke. □ □ krystalenergi er usporlig (kap. 8), anes kun i udredningen af alt under, kosmisk, fysisk. Den gamle fysiske modus var tvang + ubevidst kosmisk påvirket i små opgaveliv, dyremennesker. Nu skal der *tillades* =□ □ så vil flow komme, som i Ishøj da jeg blev sendt ind til xy og omvendt i Torrig da det trak mig tilbage til xx og Ishøj. Havde jeg fortsat Torrig var jeg blevet syg. 0 power, udbrændthed er indiskutabelt når vi ikke mere skal fungere i uddateret fernis, men den ende af skalaen var aldrig mit gebet, mit var □ □ dybere C ressourcer, så jeg blev kun tørtappet, og der kom snart lyst til igen at udøve mig – en tid. Der vil aldrig findes en "fysisk årsag" til udbrændthed, den skyldes □ □ nægten gammel 3D energi, som jeg nu gjorde ifm. xy. Krystalenergien var altid stærk i mig, støt mere ultimativ, uhæmmet. Mirakeltiden kommer, floden vil gå ren igennem mig/mit. Jeg vil "commit" igen – *til tiden*.

17.09.0568 +

KUN VINTER KAN FØLGES AF VÅR

Du SAGDE det jo
 da VI blev til
 Lad være at tro
 der' no't jeg vil
 og dog tog jeg chancen og prøved' os af
 for mit liv vil leves, si'r altid goddag
 Og alle programmer fik sprængt deres rammer
 til rungende intethed, vældig og sand
 hmmm....
 Åh, knuste drømme
 åh, lærerige år
 Jeg siger til mig selv at kun vinter kan følges af vår

Dér sidder du
 Her sidder jeg
 Hvad sku' vi ku'
 Gå hver sin vej
 Jeg sled for så meget og håbed' så hedt
 Sku' jeg blot begribe det sku' bli' så lidt
 Måske ku' de rester dog gro for en mester
 der ser alt liv formes igennem sig selv
 hmmm....
 Åh, knuste drømme
 Åh, lærerige år
 Jeg minder mig selv om, kun vinter kan følges af vår

Åh...
 Jeg tror nok jeg ved at kun vinter kan følges af vår

10. HØJMARKEN

Drømmene på falderebet i Torrig (slut kap. 8) blev først soleklare ½ år efter. Vi kan *ikke ville forstå* af programmørke, så aner vi højst. Den halvvoxne *ilder* (ovnprojekt) havde bidt sig fast i min nakke. Hvilket billede på en idé som havde nået *blodsugende* klimaks i mig, skulle være fortid! Den var dødsensrød for de andre nys udrugede jordforbundne der fedede sig i moden frugt... jeg gav også den jordforbindelse – gik: "Du har høstet stort, men det skal ikke have mere □ □od"... slut, Eva med sin sidste kæreste... *DgK-ildskørtet trådtes af* – 0 mere powertid. Og det vaklende bord: selv mit ydmygste runde h plastsmørebrædt (overlevelse, □ □g æterlegeme) var for fint til at understøtte *det sølle cafébord* (temporært/for småt/for fald). Der modtog en M ordrer på ny visitkort (agenda) fra en kø (sjælstidsaspekter) før mig der så gik ind bag. Det var al ånding/C siden årsskiftet. Fin karmahøst, men flowet gik – til Ishøj. Støtte *det* vaklende bord? M (mit format) afviste blankt mit nuværende visitkort og gik C – for bedre støtte? Ja: "ta' a' C!"... Jeg begyndte i '17 at drømme om denne større Animus. Jeg følte sådan hvis mig selv helt ind. Bag var der en endnu mere neutral, stille iagttager som jeg samlet kaldte Gud, men havde *set* flere aspekter af.

Eva drømte en uge før sin død (DsD) at hun så vor sjæl: en præst. Han skulle vie hende og "en m hun holdt af længere hende ved mor", men hun havde før *været* med, *ville* hellere præsten (*nu*, dyb spådom) som havde alverdens ansigt i ét = vore liv... i borddrømmen var ordrerne *fuldendt form + funktion for både xy og mig...* i kyst-drømmen var en andens jordforbindelse ikke min, jeg skulle trække mig (skræk i huset), havde givet hvad jeg skulle, men hans skur var "for langt ude i havet" ad et lavt dige, mit lå på kysten, og min favorit-dessert stod klar. I hans stod hans yndlingsauce, bearnaise, kold i et glas. "Ikke klar." Kapitlets titel er også titlen på en drøm jeg havde med SB kort efter Torrig. Jeg tog til hans ashram i Indien, lagde min *rygsæk* (fortid) på en bænk i en forhal, krydsede gaden til huset *hinsides*, og dér var han. Ville jeg med i hans bus? ???! Jeg fór over efter min rygsæk, ompakkede som en gal – det tog lidt tid – "hans chauffør" (*min animus* ovf.) kom, rolig, de kørte ikke uden mig! Vi fulgtes ud og han foreslog en genvej...??? Den hvide minibus stod lige ved, SB vinkede fra bagsædet, men M gik stejlt op til en mark. Deroppe advarede han om en (hellig?) ko med nyfødt kalv, pas på! OK – jeg gik op. Kristus var med på min mestervej, men den førte over et højere, uforstyrret plan *på græs* med *ny jordforbindelse*. Jeg kaldte chaufføren "Al".

Bag Al formedes klarere en f energi jeg længe havde kaldt "Ma" (Moder), *AlMa*, generelt "smuk", også sjæl, menneskeven og "ung kvinde" (hebr) iflg. Steiner. Status '24: □ □banken og svedeture gik snart væk. De startede da jeg gennemgik "□ □operation '00", aftog, kom igen '17 fordi resten var færdig, jeg skulle væk – kort angstforhøjet blodtryk. □ □limmer eller uregelmæssige slag viser ikke nødvendigvis et sygt, men et *levende* □ □Jeg har haft det i min. 35 år, og det har aldrig generet ved fysisk belastning. Mennesker *er* ikke kun robotter. - Jeg fik fuldført en gammel drøm om værktøjskunnen og fik en højere forståelse. Jeg troede at jeg ville savne xy, naturen, men blev fri af alt, *næsten* integreret, også mht. nærmeste familie, var jo meget i forvejen. Vore forældre og børn er ikke *vores*. Familieprogrammet er ofte et for stramt fysisk korset. "Du kan ikke komme udenom dnaet!" Nåe, næe, men der *er* evolution, evig forandring... mutation sker bevisligt under påvirkning af energi, dnaet er i udbygning, konstaterbart bagud... jeg blæser i øvrigt på *den* grænse, har skrinlagt dyb familiekarma. Ofte har vi været sammen i mange liv, men skønt xy *var* fjernt familieskab (Atlantis, præstekasten) var der 0 yderligere karma, kun afrunding – ideelt.

En veninde fortalte mig at hun *vistnok* var resultatet af hendes onkels voldtægt af hendes mor. Hun var ved at gå bananas over at hendes mor nu var hendes søster og onkelen hendes far... jeg sagde at

bortset fra at hendes onkel *måske* havde været et dumt svin var hendes robot sikkert specielt fortrinlig for hende ved forstærkelsen af visse gener, at den slags mix foregik uden for stor ståhej under matriarkaterne, at *jeg* syntes hun var et fint menneske og at hun jo i øvrigt ikke havde meget til overs for familien, good riddance! Der foregår rigtig megen befrielse af familie-karma i tiden... det er vel egentlig foregået altid. Min startede da jeg blev født, og jeg havde godt nok ondt af mig selv. Ikke mere. Slægtstavler er selvfølgelig historisk interessante, men har altid fået mig til at føle mig som en indavlet puddel (opr. jagt-/fårehund, trimmet mod kulde/ulve). Royale familier sikrede sig – begge parter var kongeligt, beslægtet blod, evt. *uægte* børn = *ægte*! Og frisk blod var nok fint. Her ved romancerne, var hele affæren xy ikke bare en som gik galt? *Hva'ba'*? Litteraturen bugner af *dem*, ikke af hvad der *dyblærtes* af dem. Alt har gevinster, men de kommer sjældent ved at stryges med hårene. Frihed er en dyr skat som nok er nogle... stryg... værd, og i denne ende afgør vi mest selv hvor hårdt de føles. Lige nu gør k'r oprør imod årtusinders undertrykkelse, hurra!

Jeg syntes aot. at xy var et dumt svin – hans egne ord – men jeg fik urokkelighed, skal aldrig mere ofre mig som jeg gjorde med ham, helt ud i at påtage mig *hans* drøm for at lykkes overordnet. Det var aldrig min tanke, knuste mig helt ind i □ □ dog var det opgaven, derved ofredes den lille, gamle, sølle hytte der var min personlighed i DgK. Den kunne og skulle ikke forbedres yderligere, kun give plads for noget højere der skulle tage over, og jeg var klar, ikke han, jeg kunne ikke "elske ham derhen", selvom der skulle □ □ il og jeg havde slidt for det. Det var hans valg. Jeg håbede det ville komme for ham nu jeg var væk, jeg elskede ham stadig, det lå bare dybt inde, slettet i overfladen. Jeg havde sjældent følt mig *så* død. Alligevel... måske engang... i mellemtiden følte jeg en bog om os ville være interessant, og mennesker skriver bøger. Gud kan ikke, er varsler, ikke ord (har ingen tænkt over *ord, jord, verden, værdi, vort, earth, word, worth, Erde, Wert, Wort?*). Nogle dage er jeg for meget ånd til ord, andre er jeg mere jord og kan. Medium for mig selv. Alle er medier, er vi ikke besjælede robotter, "avatarer"? M er kompakt, til at omgives, overtages, styres, k hul, til at fylde op, rumme, styre, men udviklede har begge integreret i sig, *total mediumisme*.

Hele udviklingen er om at gå fra at lade sig fylde/overtage, være id med først mere enkle opgaver og så mere krævende gennem alle de jordiske fokus-sanser til vi når den tilstand af mediumitet hvor vi kan have alt jordisk OG højere selv med. At lade sig fylde, overtage, lade sin persona fortrænge, integrere en andens som jeg sådan set til sidst gjorde på Torrig var at sætte det sidste gamle ydre i kontakt med □ □ dybeste ønske om frihed for at kunne aflægge det, den sidste *ildprøve*, røgafvænnig. Havde han været bare en *smule* mere lavfrekvent var jeg aldrig gået ind i det, men han repræsenterede SB "på godt og ondt", vidende eller ej, netop fordi han var *udbrændt, disintegreret, ufokuseret*. Jeg måber stadig over hvor genialt skræddersyet forelskelse er. Vi finder automatisk det bedste spejl. Hvordan analysere sig frem til det? I et af SB arrangeret forhold medvirker den højere vilje selvfølgelig ultimativt. Jeg har frosset altid fordi jeg var så meget Ånd, en ikke ret jordforbunden skal – tvunget til valg af noget jordisk, fysisk til at fylde mig en stund for bare *lidt* varme, vel også partnere... jeg havde aldrig været så kold som da xy kom. Vil den ny tids liv være den savnede varme? (Jeg fryser stadig '24. Persona må trædes *helt* af.)

8. marts er min fødselsdag, "Kvindernes (ikke *Pigernes!*) internationale Kampdag" hm, jeg havde tænkt at forbigå den i tavshed, stadig sart, men få dage før sagde xx at han ville lave lidt tam-tam. Jamen, tak. OK. Facebook eksploderede nærmest, det gør den jo – jeg øjede *lidt* med fb igen. Så en dags tid før sendte xy mig en sød sms, og jeg vidste jeg skulle invitere ham. Og han ville gerne... sær ambivalens, og da han kom var jeg nærmest frastødt midt i at jeg ikke var. Jeg undrede mig, så på ham – intet galt, dog nix... Mmmuuuh!! Ko og kalv på højmarken. Jeg havde undret mig over at jeg ikke savnede ham når jeg dog elskede ham, men jeg/Eva var bare færdig-afvænnet og han havde

for meget... røg. Hvis det blev balanceret kunne der komme tiltrækning... "Love has no connection, love IS", finder altid rette kobling til hver en tid, kortere, længere... det ville være for let nu at lade sig genfylde, alt var endnu for tæt på. Sår måtte heles, ellers løb noget flod gale veje. Jeg fik sagt ham det. Sære liv. Det slog mig at vor adskillelse også kunne have at gøre med kraftigere omvæltninger nu, vi skulle være i hver vor bedste havn. Vi var forbi forelskelsen og kendte hinanden dybt. Jeg *var* måske den lyd, hans lydudstyr skulle have udover hans egen, og han *var* måske den eneste rette til at gengive min lyd? Jeg kendte ingen bedre.

Det ville da være en fysisk kobling på *det store anlæg*: som foroven/indeni, så fornedden/udenom. Der var nok nogle år til, tænkte jeg, men det kunne være den måde der ville blive skabt ting på i fællesskab fremover som *virkelig* battede. Indtil nu har folk i bands hadet/forelsket sig og skabt, brugt det op og skiltes, alt har været grundlagt på stærk dualitet. Her afskabte vi vel ekstrem dualitet foran den sande kærlighed inde bagved og kunne så samarbejde kærligt? Mon ikke det også var det SB/jeg mente med at mine visetiltag "ikke lød godt"? De var ikke sand mesterenergi, neutral, samtidig ikke duale nok til 3D... men ud med overflødig diller-daller og til *sagen* lovede da sande vårtegn. Kærlighed mellem to mere balancerede vil bare være en slags fri fryd ved at kombinere sig/sine skabninger til noget der er større end $\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 1$ eller max $1+1=2$. Det kunne være 4... 8...? Skabere *kan* kun skabe/afskabe. Først den kendte orgastiske disintegration – helt ud i slagtilfælde – jeg huskede smækket mod min isses inderside pga. Evas stof. Sex med lavere frekvente i lavt begær *er* faktisk høj-risikabelt som åndelig med al modstand væk i de øvre lag. Oldtids højåndelige der bidrog til kongeslægters forædling/beståen var noget andet. Det skete *ideelt* ikke i begær.

Der kom megen inspiration, visioner igennem de udvidede sanser i denne efter-Torrig-tid. Ko med kalv på marken – vel Eva og mig også – kommunikerede både direkte med AI og via mine drømme, og jeg havde lidt oppe at vende om Ssp blev for tung. Jeg nåede til nej, og natnyt bekræftede: "Den er fuld af lys, der er bare mange enkeltheder at bakse på plads. Der mangler kun 2 kapitler i den", og så kom Evas gamle bamse i *bjørnestørrelse* flyvende forbi vinduet på vej ind! Ny, større, tryk, kreativ *barndom*, *hvile* i anmarch? En bamse er ikke lige passion, men det troede jeg der mentes da, jeg ville jo så gerne udad, men skulle måske ikke på den måde, og noget skulle på plads først (kapitler... år). I Indien havde sandsiger-Sinhu sagt at Eva var en stor hjælp. "Hm", sagde jeg, "det er hun ikke lige nu." "She will be", svarede han. Det er som Castanedas Don Juan sagde: "Ånden taler hele tiden til os, vi *fatter* bare ikke." Passion er uundværlig når vi har kendt den, i al fald for mig. Jeg er næsten klar til alt for tilgang igen, vel lige netop det der gør én et godt redskab for Ånden. Et stærkt lysbundet (*lys idé*) går ned i □ □ for videre til lærred, papir/pc eller guitar. Det er ikke altid det følger personas plan. Jeg vidste hvad jeg ville da jeg malede "GiTaren", men det var xy der straks så at den var spejlvendt! Genialt!

Bogstaver er ikke analoge pensler, de er lidt digitale (digits, fingre), i familie med tal og forberedte fra ur vor digitale tid, sindets bro der skulle forbinde fysikken med Ånden igen. Den bliver bedre og bedre, og jeg havde stor glæde af at skrive på pc'en istf. i hånden. Jeg har stærk fysisk id med bogstaver åbenbart, fremfor de mere bagom liggende tal. Hvornår bliver mon sidste del af skabelsen uden redskaber, så lidet guddommelige, klodsede? Måske dog den smule drama jeg godt gider. Hvad pokker ellers lave her? Svæve rundt imellem at få guitaren til at spille selv eller malerierne til at gro ud? Gaaab, så tror jeg nok jeg trak mig baglæns ud af huset. Når jeg slår tåen på bordbenet eller penselen vipper og lander den røde farve lige dér hvor jeg nødigst så den kommer jeg gerne til at grine. Det er en af de oplevelser vi kan få her, og så uskyldige er det egentlig ret skægt. En tid mere. Forlæns dualitet = tid. Baglæns: dit. Get it? □ □ Modsat "rigtige" m/k mennesker der stadig behøver stærk dualitet har den højere vej mest "slip" på programmet

skønt vejen er individuel. Når vi entrer den har vi begge køn meget fuldendte, men k skal lige noget ”sidste” m og m k. Som med de ”rigtige”: det nærmeste en anelse om hvad der er i støbeskeen er at traumer og livsproces giver mening: ALT skulle bruges til at lukke, hhv. åbne.

Der lukkedes meget op i '18, som om en ny bølge var på vej. Samtidig var rigtig meget gammelt en blot og bar hindring. Jeg har lavet De 5 Tibetanere i mange år, og de var gode; men nu blev jeg frarådet dem, vel fordi persona gik i vejen for Korpa, min krops elemental. Sådan, henad i drømmen med bordet: "Nå, gider du stadig det? Så går jeg." Så jeg blev (som xy!) meget OBS på ikke at introducere nye ritualer, kun evt. lave De 5 aot. og ellers gå småture. Korpa? Jada, jeg gav den navn. Hvert organ har sit væsen, Korpa koordinerer dem, robotten er jo også en energiklynge! Når jeg opdagede noget skride lidt fysisk tog jeg lige en snak med Korpa om at passe arbejdet. Det undrede mig derfor også hvad jeg skulle med Adamus oprindelig, men i '22 faldt det på plads. Jeg skulle ”lige omkring”. SB var den store, kollektive Verdenslærer (Kristus) der i vanskelige tider inkarnerer, men ikke nys "opstegen". Han ved alt om alle her, men ascension er hans gebet, inden sorterer vi under mesteren St. Germain med alt kulturelt jordisk som ansvarsområde. Via bl.a. Geoffrey Hoppe – den krukke ☐ ☐ har han et talerør og skaber med de tilstedeværende i cc's månedlige Shouds Adamus-energimængden. Da jeg var meget sundt skeptisk overfor al ”Guru” blev jeg gelejdet omkring kontakt med største nulevende for selv at drage konklusioner: SB...

men skulle lige fri af SG's verdslige departement... skyderierne i DgK efter SB trak sig baglæns op i skyerne kunne meget vel også være en anden spådom, der kom jo tiltagende extreme reaktioner overalt ('22), med Putins Ukraine-krig, TAK for EU + NATO, Putin vil et *Storrusland*. Bag hans vrangforestillinger ligger Åndens ønske om nyintegration. Jordisk er krig, terror velprøvede midler til at regulere masser. Godt med frygt-propaganda og de ber endda selv om mere topstyret kontrol, hvordan ellers stå sig mod (u)ægte aggressorer, fremvist via (u)ægte nyheder? Frygtens lavfrekvens hæmmer selvstændig tænken, fokus afledes belejligt fra at magten har gang i tiltag mere C for at stramme/bevare grebet, og uanset kan våbenindustrien skumme fløde på våbensalg – den er ligefrem *godgørende!* Terror udøves *tit* af dissocierede typer der ved eftersyn viser sig at have kontakt til regeringer; men der er mange menige nuomdage. Langsigtet går det ikke, bevidstheden øges, men s forstår kun at slås til sidste blodsdråbe. Det overfladiske spørgsmål: *hvad* har de gang i *hvor* er heldigvis ret irrelevant *her*. Den ydre verden styres af den indre. Jeg havde i årevis slet samvittighed over ikke at kunne interessere mig for den ydre bortset fra i historiske romaner, altså ikke *seriøse* som, har-har, den i skolens historieundervisning... da slet ikke flygtige nyheder.

Angiveligt skulle livet handle om pæn (h) opførsel og nyttig viden, at fremlægge skidt (top s) opførsel i den målestok for os uden dybere *kommentar* var squ en bedrift. Lærerne var pæne h damer, historie mest sagaen om kvindeundertrykkelsen – til så tørre skolebøger at jeg knap kunne se dem. *Jeg* kunne kun få vejgreb i GT med dets højere tråd igennem, mere en historisk roman. Det var en landvinding for mig at se sammenhængen i sidste afsnit; men der skulle lidt xy til. Uanset – der er ingen sandhedEN derude. Der er kun ”overvejende” på valg. Tilbage til skyderierne: vi er ikke mange der går *vejen* og vi angribes, men lige finder lige, f.x. via bøger. Raistlin (magiker) i Weis/Hickman's Dragonlance serie finder da klart vej ud. Pratchett's "Jingo"... "When men see... bottomless infinity above their heads, they have always had... to find someone to put in the way", og hans "Eric Faust": "...people only go to hell if that's where they believe in their deepest hearts... they deserve to go... they won't if they don't know about it... therefore it is important to shoot missionaries on sight." Adamus missionerer ikke. *VI* er mestrene. Hermed skabelsen fra bl.m.a. cc som føles sand – gengivet i *mine* ord.

17.12.0575

EN MIDSOMMERNATSDRØM

Satyrer har et blakket ry
sylfider et mindre håndgribeligt
Men begge elsker de fuldstændig ubetinget
så det sku' da være ultimativt bevinget
for samfund bare ubegribeligt

De mødes midsommernat i det fri
og elsker aldeles uhæmmet
Så går de hver til sit, må ha' deres frihed
I elskov de gav og tog og hinanden beriget'
Samfund må ha' det tæmmet

Alle strukturer har deres tid
energien må atter flyde
Kærligheden er frihed, evigt ubunden
kvæles i tidens tråd, så stram og fast tvunden
Bevares ved at nyde og bryde

11. AFKØRSELEN

Følgende beretning bakkes op af Kryon, Dion Fortune's meget tekniske "Cosmic Doctrine" og Q, teosofien, SB, SG, Kuthumi og andre opstegne mestre – og min intuition. Den er metaforisk, svært andet med ulegemlige planer, men det fremmer kun forståelsen: den for os enorme bevidsthed (større ved vi intet om) bag C-solen i det univers vi kender hvor Mælkevejen og andre galaxer befinder sig – og utallige andre laterale universer vi ikke lige kan se samt alle tilhørende dimensioner – vågnede af sin søvn og blev bevidst om at JEG ER. Den ønskede at se, opleve sig selv mere og fandt på at dele sig i to, en Konge og en Dronning, første tilløb til DUalitet, **1. skabelse**. Disse forelskede sig øjeblikkelig dybt i hinanden – *kærlighed var* – og skabte en masse børn, alle arvinger til tronen. (HAN, HUN, DEN/DET) Vi kalder dem samlet Jack, for til deres formål havde de forholdsvis m energi og dermed et stærkere selv, også k'rne (esoterikken melder, kønnene først blev separate her som vi kender dem i sen-Lemurisk tid, så de har vel været *overvejende*). Jack havde en skøn barndom og spændende ungdom, drog rundt overalt og skabte i Riget (forholdsvis f energi, nærende, kreativ, omsorgsfuld, Gud bør her være *Moderen*, ikke *Faderen*), vild efter oplevelser, og alle sagde at han var virkelig kreativ, en sand tronfølger. Tiden nærmede sig hvor han skulle overtage...

der var snart ikke mere nyt at erfare og han indstillede sig så småt på det. Men uro som han var ville han dog foretage en sidste, lang rejse – incognito – pakkede rygsækken og listede af midt om natten så ingen vidste vejen. Den kom til at gå videre end nogensinde, og hele tiden udsattes hjemturen. Han kom til et enormt (lys)hav han havde hørt om, her sluttede Riget og det var upassende at drage ud, så han overvejede længe. Brød han en hellig regel? Alligevel byggede han et skib og drog ud, langt, langt, mens en ubehagelig anelse groede i ham. Han så en ildmur i det fjerne og fandt at han blev trukket imod den, blev bange og gjorde alt for ikke at rives med, men slyngedes igennem og mistede bevidstheden – og *ego/jeg var* i samme nu, en mulighed for identitet som ikke før havde været nødvendig. (Big bang, for os alle) Han vågnede på den anden side muren udmattet, tom, anede ikke hvem han var, kun at han var nogen... meget traumatisk. For allerførste gang havde han, en prins med total skaberfrihed, lidt rædsel, sorg, smerte, magtesløshed – at gå i tusind, billioner af stykker. Han fik hårdt brug for at udvikle et støttende ego her i **2. skabelse**. Han spejlede i alt her, først var der kun tomt, han havde forladt Alt som Var og kunne ikke komme retur hvad han end gjorde... forbandede tit sit egensind, tog ophold nær muren og samlede stumperne lidt efter lidt, fik sat et liv sammen (– ligner meget udbrændthed på grænsen til ny tid, ikke?!).

Der gik lang tid med det og udforskningen af det ukendte, og altid var der denne uro i ham over amnesien. Omsider fandt han til sin lettelse andre i samme situation, familier, endog samfund. De kunne huske de var kommet gennem ildmuren, men ikke få kontakt til nogen bag, blot håbe at nogen ville søge efter dem. Heldigvis havde de en personlig portion energi med hjemmefra, og med den kunne de skabe som de ville skønt på anden vis end hidtil. I Riget havde alt været én hensigt, retning, vilje som kom fra C. Det var vidunderligt, fredeligt, kærligt, som tingene nu engang var i første skabelse. Herude havde alle pludselig fri vilje. De vidste ikke helt om de brød sig om at alt var muligt, intet mere fulgte et forud lagt mønster, og konstant følte de at blive tungere, tættere, falde, det kunne de slet ikke lide. De strittede imod – lige lidt hjalp det; men som skabende ånder, en slags engle, gav alt hvad de foretog sig udslag i rummet. Hvor før var tomt kom nu et væv af energibaner i div. mønstre, i disse lejredes stof, mere og mere fortættet som de selv. Uendelig langsomt fyldtes rummet med sole, måner – galaxer. Kredsløbene (her var ikke tid som vi kender det) løb, og samfundene fjernede sig fra hinanden, for skønt alle forskede i at komme retur begyndte

nogle at mene at samlet power nok ét sted (a la Riget) under én styrelse (deres) med eller mod de andres vilje (s) ville give kraft nok til at bryde tilbage, hvor andre (h) mente samarbejde var sagen.

Fortsat blev alt mere tæt. I starten kunne de flyve lige igennem hinanden på rejse ad energibanerne i universet. De "holdt hinandens hænder" energetisk og rejste således rundt og havde spændende oplevelser overalt. Rejserne tog 0 tid, de så sig selv være der og var der; men det ændrede sig, en dag kolliderede de, noget helt nyt. At flyve udenom hinanden blev nødvendigt. Det gav visse ulemper. De delte meninger om hvordan løsningen på det basale problem tilvejebragtes begyndte at resultere i voldsomme krige – meget a la "Starwars", dødsstjerne og det hele. De blev mere og mere fremmede for hinanden i fjerne, isolerede enklaver, satte grænser og beskyttede sig mod hinanden. Det kom til en fastlåst situation, og så opdagede alle at det begyndte at blive et problem at skabe. Alt stivnede, stagnerede, og ingen fattede hvorfor. Selve universet holdt op at vokse (det vil opdages at det som alt fysisk ikke er uendeligt). Venner/fjender fandt sammen for at imødegå den kommende katastrofe, for Ånd, vi, vil udvidelse, flow, ikke stagnere, det er en lov. De viseste søgte en løsning. De indså at krigerne ikke havde bevist noget, måtte endes, men samtidig havde de bevirket noget: dualiteten var nu meget synlig, og de diskuterede den. For nogensinde at komme hjem igen måtte den udforskes til bunds, ikke modarbejdes – og der måtte også søges INDad.

Hvis nu de skabte en slags eksperimentarium hvor alt var ultimativt dualt så tempoet blev sat helt utroligt ned – hvor specielt udvalgte kunne inkarnere i forenklet form og total amnesi uden skabende evner (det ville hæmme projektet, de skulle starte mest muligt from scratch) – ville alle forudsætninger for at finde en løsning være til stede i de meget udfordrende omgivelser de planlagde. Der skulle inkarneres i det tættest mulige fysiske stof i en slags biologiske robotter i højest muligt avanceret form, og flere dimensioner skulle imod sædvane hidtil være repræsenterede. Projektet blev vedtaget, alle mulige typer væsener deltog og de store åndelige bygmestre skabte højt sofistikerede værktøjer til formålet, bl.a. ærkeenglenes hierarki i samarbejde med høje engle – sammensatte nogle af disses kollektive energier med div. formål. Og så gik alle i gang med at bygge planeten Jordan der skulle besjæles af en meget stor feminin entitet, Gaia, som ville tage sig af naturen der. Da projektet nærmede sig tiden for inkarnation gik der bud til alle verdener, og der var trængsel for at komme til. Kun de bedste og dristigste slap igennem nåleøjet til træning hos ærkeenglen Mikael ("like unto God"). Han trænede i at være tro imod sig selv under alle forhold; men nogle af de samfund der så koncentration af power som løsning for hjemvenden nedlagde extra programmer i deres hm, evt. uafvidende kandidater for at sikre dem overtaget.

Det var ikke aftalen men var kun forventeligt og blev set igennem fingre med. Den frie vilje er en lov der i det mindste respekteres af h, og de viseste vidste at når kandidaterne nåede det endelige udviklingsniveau på Jordan ville de automatisk selv udrense programmerne... inkarnationerne begyndte (VI, os) **3. skabelse**. Menneskene blev overvåget af engle der skulle holde afstand, men engle er sanselige væsener, de blev fristede af nogle af de særdeles sanselige oplevelser Jordan bød på, blandt andet sex. Der startedes s og h kolonier på Jordan hvilket ikke havde været tanken. Det var forudset at de inkarnerede mestre ville være sårbare når de lå sovende og søgte indad mens deres aspekter inkarnerede, så de var skjult i specielle tågekonstruktioner udenfor Jordan og individuelt tilslørede som i kokoner, bevogtede af meget stærke engle; men deres inkarnerede mennesker var jo kun en brøkdel af hvad deres ophav var, altså meget sårbare, nemme at narre og stjæle energi fra. Visse store entiteter nød at imponere, dyrkes, tage slaver og alt muligt, og det blev for meget. På div. vis blev de gjort klart at de skulle daffe af, nogle var lidt sendrægtige men endelig var alle ude og Jordan i karantæne, omgivet af et forsvars-netværk som ingen lige kunne gennemtrænge. Der havde været behjertede forsøg på via viden og teknologisk assistance at

modvirke vildvejene, misbruget havde ført menneskene ud ad (*magi*), men alle endte skidt, med dyrkelse af "guderne" og magt-tilranelse fra de øverster i samfundene de havde kontakt med, så de blev også opgivet og Jorden ladet i fred.

Det skete at nettet svipsede, og udenom Jorden lå der konstant opportuniste på lur. De smuttede så ind, stjal, og ud igen i en fart, men det kunne ikke blive til så meget. Netværket sørger for at ingen kan komme ind *hvis ikke Jordens beboere tiltrækker det med et udtrykkeligt ønske*. Der smuttes altså stadig ind pga. fri vilje. Vi (vågne), os selv fra andre dimensioner eller "fortid" besøger den også – der er jo ulineær tid på den anden side. Det er nogle af de UFOs der spottes, og NASA, CIA og videnskabsfolk i den tunge ende ved og har længe vidst om det. Samtidig fandt nogle fra Riget omsider vore spor igennem ildmuren (naturligvis, mestrene i kokonerne gik jo indad, alt spejles, *er jo én*), så der var nu kommunikation med 1. skabelse. Det viste sig hele tiden at have været idéen at børnene skulle herud mhp. anden slags skabelse end i Riget, de havde blot af sig selv fulgt deres forudbestemmelse – universet var ikke mere tomt. De havde skabt noget beundringsværdigt, unikt deres ophav aldrig kunne have gjort og alle priste dem for deres store, kærlige offer ved som de første at drage ud i det uvisse. De der havde fulgt vore spor ville blive de næste. Al selvbeprejelse var altså spild (selve den jordiske "inkarnations-ildmur" og "Syndefaldet" til end mere fysisk tæthed reflekterer denne historie, og mange spirituelle har intuitivt følt at være "smidt ud af himlen", bl.a. Eva). Vi kunne dog aldrig vende hjem, der ville være en anden situation.

Jordens beboere *fandt* løsningen på stalematen: INdAd. Og ny energi, ny potentialer blev skabt til en større 3. skabelse: i hvert eneste specifikke liv mestrenes inkarnerede mikroer har skabes et væld af multidimensionelle muligheder hvoraf personen jo kun vælger én, alle de andre er klar til brug, potentiel energi. I alle universers dimensioner skabes planeter og -systemer i alle mulige varianter over Jordens model hvor dette skal foregå. Og de der hjælper med at skabe er de få (foreløbig) opstegne der har forladt tågekabinettet med viden fra deres inkarnationer til at bistå. Lige nu er der for første gang i Jordens historie ved at dimittere en hel batch af mestre der vil drage ud og deltage i arbejdet når de er opstegne, disse vil være de mest søgte, men også de der ikke er *helt* færdige, endnu inkarnationsbundne, er dybt værdsatte. De deltager lige nu under søvnen i bygningen af en ny Jord nær den vi kender (trætte om dagen), lidt ved siden af på frekvensbåndet, hvor skabelse vil være prompte og opstegne kan bo hvis de vil og i ny og næ besøge den gamle. Aot. kan de huske det fra deres drømme, det vil støt blive mere almindeligt (der har de senere år været tale om en ny planet videnskaben har kunnet måle sig til men ikke se, den menes at ligge langt væk, men nej, det er denne ny Jord iflg. Adamus, om så *på denne* eller *vsa.*). Går universet så selv indad nu? Rolig, universets Brahma er iflg. Veda kun 51 år af 100, hans *døgn* varer 8,64mia år, Jorden er ca. 4,3...

I forvejen var vi mestre fra alle verdener, herefter har vi yderligere en særstilling. Eksperimentet vil skabe dønninger i alle universer og løse de mange fastlåste situationer. (Visse universer er iflg. cc lukket helt ned pga. en 3D langt værre end vi har fantasi til som ikke skal sprede ukrudtsfrø) Der er masser af plads i universerne til yderligere udbygning og befolkning, 3. skabelse som vi uafvidende har forberedt. Lige nu er de ikke særlig befolkede. Sole, kloder er blot udslag af vor væren. Alt stof er levende, men ikke nødvendigvis beboet. Planter, dyr, vi er beboere. Hver og en inkarneret vil skabe egne unikke potentialer til videre udvikling. Sanselig oplevelse, erfaring og udvidelse er Åndens passion. På Jorden bringes dette til det foreløbig mest ultimative klimaks – foruden de potentialer de skaber... uanset wildlife, plante, husdyr eller menneske, subsistensløs, invalid, CEO, s/h. Alt er lige, skaber potentialer. - Denne historie spejles i vore faser. Vi fødes, det skulle have lignet første skabelse mere, nok glemsel, dog ingen traumer fra forældre eller samfund; men det kom til, en følge af de indluskede programmer, og det har vel kun øget de sanselige muligheder.

Vor barndom minder om den i Riget. Vi bliver "for tunge", slynges ud når vi ikke mere passer ind. At starte selv kan være en skræmmende ilddåb, visse mener vi aldrig rigtig har forladt den mur...

livet i samfund og lande er historien i universet. Og ikke mindst: det rigtig mange føler nu, kedsomhed, træthed af Jordens opgaver, minder meget om stagnationen. Godt nok blev erindringer og skaberevner frataget, men fantasien finder typisk det der er der i forvejen før den udbygger med andet. Det var jo også meningen. Den Ny Energi, måde åbner helt ny muligheder skønt den ikke slippes helt løs før længere inde i ∞. Jeg *ved* at jeg er oplyst mester skønt jeg stadig afvikler gammel persona (2. skabelse har som nævnt været forholdsvis m, med stærkt ego, "I go", det afspejles, men nu sker der en heling af det f princip før en mere balanceret tid i 3. skabelse, "I am"), div. der skygger for mesteren, for visse tiltag til f.x. selv-opretholdelse virker, skønt gamle programmers sendrægtige afrejse trækker kontra. Måske når jeg ikke jordisk tidløshed i dette liv skønt reel mulighed, alt er meget uforudsigeligt, formes ulineært imens jeg går, ud fra trufne valg. Den universelle længsel efter at finde hjem genspejles i længselen efter barn- og ungdommens uskyld og livsenergi og er om at vi ikke forstod at søge **indad**, kun udad som også flertallet stadig gør, hverken kan eller vil forstå indad, til nød baglæns i sporet, den s vej, tilbage til dyriskhed. Vi forstod ikke selv før, så al respekt.

Den seksuelle længsel afspejler også: en længsel efter tabt enhed. De opstegne mestre har søgt at give al denne viden videre, men har indtil videre været for få til at slå igennem hernede. I '18 meldte Adamus ca. 10.000 ascenderede, hvor mange *hernede* husker jeg ikke. Mit skøn i '23 var 26.000. Der har været visse "løftere", avatarer i Indien og Yeshua, delvis avatar, i svære perioder, men først nu er mange ved at forstå, som oversjælene vågner. Efter tusinder af liv har vi nu nok erfaringer og skabt tilstrækkeligt med potentialer. I universet er der galaxer af alle typer, alle i kontakt med C-solen via deres. Nogle er enorme, andre ganske små. Aot. "kaldes et stort system hjem", skal vågne som et nyt "JEG" på et højere inkarnationsplan. Dette er uendeligheden, dimensionel, ikke udad fysisk. Ser vi "indad" ses inderst et lys, kerneenergien om den egne C-sol vi "er udenom". Vi er alle Riget indeni, et af dets *tankebørn*, kan kommunikere bevidst med det ("ved bare"), men ikke komme retur eller videre udad, selv kvanteteknikken viser indad. Ultimativ frihed og samtidig Riget med os – meget bedre end at vende hjem, *det* blev vi snart trætte af, men vi kan besøge det nårsomhelst indeni, det bliver støt mere integreret jo mere kontakten øges så vi til sidst er ét og får en udstråling som en sol, skønt ikke alle vil kunne se den endnu, kun mærke den.

På vej gennem ildmuren skabte vi spor for andre, svigtede ikke, men har båret på et grundtraume af "strafskyldighed" og skam lige siden, fordi overgangen var så svær. Det blev typisk for os at tro vi selv, vort ego+personlighed var galt på den, sidenhen groft udnyttet både af os selv og andre selvom alt var OK – helt til nu. Vi gør noget aldrig set før og letter følgere vejen. Jordan er unik, inkl. (endnu) kvaler som skønt der nu kommer andre "Jorde" stadig vil tiltrække tvivlsomme entiteter da her er nemmere at stjæle end på de ny. Med de erfaringer der er gjort her vil det blive lettere at inkarnere dér, men Jordan var hvor det hele først foregik og vil i sidste ende blive et helligt universelt museum, universitetet. Vi skaber stadig spor som Yeshua og følgere, senere SG søgte at videreføre i mysterieskoler, nu på cc og andre netsteder hvor det endelig er ude offentligt at nogle os skaber nye, stærkere spor på hver vor måde. Vi skal snart alt selv, for Gaia forlader os over de næste par hundrede år. *Hun* vil videre, overgive os ansvaret for Jordan nu vi er erfarne nok, a la "begynderjorde". Nogle af os er ikke vilde med det, den barnlige uskyld var så dejlig... men det er nu også rart at blive voksen før eller siden og det nemmeste er at **tillade det frivilligt**.

Crimsoncircle.com valgte farven skarlagten i deres mærke, ringen, fordi den er *lærerens* farve. Yeshua afbildes typisk i skarlagtenrød kappe, for Kristus som overskyggede ham er verdenslæreren, repræsenterer Faderen. Samtidig er ildcirkelen også en form, metafor som selve livet klarsynet kan ses optræde i både i og udenfor os tilførende os Åndsenergi, godt beskrevet af Castaneda, vel også den ildring om livet som søgtes aftrådt (*gamle energi*) af den unge m i DgK. I Q er Chokmah, Faderens plads, repræsenteret af energiformen *åbenbaring, herolden, og engle* som *hjul*. Maria, repræsenterende Moderen afbildes i kongebå, min yndlingsfarve så langt tilbage jeg husker. Det er faktisk en farvebytning sfa. integration i alt fald i Q (rød = Jord, blå = Ånd), og det er det vi allerede hver på vor vis er ved at *være*: JEG ER. I Q er Binah, Moderens plads, repræsenteret af energiformen *øjet, klarsynet, og engle som troner*. Jeg mindes Saurons ildøje på hans "trone" i Tolkien's "Ringenes Herre", men er uenig i at det er ondt. Det kan bare føles ret grusomt at få hele sin væren tilintetgjort. Rød + blå giver den berømte (lys)violette flamme, Jord og himmel forenet. Hele beretningen ovf. viser tydeligt Jordens solsystems rolle i vort univers: det □ center hvor alle energier samles balanceret for tilgang til den Ny Energi, den der er den virkelig menneskelige, krystal/Kristus-energien som løser hele Jordkabal... så sku' vi ikke skrotte alt mindreværd NU!

11.09.0433

GUDS ENDELIGE UDSPIL

**Engang for længe siden kom jeg ind i Guds butik
Træt af alting stod jeg lidt i lyset af hans blik
og så mig om - hylde op og ned med rollespil
Hvad skal man dog vælge når man ikke mere vil**

**Gud ved alt og rakte mig et spil med disse ord
Det er vejen ud, den eneste - det hedder Jord
men det er meget hårdt så du vil lide mere end le
Hvornår du mestrer det er ikke lige til at se**

**Du vil føle uret, frygt og vrede, sorg og savn
skyde skyld på alle andre, myrde i mit navn
sige jeg har svigtet skønt du fulgte egne råd
og alting må du slippe som du vandt ved slidsom dåd**

**Men en dag vil du ha' fattet spillets mekanik
gennemskue det og høre sfærernes musik
se mig smile til dig gennem himlens åbne port
hvor forjættet fryd er lov nu arbejdet er gjort**

12. MÆLKEVEJEN

Jeg ved snart ikke hvor mange gange jeg har revideret DsD og Ssp fordi processen har trukket mig noget fra den gamle spiritualitet for at genstarte mig på et nyt plan; men intuitionen da, skønt på mere begrænsede betingelser ift. nu var faktisk udmærket, krævede blot afpuddning. Fra start var den grundlæggende et veltrænet fantasisyn + kanalisering (*i snefog!*), nu mere subjektiv *viden*. Begrebet Gud har ændret sig noget – det gav dønninger hele vejen igennem. Jeg blev kort i tvivl om visse konklusioner om Eva og synerne efter hendes død under allerførste gennemgang, men efter 23.-24/3-'18 og senere gennemsyn er der ingen mere – det kommer vi til. Jeg har også ændret tegnsætningen, for jeg fandt en anden måde at tegnsætte på som synes at fremme flow og forståelse, vel egentlig pause-kommatering. Processen Eva+ underbyggede værdien i at erfare fremfor læse og *så* genkende i anden lektüre/sammenhæng senere. Livets træ før Kundskabens... og dog. Jeg *havde* jo læst meget. Studium før praksis er tit et must, derpå erfaring, også hvis vi selv opfinder; men denne proces gik over i en helt anderledes oplevelse fordi dyb gammel viden afdækkedes, ikke var ny viden til overfladen. Hele forskellen på at lære og at erkende.

SB sagde altid at kroppen, livet hernede var en stor gunst. Ja, jo, jeg accepterede og forstod også delvis... bedre efter xy og Geoff's glimrende "Adami". SB der havde tilgang til al viden i omløb samt *essensen* af al erfaring var ikke helt nok til at jeg forstod, eller snarere for høj, jeg skulle lige omkring SG før jeg skulle tilbage til SB – hihi, selv initialerne har højere grad, B frem for G... mestre er individuelt unikke, forskellen tydelig. Der er vel også et mærkbart skred i niveauet af bevisthed fra start til slut i begge bøger, hvilket nok var tanken, men ikke bevidst – det har bare fulgt erkendelserne, vidner om sporlægning. Johannes-evangeliet begynder med: "I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud, og ordet var Gud." Jeg lærtes op med at fortsættelsen lød således: "Dette (ikke "han") var i begyndelsen hos Gud..." der mentes jo Yeshua, jeg kom bare i tanker om at den indledning oprindelig bare var ORD for mig. I dag *ser* jeg at alt er bevidsthed før det manifesteres, og at universet med alle legemer, Jorden med alt sit liv... VI, *er* ordet, det hele. Og hvilken tak til det der gav ordet, os, mæle rummer sætningen ikke? *Gud* er et tåget kh-religiøst ord for mange, en gammel m med langt skæg (Q-metafor), jeg bruger det til et overordnet begreb, så:

den grundlæggende bevidsthed i os *ifa*. SB sendte et kollektivt bud, Yeshua. Ssp er blot en tilføjelse som NT var det. Sammenligner jeg mig med Jesus?!!!! Absolut ikke, det kunne jeg ikke drømme om, jeg sammenligner mig med rebellen Yeshua, for var han andet end et billede til efterfølgelse? "Følg Jesu vej." Det har jeg gjort efter bedste evne. Med os selv, vor tilstedeværelse, kan vi påvirke kraftigt uden ord, *være* ordets energi i den kollektive bevidsthed med uoverskuelig indflydelse, men kun *direkte* lige i vor nærhed. Det kan imidlertid skabe kraftige ringe i de fysiske vande, i dag desuden over mobil/net. Med ordet kan vi mundtligt give Ånd videre hernede i det tætteste stof hvis vi har en rimeligt udviklet sjæl, ikke blot er belæste, hvilket fører os omkring det *skrevne* ord. I håndskrevne breve kan vi direkte mærke skriverens Ånd stige op mod os. Alt stof har liv i sig selv, men formet i direkte kontakt? Der er sådan, relikvie over det. Det *tryktes* ulempe fremfor det håndskrevne er at typerne er en skal, en ret primitiv digit-al (fingre) maskine som kom imellem og kunne manipuleres med. Nu er det en *avanceret* digital skrivemaskine; men Ånden *sanses* bag, fantastisk nok, der skal ikke indstilles meget på forsinket efterbevilling.

I DsD nævnes dog at et af mine malerier arbejdede så meget *med* en terapeut at rosa blånede. Direkte redskaber *har* mere liv end print. Måske skabte højere selv derfor Lissen som kunstner. Kunst var altid Åndens bedste udtryk, Ssp er blot mere jordnær... Yeshua priste ægyptiske prins

Moses fremfor jødiske kong David. Moses var "JEG ER" og opfandt muligvis bogstaverne ifm. forsvar, form, brug som kendt i dag på babylonisk grundlag (iflg. Ove von Spaeth) på vej ned i stoffet fra det visuelle lag; men nu genoplives hieroglyfferne på vej op igen – i kreativ brug af tegn + emojis :- (;-D ☐ ☐ ☐ ☐ De siger mere end mange ord, billeder af alt det bag som vil frem... jeg begyndte bevidst at ønske at være synsk da jeg var ca. 40. Indtil da syntes jeg "novra" om synske... og levede det hele tiden uafvidende. *Leven* synsk = neutral, at hele tiden automatisk undgå ballade andre går lige ind i, "forudsige uden at forudsige"; men jeg ønskede det bevidstgjort. Hvad kom først, æg eller snegl? Vi registrerer "novra", længsel, indre genklang, vi *er* den, skal blot afdækkes. Mine sønner *vidste* lige fra små meget. Den ene har levet ubevidst synsk som jeg, prøvet alt muligt kreativt uden at kunne kh andet end i et lagerjob – så længe *det* gik. Nu præges han af at det gamle brænder ud – selv udbrændt. Den anden "ville være magiker." Og universitetet var *ikke* vejen.

Han arbejder målrettet indad, og tiden vil vise resten – lige så synsk, men på anden vis. Synsk eller magiker er i realiteten blot JEG ER. Hvorfor laver vi veje og P'er overalt? Hvad er vi, andet end på konstant gennemrejse? Da jeg indledte xy følte jeg mig meget hvor jeg er nu. Det syntes som jeg kunne gå lige på med ham, leve ultimativt synsk. Men jeg var som sædvanlig for tidligt ude, der var en masse Eva at skulle igennem, ikke springe over. I de 5 år blev jeg tiltagende indviklet i noget længst ment tilbagelagt og syntes at tabe en vigtig lethed af syne jeg havde skaffet mig. "Visnende", måske snarere "ofrende". Jeg troede, håbede os færdige nok til snart at svæve som ørne. Han havde ret i ikke at være for strukturelt forankret i sin levendedød, men intimt... prøve at leve *ovenover* før tid med kontrol og doseret kontakt istf. helt solo... den går ikke – vi kan ikke både blæse og have mel i munden med ☐ ☐ det antyder prostitution... vi havde begge brug for den anden, hvor meget eller lidt vi så fik lært, og alt jeg i sidste ende tabte var en rest hypnoselør fra Eva. SB, ultimativ synskhed havde ret, og jeg håber engang at sidde med ham og grine ad det hele over... Nektar? Men det var Eva... 14.-15/3-'18 ville AlMa *lige straks* komme på tværs, var ved at iføre sig hele ornatet...? 19.-20.: nu tog noget fat længe forberedt til at afslutte og forny alt og udvikle sig til verdenspræst a la SB. Så kom 23.-24/3-'18:

i starten af natten vistes at noget kontakt på en station "langt ude(inde)" blev forberedt, forenet omhyggeligt med mit nuværende arbejdsrum af min indre mester. Stationen hed "Sorgenfri", og stedet, et lille 2-rums (dualt) træhus (ikke skur mer), skulle tilpasses lidt. Et for stort kh-upersonligt træbord fjernedes for et mindre, *kunstnerisk* almue-blåmalet "fra 1860" og et dækkestykke fra oldemors tid som jeg i sin tid havde farvet rosa lagdes over: mindre, *personligt* blå bord = persona gennemtrængt af Ånd, alt under og videre ud = Ånd... rosa = modtagende ☐ ☐ på bordet nu. Jeg følte Eva nær, kaldte, hørte hende pusle og fik at vide at hvor hun før havde hjulpet "på mit bord" deltog, forberedte hun nu "legende under", en pige på ca. 5 (døde jun '12, nu mar '18). Derefter vågnede jeg kl. 04:30 hvor sløret mellem verdenerne er tyndest og svingede så mellem sov og våg og brugte åndedrættet meget (AlMa så til at det blev ½-synsk... for sikkerhed?). Jeg sad i træfpunktet højere/lilleselv/isoleret persona, langt fra kh, dog jordforbundet. Så var voksne Eva der, kernesund, solfregnet. Efter en lidt turbulent tid boede hun/jeg nu her med sin søn – "Hej mormor!", kvik fyr på ca. 4, mine sønner i én. Eva havde først boet sammen med den mand hun var blevet gift med, de var endnu kærestes, boede bare hver for sig (det måtte være xx...?).

Hun var rolig og lidt lad som jeg huskede hende når hun var mest sig selv, det havde irriteret mig lidt, faktisk, så det havde jeg vist behøvet... kæmpeknus. Derpå kom et rykind af aspekter, nær ved nogle lidt slaviske der festede og fejrede, "det måtte jeg forvente." De gik efter at have ryddet op... der manglede endnu noget udrensning, mest af alt gamle relig-/tradit-ionshypnoser men hun hjalp mig stadig, jeg skulle bare *tillade det...* fra turbulens til forudsigelse om fuld helbredelse...

højfrekvent synskhed, jeg var høj hele dagen. Jeg sammenlignede med DsD. I drømmen ugen før sin død stod hun/min fremtid for at giftes med en mand hun/vi gerne ville (men hun kendte kun xx, ikke xy), tilværelse og alt, og jeg/fortid stod for brylluppet; men trods alt ville hun/vi hellere hjem, "have præsten", højere selv. Hun kom så hjem til vores sjæl, vist i DgK. Men som beskrevet i DsD hurtigere overstået end ellers, for vi var ikke færdige med inkarnationen. Hun/jeg ville efter fornyelsen, øget, helet være i en ny fase, resultatet i et talgeni (mere/bedre forbundet energi). Hun/jeg var *for sig selv*, forudsagt, og havde det fint dermed. Så et liv i "Sorgenfri" var i optræk. *Hendes* forberedelse, bevidnet hinsides efter hendes død *var min*. Hun hjalp mig at se vort arbejde på den ny Jord hvor jeg da så det som hendes/vor egen stjerne. Jeg rådgav endda selv. Hun/jeg havde derpå bearbejdet vor restkarma vha. xy.

Hendes næstsidste liv var i de Østrig-Ungarske bjerge for et par hundrede år siden hvor hun blev tævet ihjel af sin far som 10-12-årig. Mor (jeg) var død i en epidemi, far desperat af sorg og magtesløshed, et billede på en tids/inkarnations sidste kramper, egentlig... bordet var fra lidt før oldemor Valborg (22/2-1871-17/2-1963). Meget skete i 1860'erne, Chr.IV's lov om henrettelse af hekse sløjfedes 1866, andelsbevægelsen startede, almuen fik bedre kår, analfabetisme udryddedes, GT/NT blev selvstudium via Indre Mission. Krige, epidemier, enevælder udfordredes af folkestyre, "DK til Ejderen." Nå, så Kruså, da. Kroatien ligger syd for det gamle Østrig, Slovenien imellem. I drømmen var en familie i kroatisk folkedragter (tjekket net). Jeg skulle til Kroatien i november... remember? Hvad skulle jeg mon dér hvor begge vore liv så brat sluttede nær ovf. tid? Eva/jeg er forud for vor tid, men alt renses/ryddes i alle energier *efter krigenes tid* (ww/Ø-V/liv/Torrig) og vi arbejder på den ny tids liv. Hmm... siddende her mellem alle de tilsyneladende så faste strukturer. Men det er multidimensionelt, ikke sindssygt, tak, Ånd/stof er blot altid i konflikt. Jeg har i mange år døjet på søvngrænsen. Stillingen er blevet vigtig. Ligger jeg på ryggen, bider jeg mig i tungen eller kinden – før vi dør klapper guillotinen også ned. Får også tit sære "ryk" i solar plexus.

Indikatorer for dybere, sandere synskhed, underbygget af *høj-følelsen* som jeg først seriøst oplevede da Eva kontaktede mig efter jeg så hende glad dansende ½ m over jorden forlade astralplanet i DsD, naturlig, ikke voldet frem i utide. Sidst i DsD var der en dato mere, 3.maj '18. Siden alt andet lader til at have signifikans, hvad så? Her skulle Eva genfødes hos min (single) ældste søn... (der skete intet episk, men meget dyb udvikling blev stærkt intensiveret da) Om aftenen gik jeg på fb. Det faldt mig ind at søge efter en jeg før havde prøvet at finde, bare ikke dér. Haps, havde jeg ham, en m jeg blev lidt lun på mens jeg var gift med xx. Jeg kendte ham især fra et længere kursus i psykoterapi vi var på, han som "føl". 1) tilstår: han var smuk. Model. Bild mig ikke ind de fleste andre k'r på kurset ikke havde det på samme måde. 2) han var spirituel og meget kærlig, healer, psykoterapeut, men jeg kunne ikke klare at se ham ind i øjnene. Kærligheden i dem gjorde ondt langt ind i mit solar plexus, så stærk var den. Efter kurset drømte jeg at skulle opsøge ham, gjorde det og satte ham ind i sagen, og terapeut stillede han sig villigt til rådighed, men jeg kom aldrig til bunds i det. Ingen af os ønskede en affære som vel kunne have vist mig det; men jeg ville ikke nedlade mig til et sidespring, bare fordi han var smuk!

Det var han glad for. Han havde fået NÅK af den slags. Jeg var ræd det meste af tiden for at han evt. blev lun... men det var ikke det hele, heller ikke at han godt kunne lide sig selv og det kneb for mig dengang. Nu faldt ?-øren. Han var *meget* Kristus-energetisk, som xxx. Kristen hypnose giver en lidt støvet + ung, naiv/fin energi. Skønhed, næsten fuldt nærvær, Kristusenergi + kristen resthypnose er en stærk ideal-m-cocktail. En af de sidste kursus-weekends skulle vi "samle" en bekræftelse på vor essens og var nået til ham. Det eneste han ville acceptere var "Jeg er guddommelig", men terapeuten ville have noget mere personligt. Det var rent hyl, dér stod denne

smukke m og skændtes med terapeuten foran alle os k'r og råbte: "Jeg ER guddommelig!" og vi sad, kæmpende for at holde masken og tænkte: "hmja..." derfor drømte jeg om ham. Kommentar: det er særdeles befordrende at indsætte et ideal hvis det er *sandt*. Derfor valgte jeg SB at sætte ind en tid. Men kun en tid, så skal vi være egen mester, som han gjorde klart i kapitel 2. Iflg. Osho skal Buddha have sagt at realisation er "som 84.000 døre der går op på én gang." Evas mig-status fastslået kom jeg i tanker om Rudolf Steiners lære (*også* kroat) om at der var 2 Jesus-børn. Det syntes knap så usandsynligt efter min oplevelse.

Jeg lånte Steiners "Lukasevangeliet". Halvvejs inde lukkede jeg det og tænkte: "Al respekt Rudolf, så megen tænken *må* altså have en rød tud." Jeg lagde mig til sovs med bøn om AlMas kommentar og vågnede til den forbløffende erkendelse at det godt nok var ultra-tænken og gammel energi der havde ført til NU, men ikke desto mindre meget korrekt. Yeshua var et kollektivt væsen, havde dele alle mulige steder fra, også os (cc), derfor er det ikke helt i hampen når nogle hævder at have været ham. Tænken er fint, *styret af* ☐ ☒ højere måde, for det er den ny energi, krystalenergien, og ad den vej vil resten af mysterierne åbenbares og gives videre nu hvor alle spådommene *sker*. SB har ret. Menneskelivet er en fantastisk gunst, en uoverskuelig mulighed for udvikling og oplevelse. Ikke alene er vor fysiske krop sammensat af utallige livs genetisk stofs hukommelse i mange forskellige organeller i en klynge under 5 overordnede, sv.t. de 5 fysiske sanser, men dertil kommer de højere legemer, egentlig utallige udvidede sanseformer, æteriske, astrale, mentale osv. (Adamus: inkl. udløbere min. 200.000). De har andre forløb som desuden kan bruges som kanal af astral-mentale energier og diskarnerede mer eller mindre midlertidigt, jo højere udviklet jo højere, og da bevidst, med vor indre mesters godkendelse, som inspiration...

udover påvirkningen fra alle de vi har udveksling med i øvrigt. Varm anbefaling af Steiners "Lukasevangeliet". Meget faldt på plads for mig, følelsen af altid kun lige at være inkarneret, rage ud som en rygsæk på min krop, hændelser ved 7 og 14 år... den toppede the lot jeg har læst af ham. Måske er kun halvdelen af Lukas som det var oprindelig, med påløbne fejl og korrektioner; men Steiner så igennem det hele og bidrog med sit geni til den dybe sandhed bag. Og så vil jeg blæse på de autoriteter der i dag hævder evangelierne ikke kan være skrevet af 4 selvstændige personer fordi der bl.a. er som forskellig "stil" i dem. Ja, andre har vel samlet de stadig kopierede beretninger senere, men hvem i udvikling er altid den samme? Jeg har tit følt mig én mandag, en anden tirsdag, og det influerer på håndskrift og stil. Vi er ikke robotter... eller vi *er*, styret *multidimensionelt*. Evangelierne har skullet føre frem *til* vor tid, resten er vor egen sag, og det er *uden lige* at mærke døre springe op... vi mangler lige det sidste af drømmen 23.-24/3-'18: noget a la en fødsel kom i huset langt ude på linjen (undfanget juli i dykket), jeg var den fødende... af *min Kristusenergi* ud af noget lidt forældet kristent, ergo en befrielse af det. Og så sad jeg og nussede resultatet...

en *enorm*, skøn, overgiven (gør ligeså!), bruntabby Maine Coon KAT (øget æterlegeme til do jf, ☐ ☒ på skødet, mens udrensningen efter fødselen løb videre. (Freyas) katte ser i begge verdener... en spirituel veninde (fik stor betydning) avlede dem! På sidsten havde jeg også aot. haft som plukveer, typisk før alt større åndefra... den morgen *erkendte* jeg SB, det var ikke mere blot læst: Kristus genkommen, som spået. Han skulle fødes igen på Mysore-egnen i Indien 8 år efter sin død i Påsken '11, dvs. '19. Jeg har flere gange bedt ham orientere mig når han blev født for 3. gang i sin triple-inkarnation. Han er lige *spået* født 23.-24. marts *i mig*... sad jo bagi min hvide minibus ført af Al som Arjuna... hvad skal mon næste bog hedde? Kristus på bagsædet?! Måske var han ikke bedst til at undervise mig i at lade min egen sjæl tage over, en SG med mindet om en virksom sjæl tæt på var bedre. Kristus/Buddha er en titel for én der forlængst har integreret sjælen (som Yeshua), i Ø Maitreya, mestrenes mester i det åndelige jordiske hierarkis top. SB inkarnerede direkte fra øverste

plan og måtte bruge noget bevidsthed på at holde sin manifestation her, var Krishna lidt over 5.000 år tilbage i Dwapara Yugas slut, Rama i dens start ca. 8.000 år tilbage p.t... iflg. teosofien er hierarkiets højere styring Shamballah (De 7 Rishier/kumaraer + Gautama Buddha + SB snart).

Hierarkiet er i direkte kontakt med Jorden via opstegne mestre og deres disciple, iflg. SG er der overvægt af k. Og nu giver det mening og vil *sidde*. Kristi genkomst har været ventet med længsel af alle religioner – Messias, Iman Mahdi, Maitreya Buddha – *vil bringe retfærdighed for alle til Jorden...* jeg havde haft drømme om at SB's komme bevirkede retfærd, helbredelse, fornyelse, begge mine sønner lignende stærke erkendelser og drømme. Power er for lavfrekvent, diesel på en el-drevet bil. Særligt at vi har kunnet køre. Søn 1 og jeg grånede også tidligt. Ser nogen i alt dette paralleller til Frodo i Tolkiens "Ringenes Herre", hvor han nedskriver beretningen, stigende sikker på afsked med alt i *Middle Earth* – realiseret i forståelsen af at Gollum blot var hans egen skygge, erindrende frygten i magtens 9 ringånder, nu forenede i den Ene og erkendende at både elvere, Gandalf, orker og Sauron måtte forsvinde når det balancerede kongepar kom har de ret. Tolkien havde, som alle dybere, Atlantis-præg. Atlantis "genkommer" i vor tid (ikke kun murværk o.a. i '01 nær Cuba). Et kæmpe kredsløb startende på Atlantis sluttes i disse år, og i opstigning fra dets Syndefald løsrives fra al dets jordforbindelse... som familieband lige fra fødselen, naturen (opvækst på Kbh's Vesterbrogade), og kh. Al min længsel var kun efter en velkendt, fortrampet fortid.

Jeg var stensmed i DgK, videnskabs- og håndværker-m/k som slap *stenalderen*. Jeg er færdig med Jorden, erkendt på Torrig lige efter befrielsen af mors fysiske bånd. To atlantider havde befriet hinanden, hvad så end grunden var til at xy skulle forblive. Nu sidder jeg hos en anden af mit livs atlantider der også er nær ved at have båret al gammel kh til gravs... Nå! Hvad skal nu være antisklimaks? Jeg vil sige noget om penge, for jeg føler mig i sandhed rig. Folk på *tærskelen* står ofte i en problematisk finansiel situation. Iflg. Adamus hænger det tit sammen med en tidligere beslutning om ikke at kunne *lave* ravage, eller undgå den. Men der er ingen fare, højere selv fører automatisk retur til neutral, det kan jeg skrive under på. Så penge *ville* aldrig være et problem, men for at råde bod har de/vi *skabt* os et vi må afvænes med. Disse kommentarer hænger nøje sammen med cc's kursuspriser, på niveau med andre kursers i samme standard, og der er en principsag i det, spirituel udvikling er *VÆRDIFULD*; men never mind. Vi kan – med Adamus' egne ord – fint klare os med de gratis Shouds. Og *vil* vi virkelig noget finder vi pengene. Pengetærskelen er en god seriositets-ruse. Omelet forlader jeg Adamus – han hører trods alt meget til USA og trinnet før SB – men vil lige sige at der også sørges for extra gratis downloads. Hvad så iflg. Lissen?

For det første er rigdom ikke penge, men rige evner som *skaffer* dem. "Træl for føden" er kun ét lavt program dertil. Penge er kommet ad meget finurlige veje til mig. På mange måder har jeg "optjent" dem, bare ikke på 3-4D-vis. Oprindeligt havde jeg aldrig nogen buffer på min bankkonto. Jeg har prøvet at en avocado kunne vælte budgettet dengang jeg kun var id med min personligheds smule 3-4D – godt så at jeg aldrig var vild med avocado. Det hjalp straks da jeg fik 5 med, men den løsning bar kun på messer. I dag – over tærskelen – er jeg efter gængs standard ludfattig men har sør'me en konto som vedligeholder sig selv (gror, '23). Der har lissom været en slags omvendt proportionalitet imellem tidligere i mit liv og nu hvad angår penge, illustrerende død og genfødsel. Jo surere slid, jo færre, jo gladere, jo flere. Penge er blot manifesteret energi; men hvordan manifestere noget når vi ikke er til nuets samfund, har benene i noget der ikke er jordet endnu? Pengeproblemer løses *særdeles* individuelt inden vi har 5D. Jeg anbefaler varmt at glemme alle programmer om penge og fokusere på det relevante, JEG ER, men *ultimativt* gælder det jo **kun** for de som står for at skulle tage ansvar for ALT deres efter de lige så vigtige indledende opgaver.

For nylig fik jeg i drømme besked om at lidt sødt af og til ville støtte mig – det er nemlig ikke tilfældigt at mange, især kvinder også har en sød tand. Sukker opløser i sin proces alt lavfrekvent, dvs. også knogler og tænder (hidtil med m oftere den yderligere raffinering alkohol = sprit, spirituøs, ”opløser hjernemasse”, meget familieskab med knogler/tænder), men det gør det ikke til noget skidt, tværtom, det er blot meget højfrekvent næring, og al *overdrivelse* straffes. Der kan opvejes i kosten, sørges for bl.a. kalk nok. Jeg tvivler på, jeg får ballade ved at komme med sådanne anprisninger. Jeg har kun set lægfolk få sagsanlæg fra Den danske Lægeforening et al hvis de priser gulerødder og æbler for deres helbredende effekt. Fred være med foreningen, det er helt i tråd med udviklingsstadiet – angst for opløsning... rent sukker = forædlet ”planteblod”/saft, do honning = gudenektar = fysisk udtryk for livets sødme, Ånd, integration, kærlighed som vi alle inderst inde længes efter, blot ikke alle er lige klar til. Men hvis vi er – en dyb rigdom og taknemmelighed. Og hvis *du* er dér – skulle *dit eget højere selv* da ikke ønske at forkæle sit trofaste redskab der sikrer dets fodfæste på Jorden? Endda være i det, forenet dermed? Realiseret? NU? Der *er* da ingen anden vej! Følg den dog...

De kærligste hilsener fra

Lissen/ *ALMa*

17.12.0573

TRE, TO, EEN

I længst forsvunden tid
misted' vi vid
og måtte nøjes
Vi lærte så at tro
Gud var en ko
som sku' fordøjes

Et længst forsvundet råb
blev til et håb
uhørt bevaret
Vi lærte at følge på trods
en lyssky boss
uvel forvaret

En længst forsvunden fryd
blev til en dyd
flænget til deling
Vi lærte at lege med nys
svindende lys
længsel mod heling

Men alle er tonet frem
nu ved vi dem
løgne drog heden
Så trehed blev til at to
enigt kan bo
i kærligheden

OM BOGEN:

Hvad er formålet med livet? Det er der mange, lige gyldige svar på, alt efter hvilke etager vi færdes på, og ingen af dem er ligegyldige, heller ikke de som visse erklærer ikke findes fordi de – naturligvis – kun kan se de der er gyldige for dem. Vi står i en tid helt uden sidestykke, ikke blot på Jorden men i universerne. Det er da et stift stykke at påstå... næ, for jeg kan se det på mine etager... men alle ser noget af det. Den videnskabeligt-teknologiske revolution vi allerede har taget hul på ses tydeligt i forgrunden. Den anden foregår imidlertid i baggrunden – på de etager ikke alle kan se. Tidligere tider frembragte af og til enkeltpersoner der dimitterede fra Jordens skole, men nu dimitterer en hel BATCH i *ultimativ realisation*. Hvordan er det at gå denne vej for en kvinde – af min støbning?

OM FORFATTEREN:

Lissen Seligmann er 55'er – fantastisk årgang, hvilken krop, hvilken aroma – og er blevet moset igennem systemet, 2 ægteskaber og 3 børn samt diverse alternative uddannelser til psykospirituel rådgiver og multikunstner... for altså nu at tage til genmæle i nærværende bog. Det var ikke kedeligt at skrive den, så der kommer mere.